

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**AMMAN'DA
KATLIAM**

TAY YAYINLARI

tarayan : ceymisbond

Türkçesi:
E. İNAL

Dizgi: Gümüş Repredüksiyon/Filmi Ruşen Grafik
İç Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BOLÜM

Atina'nın yeni havalimanı binasında bunaltıcı bir sıcak vardı. Mayıs'ta böyle sıcak inanılır gibi değildi. Arthur Baker paketindeki son sigarayı yakıp kulak kabarttı. Hoparlörlerden bir ses yükselmişti: "... TWA'nın Kahire ve Karaçi istikametinden gelen 271 sefer sayılı uçağı..."

iki buçuk saatlik bir rötör hiç de fena sayılmazdı! Arthur Baker elindeki sigarayı atıp yolcuların gireceğı 8 numaralı kapıya doğru ilerledi.

On dakika daha beklemesi gerekiyordu. Nihayet, beklediğı adamı Pakistanlı bir grubun ortasında gördü. Üzerindeki sivil giysiye rağmen, asker olduğu belliydi. O da Arthur Ba-ker'ı farketmiş, ama hiç belli etmemişti. Yalnız yolcular gibi davranarak binadaki hatıra eşyası satan dükkânları dolaştı, sonra bara girip oturdu ve çantasını yanına koydu.

Arthur Baker da bu arada Yunan sanat eserlerini ta'nıtınan afişlere dalmıştı. Sonunda, oradan ayrıldı ve tuvaletlerin yolunu tuttu. Aynı anda, barda oturan Mısırlı da çantasını aldı ve tuvalete doğru ilerledi. Etraf çok kalabalıktı.

İki adam birer dakika arayla tuvalete girdiler.

* * *

— Ne oldu?

Arthur Baker dudaklarını hiç oynatmadan konuşmuştu. Ellerini sabunlayarak yandakine bir göz attı. Yan lavaboda elini yıkayan Mısırlı

ise aynadan kapıyı kontrol ediyordu,
— Onu öldürecekler! dedi. Arthur Baker sıçradı.
— Hüseyin'i mi?
— Evet.
— Neden?

Mısırlı sesini biraz daha alçalttı.

— Kudüs öyle istiyor, israililerle anlaşmaya yanaşmıyormuş. Onlar da onu bir engel olarak görüyorlar...

Arthur Baker sözünü kesti. Ortadoğu siyaseti hakkında masal dinleyecek zamanı yoktu.

— Ölümünü isteyen kim?

— Bilmiyorum. Ama adamların Hüseyin'in çevresinde bir yandaşları var.

Amerikalının gözü hiçbir şey görmüyordu artık. Washington'dan buraya boşu boşuna gelmemiştir. Mısırlının verdiği haber son derece önemliydi.

— Bana ayrıntılardan söz edin, dedi. Sui-kast ne zaman olacak? Kimler tarafından gerçekleştirilecek?

Mısırlı ellerini kuruluyordu. Acele acele konuştu.

— Çok yakında. Bir ay içinde... Dedim ya, kralın yanında adamları var...

— Peki, kim bu adam?

Sinirlenen Baker bu soruyu bağıra bağıra sormuştu.

— Bildiğim kadarıyla adı...

Kapı açıldı ve içeri yeşil suratlı biri girdi. Mısırlı hemen sustu. Yeni gelen ilk tuvalete girerek kapıyı bile kapamadan işemeye başladı. Mısırlı midye gibi içine kapanmıştı. Umutsuz bir ifade ile ellerini kurulayıp dışarı çıkan Arthur'a baktı.

Amerikalı kapının tam karşısındaki banka oturarak tualeti göz hapsine aldı. Ayda bir kere ülkesine ihanet eden bu Mısırlı binbaşıyla buluşuyordu. Mısır haberalma teşkilatıyla ilişkisi olduğundan çok ilginç haberler getiriyordu.

Hele bu seferki haber müthişti. Pentagon'da Milli Savunma güvenlik teşkilatında görevli olan Arthur Baker çok heyecanlıydı.

Tuvaletlerin kapısı açıldı ve kendilerim rahatsız etmiş olan adam dışarı çıkarak uzaklaştı. Arthur Baker hemen gevşedi. Birazdan Binbaşı Sadun da çıkardı. Aradan bir dakika geçti. Arthur Baker kötü bir önseziyle yerinden kalktı ve mavi kapıya doğru ilerledi.

* **

Lavabolar boştu. Arthur Baker önce hayal gördüğünü sandı. Binbaşı Sadun duvarı aşır çıkamamıştı ya! Birden, arkasındaki kapının açılmasıyla irkildi. Döndü. Zararsız bir Alman turistti.

Arthur yanyana dizili tuvaletlere döndü. Tek tek hepsini kontrol etti. Hepsinin kapısı aralıktı. Sonuncusu hariç! Kapıyı itti ve açtı.

Binbaşı Sadun yerde boylu boyunca yatıyordu. Arthur onu omzundan tutarak çevirdi. Yüzü tavana dönen Mısırlının gözleri iri iri açılmıştı ve cam gibi donuktu. Arthur Baker'ın burnuna acıbadem kokusuna benzer bir koku çarptı. Mısırlının ölmüş olduğunu anlamak için tıp diplomasına gerek yoktu. Siyanürlü tabancayla işini bitirmişlerdi.

Arthur Baker kapıyı itip dışarı çıktı. Binbaşı

Sadun için hiçbir şey yapamazdı. Yunan polisi olayı kalp krizi olarak kabul edecekti. Deriden nüfuz eden zehir altı dakika sonra hiçbir iz bırakmazdı. Bu tür silahlar kullanan katilin tehlikeden etkilenmemek için birkaç atropin hapı alması yeterliydi.

Amerikalı binanın diğer ucuna gidip bir koltuğa oturdu. Sadun ile buluşmak için ne önlemler almıştı, ama bu bile yeterli olmamıştı.

Mısır haberalma teşkilatı işlerine çomak sokanlardan hoşlanmıyordu.

Hoparlörden bir çağrı yükseldi:

"Olympic Airways'in New York yolcuları, lütfen 4 numaralı kapıya..."

Arthur Baker kalktı. Barda bir viski içecek vakti bile olmamıştı. Zavallı Sadun'u düşündü. Birkaç dakika önce hayattaydı ve onunla konuşuyordu... Katil onu Kahire'den itibaren izlemiş olmalıydı. Ama, aralarında ne konuştuklarını hiçbir zaman bilemeyecekti.

Artık, Ürdün kralı Hüseyin'i öldürecek kişiyi kendisinin bulması gerekiyordu...

II. BÖLÜM

Tombul kısa parmaklarının arasında tuttuğu yarı yanmış sigarayla şöminenin yanında ayakta duran Albay Hami Gorgur'un gözü, birazdan öldüreceği kadının üzerindeydi. Kadın belki de bu davetin en güzel dişisiydi. Doğululara özgü güzel bir yüzü, açık renk gözleri, ince uzun bir boynu vardı. Üzerine gümüş simli bir tuvalet giymişti. Fevziye Salih, kokteyllerin ve gece davetlerinin aranan kadınıydı. Amman'ın fen şık kadınlarından biri olduğu su götürmez bir gerçektir.

Kapının çalınışıyla uşak hemen fırladı. Kapıda tek başına bir erkek belirdi. Ev sahibi sohbet ettiği gruptan ayrılarak onu karşılamaya gitti.

—İyi akşamlar, dostum Folk!

ABD elçisi ev sahibinin elini sıktı.

—Yine ateş ediyorlar, dedi Amerikalı. Hem de "ellilik"le.

Elçi, Ammanortamındanzevkalan iriyarı bir Teksaslıydı.

Çevrelerindeki kadınlar sustu. Erkeklerden bazıları kulak kabarttı. Fakat bir şey duyulmadı. Gece oldu mu, Amman'da silah sesleri alışılmış gürültülerdendi. Bazen Wardate'de üslenen Fedailer şehre inip karakollara ateş ederdi. Ama bütün bunların 1970'teki o katliamla hiç ilgisi yoktu. O dönemde villalar bile 75'lik top ve roketlere hedef olmuştu. Irak konsolosluğu yerle bir edilmiş, Meclis el Umah Caddesi'nin diğer yanındaki Ziraat Bakanlığı harabeye çevrilmişti.

Kulağı hassas bir İngiliz:

—Bakın, yine başladılar, dedi.

Bir grup salonu katedip terasa bakan kapıyı açtı. Gerçekten de İtalyan Hastanesi tarafından bir ağır makineli tüfeğin takırtısı geliyordu.

Yıldızlı gökyüzünün altında, Amman'ın yedi tepesi ışıklar içindeydi. Gören de huzur dolu bir yaşam var sanırdı burada. Gece sokağa çıkmak için insanın ya deli, ya da canına susamış olması gerekirdi.

Bu geceki davet, yarı resmi bir toplantıydı. Tuvaletli kadınlar, smokinli ve üniformalı erkekler, Ürdünlüler ve yabancılar vardı... Bir diplomat kalın enseli, gür bıyıklı bir Ürdünlüye yaklaştı.

—Söylesenize albayım, bu Fedaileri ne zaman susturacaksınız?

Ürdünlü zoraki bir şekilde gülümsedi. Ürdün ordusunun dışişleri servisine bağlı Kar-şı-casusluk teşkilatının iki numaralı adamıydı. Filistinli olduğu için Fedailere karşı büyük bir düşmanlık besliyordu.

—Gidip İsraililerle savaşsalar ya! dedi. Allanın cezası herifler!... Ama İrbid'de çanlarına ot tıkadık hepsinin!

Gerçekten de Ürdün'ün kuzeyinde büyük bir kent olan İrbid'de bir çatışma çıkmıştı. Albay sıkıntılı bir tavırla büfeye doğru ilerledi. İşin orduya bıraksalar ülkede tek bir Fedai kalmazdı. Ama Kahire'de balon patlatsalar, Arafat "soykırım" var diye bağırıyordu! Kral Hüseyin temkinli ve ölçülü biriydi. Zaman Fedailerin aleyhine işliyordu. Katliama ne gerek vardı...

Amman aylardır savaşla barış arasında gidip geliyordu. Filistin kamplarında yetiştirilen

ve "Fedai" adı verilen teröristlerin çoğunun elinden silahları alınmıştı, ama kıyıda köşede saklanan daha bir avuç komando vardı. Amaçları Amerika'nın koruması altındaki Ürdün'ü yeni bir Vietnam yapmaktı...

İspanyol elçiliğinin yakınlarından silah sesleri geldi. Lübnanlı bir kadın hafif bir çığlık attı.

—Ne korkunç! Korkudan öleceğim neredeyse!

—Tahammül edilir şey değil bu! dedi yanındaki kavalyesi.

Onların hemen arkalarında bulunan Albay Gorgur elindeki viskiyi bir dikişte boşalttı ve sarı bıyıklarını burdu. Bakışlarını salonda gezdirdi. Fevziye Salih bir divana oturmuş, ev sahibesinin Bedevi kıyafetini seyrediyordu. Albay kadının ancak sırtını ve ondüleli saçlarını görebiliyordu, içinden kirpiklerinin takma olduğunu geçirdi.

Fevziye bu geceki davete tek başına gelmişti.

Bunun nedenini bilen tek kişi, Albay Hami Gorgur'du. Fevziye, kralın özel danışmanı Hadi Karak'ın uzatmalı metresiydi. Danışman Hadi bu tür toplantılarda metresiyle görülmek istemezdi. Kadın da kokteyllere ya yalnız, ya da bir kadın arkadaşıyla gelirdi. Hadi şu sıra Damas'ta bulunuyordu.

Fevziye gözlendiğini hissederek döndü ve albayla göz göze gelerek gülümsedi. Albay da ayrık dişlerini göstererek gülümsedi ve hafifçe eğildi.

Bu arada bakışları bir an kadının üstünde kaldı, iri göğüsleri, dolgun kalçalarıyla insanın

soluğunu kesen bir tipti. Amman'da böylesi pek azdı...

Albay Gorgur, kadının bundan sonraki davetlere katılamayacağını düşünerek hüznünlendi.

*

**

Albay Hami Gorgur pembe teni, kızıla çalan saçları ve bıyıklarıyla Hint ordusu subaylarını andırıyordu. Gözleri maviydi. Bütün bunlara rağmen, bir Ürdünlüydü. Çerkez bir ailenin çocuğuydu ve üç nesilden beri Ürdün'deydiler.

Çerkezler Ürdün ordusunun belkemiğini teşkil ederlerdi. Kraliyet Muhafız Alayı bile onlardan kuruluydu.

Albay Gorgur elindeki boş kadehi bırakıp yeni bir viski aldı.

Genç ve güzel bir kadını öldürmek zorunda olması umrunda bile değildi. Bu akşam Albay Gorgur, hedefe ulaşmak için ilk adımı atacaktı. Hedef, Kral Hüseyin'in katliydı!..

Albay bu görevi başarmak zorunda olduğunu düşündü. Bundan önce bir düzineye yakın suikast girişiminde bulunmuş, ama hepsi fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Kral uyanık ve yürekli biriydi. Haşimi soyunun hükümdarlığına son vermek için, ayrıntılı bir plana ve deneyimli adamlara ihtiyaç vardı. Albayın emrinde böyle iki adamı vardı.

Alaylı bakışlarını ilerdeki gruba çevirdi. Aralarında gevezelik eden Ürdünlü subaylar vardı: Eğer kendisi de onlar kadar gezeze olsaydı, şimdiye kadar çoktan kurşuna dizilirdi.

Albay Gorgur tilki gibi kurnazdı. Emrinde olduğu kişilerle hiçbir zaman direkt bir temas

kurmamıştı. Sade ve gösterişsiz bir hayat yaşardı. Tek amacı hedefe varmaktı. İhanetinden tek bir dinar bile almamıştı. O, ideali uğruna ihanet eden bir subaydı.

Birden, kendisine doğru yaklaşan Amerikan elçisinin sözleriyle düşüncelerinden koptu.

— Sarayda ne var, ne yok?..

— Her şey yolunda, dedi Gorgur. Majesteleri Homar'da dinleniyorlar... Kuşku verici bir durum yok...

— Sizin de orada bulunmanız gerekmiyor muydu? dedi Amerikalı.

— Yok canım, benim ne işim var orada, karşılığını verdi albay.

Aslında, asıl görevi sarayın ve Homar'daki dinlenme köşkünün savunmasını üstlenen zırhlı birliğin komutanıydı.

Bir fırsatını bulup Amerikalının yanından ayrıldı ve öldüreceği kadını aradı. Kadını bu gece elden kaçırırsa, felaket olurdu.

Kadını elçinin bürosunda içki içerken buldu.

Albay viskisini bitirdi ve büfeye gitti. Tabağına bir şeyler aldıktan sonra bir köşeye çekilip oturdu.

Amman kendisi gibi biri için ideal bir yerdi. Burada herkes silahlıydı. Amerikan elçisi bile arabasında makineli tüfekte dolaşıyordu. Bu kararı, ispanyol elçisinin Volksvagen'i kalbura döndükten sonra vermişti.

Oturduğu yerde görevini düşünmeye başladı. Başarmak için zekice davranmak gerekiyordu. Hüseyin temkinli bir adamdı. Homar'daki dinlenme köşkü kaleden farksızdı. Yakın koruma adamları ise ölümü göze almış Bedeviler-

den seçilmişti. Yüzme havuzu bile ağır makinelerinin koruması altındaydı. Köşkün arka tarafında her an kalkmaya hazır bir helikopter bekliyordu.

Yolculuk sırasında kullandığı Mercedes 300 SL'i ağır silahlarla donatılmış Land-Rover'larla korunurdu. Ayrıca, yolculuk sırasında sürat 100'ün altına hiç düşmezdi.

Albay Fevziye'ye bir göz attı. Kadının yanına bir isviçreli yaklaşmış, dansa davet ediyordu. Kadın reddetti. Kadın bu gece ölecek ve böylece plan yürürlüğe girecekti.

Yerinden kalkarak bir sigara yakıp terasa çıktı. Fevziye'nin ölümüne hiç kimse bir anlam veremeyecekti. Albay bu fikrinden dolayı kendini kutladı. Hadi Karak tehlikeli bir adamdı. Yanında her zaman dört muhafız bulunur, kendi de silahsız gezmezdi. Zayıf olduğu tek nokta vardı: Kadınlar.

Bu önemü bir ayrıntıydı. Fakat Fevziye satın alınacak bir kadın değildi, işlerine yaramayacağı için yerine bir başkasının alınması gerekiyordu. O hayattayken de karşısına rakip çıkarmak imkansızdı. Hadi ona tapıyordu. Fevziye hayattayken onu bir başkasının elde etmesi aylar alırdı. Oysa, Kral Hüseyin'in ay sonuna kadar ölmesi gerekiyordu. Çünkü Mısır'ın israil ile anlaşmasına tek engel oydu. ikna edilemediğine göre geriye tek bir çözüm yolu kalıyordu: Ortadan kaldırmak. Buna diplomaside "kaçınılmaz çare" deniliyordu..

Albay elindeki tabağı bıraktı. Fevziye mantosunu giyiyordu.

Hemen fırladı, ev sahibine yorgun olduğunu söyleyerek izin istedi ve dışarı çıktı.

Fevziye'nin Volkswagen'i hareket etmişti.

*

**

Yol boştu. Albay Gorgur Volkswagen ile arasında yüz metrelik bir mesafe bırakmıştı.

Beş dakikalık bir yolculuktan sonra öndeki araba sol kaldırıma çıkarak park yaptı. Fevziye sağ kapıdan çıkarak villasının bahçe kapısına ilerledi. Albay Gorgur Volkswagen'in hizasında sağ kaldırıma çıktı ve farlarını söndürdü. Fevziye döndü, gece çantasını göğsüne bastırdı. Gorgur Cortina'dan dışarı çıktı ve silahının kabzasını sıkarak ilerledi. Fevziye sokak lambasının ışığını alan adamı tanıyınca rahatladı.

— Oh, albay! Ben de peşimdeki kimdir diye merak ediyordum. Ne işiniz var burada?

Hami Gorgur cevap olarak silahını üzerine doğrulttu ve tetiğe bastı.

Silah sesleri gecenin sessizliğinde büyük bir yankı yaptı. Fevziye ağzı açık, şaşkın kalakaldı. Albay tetikten parmağını çekti. Silahında emniyet tedbiri olarak birkaç kurşun bırakmalıydı, kadın demir parmaklıklara tutunmuş, yere düşmemişti. Göğüs hizasında gitgide büyüyen bir kan lekesi vardı.

Villada ışık yandı. Albay çığlıklar işitti. Birazdan devriye gezen Bedeviler burada olurdu. Fevziye'nin dudakları kıpırdadı.

— Albay, siz delisiniz... Delisiniz... Ölmemişti. Vücudunda beş kurşun vardı ve yaşıyordu. Gorgur birkaç adımda yanına gitti, silahının namlusunu kulağına dayadı ve tetiğe bastı. Fevziye'nin kafatasının yarısı parçalanarak yok oldu.

Albay geri dönerek arabasına koştu. Hare-

ket etmeden önce silahını doğrultup villaya rastgele ateş açtı. Fedailer hep böyle yapardı.

Gorgur hemen hareket etti ve gaza basarak son hızla uzaklaşmaya başladı. Olay yerinde yakalanmadıkça, kendisinden kimse kuşku lanmazdı.

ABD elçiliğinin önünden geçip Salt Road'a saptı ve evinin yolunu tuttu.

Şimdi sıra ikinci adımdaydı. Hadi Karak'ın gönlüne yeni bir sevgili yerleştirmek...

III. BOLUM

Malko göz ucuyla iki koltuk arasına konmuş Beretta marka makineli tabancaya baktı, sonra Terence Ziros'a dönerek:

— Bu sizin mi? diye sordu.

ABD elçiliği üçüncü katibi gülümsedi.

— Hayır, Büyükelçi Foster Folk'un. Bu onun arabası. Sizi almam için ödünç verdi.

Cadillac çift yönlü bir bulvarda ilerliyordu. Birazdan Amman'a gireceklerdi. Malko sol tarafta altı katlı, son derece modern yeşil bir bina gördü. Pencereleri küçüktü.

— Bu Hotel Ebu Nuvar, dedi Ziros. Yani hapisane... İçerdekilere biraz işkence yapılır, ama yemekleri çok iyiymiş...

Harika bir açıklama!..

Bir meydana çıktılar. Sağda, beyaz bir yapının önünde ingiliz bayrağı dalgalanıyordu. Terence Ziros frene basıp, içi tepeden tırnağa silahlı Bedevilerle dolu bir Land-Rover'a yol verdi. Adamlar Cadillac'a iğrenerek baktılar.

— Burada hem para döküyoruz, hem de sevilmiyoruz, dedi Amerikalı. Fedailer bizi kendilerini temizlemek isteyen krala yardım ettiğimiz için suçluyor. Kral da İsrail'e silah sattığımız için kendisine ihanet ettiğimize inanmış. Elçilikte onca insan var ve biz istediğimizi elde edemiyoruz...

— Onca insan varsa, benim ne işim var bu rada?

Üçüncü katip ona döndü.

— Siz Amerikalı değilsiniz. Sizi bir iş üzerinde yakalasalarda bile, gelip elçiliğe ata-

şe vermezler... Hem sonra, sizin karmaşık işlerde uzman olduğunuzu söylediler, işte burası da tam size göre bir yer!..

Terence Ziros on beş yıldır CIA'da görevliydi ve Ortadoğu uzmanıydı. Malko'ya bu işinde patronluk yapacaktı.

Amerikalı sola dönerek dar bir yola saptı ve modern görünümlü bir binaya doğru ilerledi: Hotel Jordan Intercontinental.

—İşte, eviniz! dedi Ziros. Geceleri ışık yanıyor sa pencerenin önünde durmayın. Kötü saç kalara meraklı kişilere rastlayabilirsiniz...

* **

—Kadını tavşan gibi avlamışlar, dedi Terence Ziros. Vücudundan on kurşun çıkarıldı. Son olarak da kafasına ateş etmişler. Yazık olmuş! Amman'ın en güzel bacaklı kadınıydı!..

. İspanya elçiliğinin verdiği resepsiyonda konuşulan tek konu, bir hafta önce öldürülen Fevziye idi. Terence Ziros elindeki viskiyi yudumladı. Mat teni ve simsiyah saçlarıyla Ürdünlülere benziyordu. Oysa, Idaho'da doğmuştu. Onu buralara sürükleyen etken, çok iyi Arapçası ile fiziğiydi.

Malko çevresine bakındı, İspanya elçisi Carlos iki güzel kadınla sohbet ediyordu. Salonda bulunan otuza yakın davetlinin hemen hemen hepsi yabancıydı. Gözü bir koltukta oturan Doğu tipli bir kadına takıldı. Kadın ona bakıyordu.

—Beğendiniz galiba? dedi Terence Ziros. Kendisi Filistinlidir.

Filistinli kadın bacak bacak üstüne atınca baldırları ortaya çıktı. Uzun eteklikli tuvaleti-

nin önünde büyük bir yırtmaç vardı. Koyu renk çorapları bacaklarını olduğundan daha uzun gösteriyordu. Saçlarını arkada toplamıştı. Kalın dudaklarının tahrik edici kıvrımları dikkat çekiciydi. Varlığı bütünüyle ilkel ve vahşi bir dişilik taşıyordu. Ela gözlerini ısrarlı bir tavırla Malko'ya dikmişti.

—Kim bu? diye sordu Malko.

Amerikalı sesini alçalttı.

—Adı Ratva. Fedailerin Tanrıçasıdır. Kendine aşık bir kadın. Geçen yıl, Muasır Hastane sinde koridora yatırılmış bir düzine yaralı Fe dai vardı. Adamların inilteleri bütün kentten duyuluyordu. Ratva hastaneye giderek koridora girdi ve kapıyı kapadı. O inilteler bir anda kesildi ve ondan sonra da hiç ses duyulmadı...

—Onlara ne yaptı?

Ziros gülümsedi.

—Gömleğini açıp yaralılara göğüslerini göstermiş. Sonra herbirinin yanında birkaç dakika kalarak istediklerini yapmalarına izin vermiş. Kimisi orasını burasını okşamış, kimisi annelerini anar gibi başlarını göğsüne yaslamış... Tuhaf!...

—Amman'da ne işi var?

Amerikalı omuz silkti.

—Geziyordur... Her yerde görülür. Çok dostu vardır. Kraldan nefret etmesine rağmen saray çevresinden bile dost edinmiştir. Fakat hükümet ajanlarının onu ciddiye aldıklarını pek sanmıyorum. Kadın dişiliğiyle her şeyi elde eden bir tip.

Salonun orta yerindeki halı kaldırılmış ve dans edeceklere yer açılmıştı. Bir Fransız Ratva'yı dansa kaldırdı. Kadın önlerinden geçer-

ken, Malko'ya ısrarla baktı. Uzaklaştıklarında Ziros Malko'ya döndü.

—Kadının ilgisini çektiniz, dedi.

Malko votkasını yudumladı. Amman tuhaf bir yerdi. Hotel Jordan'ın holünde hükümet ajanları dolaşır, hava karardı mı sokağa çıkılmaz, geceleri silah sesleri duyulur ve bütün bunlar Ürdünlülerce normal karşılanırdı...

Amman'ın coğrafi yapısı'da tuhaftı. Düz ve yokuşuz tek bir sokağı yoktu. Kent yedi tepe üzerine kurulduğundan, Burada insanın hayatı yokuş inip çıkmakla geçiyordu. Sarayı görmek isteyen Malko, Cebel Hüseyin* ile Cebel Eşrafi arasında uzayıp giden kıvrımlı dar sokaklarda az mı ter dökmüştü!

Pembe mermerlerle süslü villaların yer aldığı Cebel Amman dışında, bütün kent bir çimento yığını halindeydi.

Fakat bu gece şık insanlar arasında medenice birkaç saat geçirmek hoşuna gitmişti. Birden, aklına bir soru takıldı. Amerikalıya dönerek:

—Sizce bu Fevziye niye öldürüldü?

—Doğrusunu isterseniz, hiçbir fikrim yok... Ama elimizdeki belgelerle bir ilişkisi olabilir.

Malko ısrar etmedi. Kendisine Washington'dan telefon edip hemen Ürdün'e gitmesi gerektiğini söyleyen Frank Thorpe, ayrıntılar üzerinde durmamıştı... Oysa, Malko'ya teklif ettiği iş, hiçbir sigortacının hayatını sigortalamayacağı kadar tehlikeliydi. Ama bu gerçeği Malko ancak burada, Terence Ziros'tan

(*) Hüseyin Tepesi

öğreniyordu.

CIA'nın Ortadoğu şubesi diken üzerindeydi: Kimliği bilinmeyen kişiler Kral Hüseyin'e suikast hazırlığı içindeydiler.

Terence Ziros'un dediğine göre, onlara ulaşan bu gizli bilgi kesin denecek derecede doğruydü. Haberi krala ulaştırmanın hiçbir yararı yoktu. Çünkü bu durumda suikastçılar gizlenecekler ve üç ay bekledikten sonra tekrar faaliyete geçeceklerdi. İşi kesin sonuca bağlamak için suikastçıların kimliğini bulmak ve o zaman krala haber vermek gerekiyordu...

Ve bunu becermesi gereken de Malko'ydu!..

—Peki, Kral Hüseyin'in ölmesi sizin için çok mu tehlikeli? diye sordu Malko.

—Dalga mı geçiyorsunuz? O bu bölgede önemli bir denge unsurudur. Taht boşaldığı anda ülkede büyük bir kargaşa çıkar. Yerine ister Fedailer geçsin, ister Bedeviler, bölge kana bu-lanır...

—Bu Fevziye kimdir?

—Bildiğimiz kadarıyla Hadi Karak'ın metresiydi. Hadi Karak kralın danışmanıdır. Fevziye'nin siyasetle ilgisi yoktu. Ama adam onun için çıldırıy ordu...

—Onu kim öldürmüş olabilir ki?

Ziros omuz silkti.

—Cevap vermek zor. Cinayet tarzına bakılırsa, insanın Fedailer diyeceği geliyor, ama Hadi'nin bir düşmanı da öldürmüş olabilir... Ya da...

Birden cümlesini yarım bıraktı, ama Malko anlamıştı. Araştırılması gereken ilk iz buydu. Ürdün'de bile güzel bir kadın durup dururken

öldürülmezdi.

Genç bir kadın yanlarına gelmiş, Amerikalıya gülümsüyordu. Oval yüzlü, dolgun vücutlu, sarı saçlı bir tipti. Üzerinde Pucci bir giysi vardı.

Terence Ziros elini sıkarak:

—İyi akşamlar, Sophia! dedi. Size Amman'a birkaç günlüğüne gelen Prens Malko Linge'i tanıtayım.

Malko hafifçe eğilerek kadının elini öptü. Ziros ön dişlerini göstererek gülümsedi.

—Bu da Sophia Nazzal. Kralı destekleyen hanımların en güzeli. Amman'ı çok iyi tanır.

Sophia gözlerini Malko'ya dikti. Bir şeyler söylemek üzereyken, yanlarında biten Carlos onu dansa götürdü. Sophia sigarası elinde, adamın peşinden piste yürüdü.

—Kim bu? diye sordu Malko.

—Bir başka Tanrıça! Saçlarından dolayı ona Dişi Aslan, derler. Lükse, Dom Perignon'a ve krala bayılır. Çoğunlukla saraydadır ve Amman'da tanımadığı yoktur...

Ziros birden sustu. Ürdünlü bir subay onlara doğru geliyordu. Malko Amerikalıyı yalnız bırakarak uzaklaştı, dans edilen boş salona doğru ilerledi. Ratva koltukta oturuyordu.

—Yanımda oturmak mı istersiniz, yoksa dans etmek mi?

—Dansı tercih ederim, dedi Malko.

Genç kadın elindeki kadehi bırakıp kalktı. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı.

Piste ulaştıklarında hiç teklifsizce vücudunu olduğu gibi Malko'ya yasladı.

Pikapta "Love Story" çalıyordu. Ratva bulunduğu yerden hiç kıınılamadan sadece

kalçalarını oynatmakla yetiniyordu. Malko etrafındakilerin dikkatini çekmemek için genç kadının vücudundan biraz ayrılmak istedi, ama Ratva onu kalçalarından tutarak tekrar kendine yapıştırdı.

—Çok ilginç bir dans biçiminiz var, dedi Malko.

—Bu dansın adına "tahrik" denir, dedi Ratva.

—Bence "erkeklere işkence" daha uygun bir ad.

Ratva biraz daha sokuldu. Fakat müzik bitmişti. Malko hemen ayrıldı. CIA ona seks delisi kadınları tatmin etmesi için para ödemiyor-du. Genç kadını bırakarak diğer salona yöneldi. Kapıda neredeyse Dişi Aslan ile çarpıştıyordu. Özür dileyerek sıyrıldı.

Terence Ziros, sarışın mavi gözlü bir Ürdünlü subayla konuşuyordu. Malko biraz hava almak için terasa çıktı. Uzaklardan silah sesleri geliyordu. Kafasında hep aynı soru vardı: Fevziye'nin katilini nasıl bulacaktı?

—Amman'a ne zaman geldiniz?

Malko sıçrayarak döndü. Dişi Aslan arkasında durmuş onu süzüyordu. Arkadan vuran ışıkta ipek giysisinin içine hiçbir şey giymediği belli oluyordu. Tüm çekiciliğine rağmen, sesi bir erkeğinki gibi sertti.

—Yeni geldim.

—Tatile mi geldiniz? Buraya pek tatile gelmezler de...

—Görmem gereken dostlarım vardı.

—Ratva mı?

Sesi daha da sertleşmişti. Malko gülümsedi.

—Onunla bu akşam tanıştım. İlginç bir ka-

dına benziyor.

— Erkek delisi bir yosmadır.

Kelimeleri ne de güzel seçiyordu!

Uzaklardan yine silah sesleri geldi.

— Her gece böyle midir?

Kadın sinirli bir hareketle sigarasını yere attı.

— Kral çok iyi kalpli biri. Oysa, bu Fedailerini ezmek gerek. Yoksa onlar onu haklayacaklar. Er veya geç olacak bu.

— Kralı tanır mısınız? diye sordu Malko.

— Evet. Niçin sordunuz?

— Hiç... Dans edelim mi?

Bir an tereddüt etti, sonra Malko'yu izledi...

**

Sophia Nazzal Malko'dan bir karış açıktaki dans ediyordu. Arada bir sadece göğüs uçları ona değiyordu. Malko kadim kendine çekmek istedi, ama diğerinin vücudu hemen kasıldı. Ters ters Malko'ya baktı.

— Beni o orospu Ratva ile karıştırmayın, dedi. Ben her önüme çıkan erkeğe sürtünmem.

Bu sözleri çok sert bir ifadeyle söylemişti. Malko bu kadim ne tür bir erkeğin etkileyebileceğini düşündü.

Kadın aynı sertlikle devam etti:

— Eğer ille de sarışın istiyorsanız, ALI A'nın Amman'a on dört yeni hostesi indi. Onları Philadelphia Bar'da bulabilirsiniz. Yalnız acele edin, ortada kalırsınız.

— Amman'a sarışın avına gelmedim, dedi Malko.

Sophia hiç duymamış gibi devam etti:

— Hadi Karak en güzellerini kaptı bile. Fev-

ziye'yi çabuk unutmuşsa benziyor.

Malko hemen kulak kabarttı. Hadi Karak, öldürülen kadının sevgilisiydi...

— Kadın güzel mi bari?

Sophia güldü.

— Kocam sayesinde... Kocama aşu yaptırtmaya gelmiş ve kendisinden öyle bir şey istenmediği halde çırılçıplak soyunmuş...

Müzik durdu, fakat kadın Malko'yu bırakmıyordu.

— Prens Malko, dedi, Amman'a ne yapmayı öğeldiniz?

— Nedenini söylesem bile bana inanmazsınız... Fakat kıymetli bilgiler için size teşekkür ederim... Umarım, yine görüşürüz... Genç kadın soğuk bir tavırla ona baktı.

— Haydi, hemen Philadelphia otelinin barına koşun. Orada yoksa, oda numarası 28...

Malko içeri girerek Terence Ziros'a yaklaştı.

— Sizin Dişi Aslan beni pek sevmedi galiba, dedi.

Amerikalı gülümsedi.

— öyle davranması gerekiyordu...

Biraz daha yaklaştı ve dudaklarını oynatmadan mırıldandı:

— Önemli bir "muhabir"dir... Bazen çok yararlı olur...

Malko'nun ağzı açık kaldı. Dişi Aslan CIA'ya çalışıyordu, inanılır şey değil!

— Hadi Karak'ın gönlünde Fevziye'nin yerini kimin aldığını öğrendim, dedi Malko.

— Kimmiş?

Malko cevap veremedi. Salonda bir hareket olmuştu. Davetliler kuyruklu yıldız gibi geçip giden füzeleri seyretmek için terasa çıkıyordu.

Malko birden kendini Ratva'nın yanında buldu.

Kadın elini tuttu.

— Yanımdan ayrılmayın, dedi. Gözlüksüz hiçbir şey göremem.

Cebel Hüseyin'in arkasından atılan füzeler iz bırakarak ufka doğru gidiyordu. Hemen her yönden gelen silah sesleri vardı.

Bunların dışında kent son derece sakindi...

**

Sophia Nazzal'ın Amman, Kahire ve Kuveyt'te tanımadığı yoktu. İtalyancanın dışında Arapça ve İngilizce biliyordu. Araplar arasında hayli dostu vardı.

Zaten CIA'nın ona el atmasının bir nedeni de kadının yüksek dereceli bir Ürdünlüyle kurduğu ilişkiydi. Sophia CIA'nın teklifini iki açıdan kabullenmişti. Hem kendi hesabına para kazanacak, hem de kadınları aşağılayan Arap erkeklerine üstün bir yerde olmakla kendini tatmin edecekti. Hangi düzeyde olursa olsun, bütün Arap erkekleri için o zevk veren sarışın bir dişiydi. Onu yatağa atmak için birbirleriyle kıyasıya bir yarış içindeydiler.

Kimisi emeline ulaşıyor, kimisi ulaşamıyordu. Ama seçme hakkına sahip olan kişi, hep Sophia idi.

Sophia CIA'ya hizmet ettiği dört yıl içinde önemli başarılar elde etmişti. Arapların ona itimadı vardı. Ayrıca, milliyeti ve kocasının mesleği bakımından siyasi entrikalardan da uzak kalabiliyordu.

Arap dostlarına New York borsası hakkında verdiği bilgiler, ona ciddi bir iş kadını hüviyeti

de kazandırmıştı. Kuveytli bir işadamı onu güzel bir pırlantayla ödüllendirmiş, o da bunu satarak 235.000 dolar kazanmıştı... Tabii Araplar, borsa bilgilerinin CIA uzmanları tarafından gönderildiğini bilmiyordu...

*

**

Terastaki kalabalık binanın dört bir yanına dağıldı. Gece zifiri karanlıktı. Malko uysal uysal Ratva'yı izledi. Kadın onu kuytu bir köşeye, mermer bir şöminenin yanına çekti. Sonra tek kelime etmeden okşamaya başladı. Malko fermuarının açıldığını, becerikli parmakların vücudunda dolaştığını hissetti. Ratva önünde diz çöktü. Parmaklarının yerini dudakları aldı. Malko zaman kavramını unutmuştu.

Birden, genç kadının doğrulduğunu hissetti. Ratva başladığı gibi bitirmişti. Üstünü başını düzelttikten sonra çantasından bir sigara çıkarıp yaktı.

—Yine görüşeceğiz, dedi SAS'a.

Döndü ve uzaklaşarak diğer davetlilerin arasına karıştı. Malko şaşkındı. Ratva hastanedeki yaralılara da ona yaptığını yaptıysa, adamların susması çok normaldi...

Bulduğu kuytu köşeden çıkarak ilerledi. Ratva ortalıktan kaybolmuştu. Dişi Aslan bir köşede sigara içiyordu. Malko'nun varlığını hissetmiş gibi döndü.

—Gittiğinizi sanmıştım, dedi. Öbürgün için sizi akşam yemeğine davet edecektim...

—Memnun olurum.

Salona geçerlerken Malko'ya dönerek:

—Nasıl giyinmemi istersiniz? diye sordu.

Malko'nun ağzı açık kaldı.

—Siyah çorap, çizme ve kısacık bir şort giysem nasıl olur?

Malko şimdiye kadar kendinden bu kadar emin bir kadına rastlamamıştı.

— Bence harika bir kıyafet, dedi Malko. Kocanız da beğenir mi dersiniz?

— Kocam dört günlüğüne Irbid'e gidiyor.

Tam o sırada Terence Ziros yanlarında bitti. Malko'yu kolundan çekerek:

— Hadi'nin küçük sevgilisini nerede bula çağımızı biliyorum, dedi.

Malko gülümsedi.

— Ben de biliyorum. Philadelphia'da. 28 numara. Kimden öğrendiniz?

— Kraliyet Muhafız Alayı'nda görevli bir dostumdan. Albay Gorgur'dan...

IV. BOLUM

Carole Nel bedenine küçük gelen sarı kazağını çekiştirerek iri göğüslerinin iyice ortaya çıkmasını sağladı. Dolgun yuvarlak kalçalarını saran mini etek her hareketinde sökülecek gibiydi. Carole beline taktığı kemeri mümkün olduğunca sıkıştı, ingiliz dilber aynaya bir göz atarak görünümünden hoşnut kaldı. Saraya yapacağı ziyaret Ürdün tarihinde bir olay olarak kalacaktı...

Carole Nel, anasının gözü bir tipti!

Daha çocukken Londra'nın kuzey banliyösü Notting Hill'de bir avuç şekere vücudunu okşatırdı. On dört yaşma geldiğinde, göğüsleri çevre gençlerinin rüyalarına girecek irilikteydi. O zaman bile, yürüyüşüne büyük özen gösterir, erkekleri tahrik etmek için kalçalarını anormal biçimde sallardı.

"Mini" modası Carole için büyük bir fırsat yaratmıştı. Böylece vücudunun yarısını gözler önüne serebilmiş, bu da Notting Hill'de ufak bir isyana yol açmıştı.

Carole'un Londra'da Playboy Club'de "tavşankız" olarak çalışması ise, başlı başına bir olaydı. Onu gören müşterilerin alkol harcamaları hemen iki katına çıkıyordu.

Carole bir süre sonra bir gerçeği anladı: Vücutuyla hayli para kazanabilirdi.

Aynanın önünden anahtarlarını alıp odadan çıktı ve asansöre doğru ilerledi

*

**

Carole asansörden çıktığında, Malko için-

cü limonatasını içiyordu. İki saattir oradaydı. Carole ile daha önce tanışmamıştı, ama onu görür görmez kim olduğunu hemen anladı. Uzun nefis bacaklar, iri göğüsler ve meleksi bir yüz.

Kalkık burunlu ve mavi gözlüydü. Bu kadının ALIA'nın Boeing'leriyle Ürdün'e gelmesi akıl alır şey değildi!

Kadın resepsiyona yaklaşarak:

— Taksi yok mu? diye sordu.

Memur taksilerin Philedelphia'ya gelmediklerini açıkladı. Sokağa çıkıp yoldan çevirmesi gerekiyordu.

Malko bunu fırsat bilerek hemen yanaştı.

— İstemeyerek kulak misafiri oldum... İster seniz sizi arabamla götürebilirim...

Carole doğal bir hareketle onu süzdü. Erkeklerin bu tür tekliflerine alışık olduğu belliydi.

Omuz silkti, göğüsleri kazağından fırlayacakmış gibi oldu.

— Nasıl isterseniz. Yalnız, acelem var. Sa raya gidiyordum.

Malko kapıya çıktıklarında park yerindeki Mercedes'e işaret etti. Taksiyi bekletmekle iyi yapmıştı.

Araba gelince arka kapıyı açıp kadına yol verdi. Carole koltuğa kurulduğunda eteği külotuna kadar sıyrılmıştı. Malko yanına yerleşti ve hareket ettiler.

— Sanırım sizi daha önce de gördüm, dedi Malko. Londra'da Playboy Club'de...

Carole şaşkın şaşkın ona baktı.

— Ah, sahi mi?... Demek hatırladınız...

Malko mütevazi biçimde gülmüsedti. Tanrı-

nın bu yalanını bağışlaması için dua ederek:

— Kolay unutulacak bir kadın değilsiniz, dedi. Ne o, Amman'da da Playboy Club mü açılıyor?

— Şaka mı ediyorsunuz?.. Şimdi başka bir işim var. ALIA'da hostesim.

— Peki, tavşankızlık ne oldu?

— O, o zamandı!.. İyi para veriyorlardı, ama Playboy'daki o maymunların çimdiklerin den bıkmıştım... Oh!.. Sizi kastetmedim ta bii!...

Kraliyet Sarayı'nın kapısına gelmişlerdi. Nöbetçi taksive yaklaştı.

— Bay Hadi Karak'i görecektim, dedi Carole.

Nöbetçi elindeki listeyi kontrol ettikten sonra şoföre geçmesini işaret etti. Araba saraya uzanan bahçe yolunu tırmanırken, Malko harekete geçti.

— Sizi tekrar nasıl görebilirim? Bir akşam yemeğinde birlikte olmak isterdim. Londra'dan söz ederdik...

Carole bir an tereddüt etti, sonra çantasını karıştırıp bir kâğıt parçası çıkardı.

— Alın şunu. Yeni telefon numaram. Bu akşam yeni bir yere taşınacağım. Beni yarın arayın. On beş gün sonra uçacağım...

Malko kağıda şöyle bir göz atarak numarayı belleğine kazıdı: 414365. Carole kağıdı çantasına atmıştı bile. Taksi mermer bir peronda durdu.

Basamakların tepesinde, sıcağa rağmen siyah takım elbise giymiş, kara gözlüklü, hafif kambur bir adam bekliyordu.

— Hiç vakit kaybetmiyor, dedi Carole.

Adam neredeyse bana merdivende saldıracak...

Adam, Fevziye'nin eski sevgilisi Hadi Karak idi.

Carole inmek üzereyken Malko'ya döndü.

— Sahi, adınız neydi?

— Malko, Prens Malko Linge.

Kadın dudak büktü.

— Tuhaf bir isim... Ama size yakışıyor...

Carole iner inmez araba hareket etti. Malko merdivenleri hızla inip kadının elini sıkan bir subay farketti. İspanyol elçiliğindeki davette tanıştığı kişiydi bu: Albay Gorgur. Adam da onu farketmişti.

Bir iz yakalamıştı. Carole sayesinde belki Fevziye'nin katilim yakalayabilirdi.

Dişi Aslan yanılmamıştı. Hadi Karak Carole ile avunacaktı...

**

Albay Gorgur elindeki boş kadehle oynuyordu. Sports-City lokantasının salonu bomboştı. Albayın karşısında oturan Ratva gözlük takmıştı.

— Verdiğiniz bilgilerin doğruluğundan emin misiniz?

Subay başını salladı.

— Maalesef evet. Hadi Karak bir sır olarak haber verdi. Ö da şaşırmış. Kral bir avuç dolar için Kudüs'ü gözden çıkaracaktı.

Filistinli öfkelenmişti.

— inanılır şey değil!

En yakın garson yarım milmesafede olmasına rağmen, Hami Gorgur sesini daha da alçalttı.

— Amerikalılar kralı köşeye sıkıştırmışlar.

İsteklerini yapmazsa Ürdün'e yardımı keseceklermiş. Biliyorsun, israil ile pazarlığı engelleyen tek kişi o...

Ratva öfkeden kuduruyordu.

— Kudüs'ü nasıl gözden çıkarır? Dedesi bile orada gömülü... Alçaklık bu!

— Biliyorum, fakat onu kimse engellemez ki! Kimseyi dinlemiyor. Birkaç gün sonra bunu resmen bildirecek...

— Böylece, bize tek yol kalıyor! dedi Ratva.

Aynı şeyi düşünerek birbirlerine baktılar.

Albay başını salladı.

— Bu yol çok denendi, ama hiç başarıya ulaşmadı.

— Bu kez ulaşacak. Gerekirse, tetiği ben çekerim!..

Birden sustu, çevresine bakınarak karşısındaki subaya döndü.

— Evet albay, beni tutuklayabilirsin... Kralı öldürmeyi düşünüyorum.

Albayın gözlerinde sahte bir hüznün belirdi.

— Çok korkunç bir şey, ama sizi anlıyorum. Kudüs'ü kaderine terkeceğini hiç beklemezdim. Ben Krala sadık bir subayım, ama ülkeme daha fazla sadığım. Ülke çıkarlarına ters düşen her şeye karşıyım...

Ratva ona bakıyordu.

— Bize yardıma hazır mısınız?

— Sanırım, evet! dedi albay.

Ratva bir an düşündü, sonra alçak sesle:

— Tanıdığım biri var, dedi. O kralın işini görür!..

Hadi Karak bir sarışın gördü mü, tavanlara tırmanırdı. Adamın tek zayıf yanı buydu.

Karşısında bacak bacak üstüne atarak oturan Carole'a iştahla baktı. Kadının üstüne atılmak için kendini zor tutuyordu. Kadın göğüslerinin görünmesini sağlamak için hafifçe öne eğilmişti.

—Sizi Amman'da görmekten çok memnum, dedi adam boğulur gibi. Umarım, burayı seversiniz... Size çok rahat bir kat buldum.

Fevziye'nin o kattaki eşyalarını daha o sabah aldirtmişti. Sevgilisinin ölümü onu yıkmıştı, ama Carole'un ortaya çıkışı bütün üzüntüsünü bir anda yok edivermişti. Bunu dostu Albay Gorgur'a borçluydu. Albay Philadelphia'da iki sarışınla buluşacağını açıklayarak onu da davet etmişti. Hadi'nin Carole ile tanışması böyle olmuştu. Tanışır tanışmaz da kadını ertesi gün saraya davet etmişti, işte, şu an Carole'un karşısında oturmasının nedeni buydu.

—Gelin, size sarayı gezdireyim!

Carole gülümseyerek kalktı ve adamın eşliğinde yürüdü.

**

— Burası Emir Abdullah'ın odası, diye açıkladı Hadi.

Devlet misafirlerine ayrılmış binalar saray bahçesinin dip tarafındaydı. Buldukları oda pancurlar kapalı olduğundan, küf kokuyordu. Carole çevresine bakmırken, Hadi Karak da bu başbaşa beraberliği nasıl uzatırım diye düşünüyordu.

Birden, Carole ilerleyerek kendini yatağa atıverdi. Sonra bacaklarını kaldırarak ayakka-

bılarım çıkardı. Eteği kasıklarına kadar sıyrılmış külotunu ortaya çıkarmıştı. Soluğu kesilen Hadi kımıldamadan ona bakıyordu.

Carole ona gülümseyerek:

—Ee, ne bekliyorsun daha? dedi. Buraya göz göze bakmaya mı geldik?.. Ne kadar da utangaçsın sen!..

Kalçasını hafifçe kaldırarak külotunu sıyırıp çıkardı. Hadi yutkunarak yaklaştı ve soyunmaya bile gerek duymadan bir hamlede kadına sahip oldu. Carole bacaklarını adamın beline dolayarak kendine çekti. Ürdünlünün duyduğu haz öyle yüksekti ki, orgazma ulaşması iki dakika ancak sürdü. Utangaç bir tavırla kadının üstünden kalktı. Erkekliği koyu renk takım elbisesinin arasından komik görünüyordu. Carole gerindi. Böyle ani saldırılardan aşırı bir zevk alırdı.

Toparlandı ve üstünü başını düzeltilti.

—Ne kadar da ateşliymişsin! dedi adama... Ee, bana sarayı gezdirmiyor muydun?..

**

Albay Gorgur pirelenmişti. Yeni ortaya çıkan bu sarışın âdâm neden Carole ile ilgileniyordu? Onu Philadelphia'da beklemesi ve yanaşıp tanışması rastlantı olamazdı... Sonra Carole?.. Neden o da o adamlarla ilgilenmişti?.. Sarışın adamın Amerikalılarla ilişkisi vardı. Yani, CIA'dan biriydi...

Albay Gorgur ahizeyi kaldırdı. Tuhaf! Telefon çalışıyordu!.. Karşı tarafın sesini alınca:

—Bana General Sobak'ı bağlayın! dedi.

Yoluna çıkan bu sarışın adam hakkında her şeyi bilmesi gerekiyordu.

*

**

Hotel Jordan'ın barı, iki kraliyet ajanı dışında boştu. Malko önüne votka-limon olarak konan şeyi görünce garsona gülümsedi. Bu Araplar yaşamayı bilmiyorlardı. Malko canının sıkıldığını hissetti. Buradaki resmi görevi, bir Amerikan turizm şirketinin temsilciliği idi. Bu nedenle sabah iki saatini turizm bakanlığında iki palavracı memurla geçirmişti. Esas görevi ise bir bilmeceydi hâlâ.

Krala yapılacak suikast hakkında elindeki tek ipucu Carole idi.

Parayı ödeyip çıktı. Holdeki telefonlardan birini açıp bir kez daha Carole'u aradı. Birtakım cızırtılardan sonra ses geldi.

— Kimsiniz?

Carole'un sesiydi bu.

*

**

Ev Cebel Nasır'm eteklerinde, Amerikan elçiliğinin yakınındaydı. Yolun karşı tarafında gecekondular görülüyordu.

Malko silahını yanına almıştı. Hava kararmak üzereydi. Malko zile bastı ve bekledi. Yaşlı bir kadın hizmetkâr ona yol göstererek bahçeye çıkardı. Carole kendisini terasta bekliyordu. Malko karşılaştığı manzara karşısında gülmek için kendini zor tuttu. Carole "Tavşan-kız" kıyafetindeydi.

— Hello!

Sesinin tonu en inanmış hristiyanı bile dinden çıkarırdı.

Malko yaklaştı.

— Beğendiniz mi? diye sordu genç kadın:

Malko beğendiğini belirtti. Bu kılıkta sokağa çıksa, daha üç adım atmadan tecavüze uğrardı.

Malko'nun koluna girerek onu kalın bir halıyla kaplı salona aldı. Duvarın bir bölümü boydan boya bir divanla kaplıydı. Pencerelerden Cebel Amman görünüyordu.

Carole'un elinde yarı boşalmış bir kadeh vardı. Malko kadının bacaklarına baktı. Gerçekten süperdi.

— Ne o, Amman'da tavşankız modasını mı çıkaracaksınız? dedi.

Kadın güldü.

— Onlar bundan ne anlar?..

Topuklarının üstünde dönerek kendini gösterdi, sonra Malko'ya doldurduğu cin kadehini uzattı.

— Sağlığına, sevgilim!

Malko kadehini bir dikişte boşalttı. Salonun köşelerine yerleştirilmiş hoparlörlerden bir Arap müziği yayılıyordu.

Birden, dışardan gelen bir makineli tüfek sesi duyuldu. Carole ir kildi.

— Bu da ne?

Şaşkınlığı samimiydi. Malko gülümsedi..

— Size daha önce söylemediler mi? Ordu Fedailere, onlar da orduya ateş açıyorlar...

— Ne?

Malko Amman'da olup bitenlerin bir özetini yaparak kadını aydınlatmaya çalıştı. Carole' un yüzü allak bullak olmuştu. Bir Jeanne d'Arc olmadığı belliydi.

— Ben buradan tüyerim, dedi Malko'ya. Parayı severim, ama bu ortamda değil...

Malko çevresine baktı. Saf bir ifade takına-

rak:

—Eviniz çok güzel, dedi. ALÍA şirketi hos teslerine iyi bakıyormuş...

Carole bir kahkaha attı.

—Bunu ALIA değil, saraydaki Hadi Karak verdi... Kralın danışmanı mıymış ne?

—Zengin bir adam, dedi Malko. Sizi hediyelere boğabilir... Dilerim, Hadi'nin eski sevgilisinden daha şanslı olursunuz...

Kadın mavi gözlerini ona çevirdi.

—Ne oldu? Onu kovdular mı?

—Hayır, öldürdüler. On gün önce bir cinayete kurban gitti.

Carole'un bakışlarında bir panik belirdi. Kadehini masaya bırakarak:

—Yo, şaka ediyorsunuz? dedi.

Malko başını salladı.

—Mezarı Akaba yolu üzerinde... Makineli tabancayla delik deşik etmişler zavallıyı...

Carole sapsarı kesilmişti. Kadehini alıp bir dikişte bitirdi. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

—Namussuzlar! diye mırıldandı.

Sonra Malko'ya dönerek:

—Bütün bunları nereden biliyorsunuz? diye sordu.

—Bütün Amman bunu konuşuyor.

—Ben ölmek istemiyorum...

Kadehini bırakıp Malko'ya sokuldu ve beline sarılarak onu kendine çekmek istedi. Birden, eline yassı silahın namlusu geldi. Silahı çekerek Malko'ya gösterdi.

—Bu nedir?

—Size Amman'ın güven verici bir yer olmadığını söylemişim.

Carole gözlerini dikmiş, ona bakıyordu.

—Siz polis filan mısınız?

Malko başını salladı.

—Yok, daha neler! Bunu bir arkadaşım ödünç vermişti.

—Amman'da ne yapıyorsunuz?

—Turistik otel yapmayı düşünen bir grup Amerikalı yatırımcıyı temsil ediyorum.

Carole güldü.

—Gidip başka yerde otel yapın, dedi. Ben burada kalmam. Canım kıymetlidir.

Birden saatine bakarak sışradı.

—Eyvah! Sizin hemen gitmeniz gerekiyor. Hadi bu saatlerde uğrayabileceğini söylemişti. Başıma dert açmak istemem...

Malko hemen ayağa fırladı. Tabancasını alarak beline yerleştirdi. Kadın onu bahçe kapısına kadar geçirdi. Çıkmadan önce kolunu tuttu ve:

—Bir şey söyleyeyim mi? dedi... Çok hoş bir erkeksiniz. Haydi, şimdi toz olun. Belalım her an gelebilir...

V. BOLUM

Terence Ziros'un masasının yanında, kravatsız, şaşkın suratlı bitkin bir Ürdünlü bekliyordu. Amerikalı telefondaki konuşmasını sürdürürken Malko'ya oturmasını işaret etti.

Malko oturdu. Amerikalı telefon konuşmasını bitirdikten sonra Ürdünlüye Arapça bir şeyler söyledi. Adamın yüzü bir anda neşeye boğuldu. Amerikalının elini yakalayarak öpmeye başladı. Sonra ikide bir eğilip selam vererek geri geri odadan çıktı. Ziros gülümseyerek Malko'ya döndü.

— Bu benim aşçım olur. Adı Fuad. Filistinli bir göçmen. Altı çocuğu var. Burada bir ev satın almak istiyor. Bankalar ev tutarının sadece % 50'sini kredi olarak veriyor ve üç yılda geri istiyor. Ben de ona şahsi kredimi aktardım. 3000 dolarlık bir kredi ve on yılda ödeyecek. Adam sevinçten çıldıracaktı.

— Fukara babasısınız siz...

Ziros omuz silkti.

— O kadar da değil... Bu herif FPLP'ye kayıtlıdır. Gerektiğinde bana bilgi aktaracağından eminim... Karşılıklı basit bir yardımlaşma, o kadar!.. Sizde ne var ne yok?..

— Hadi Karak'a rakip olma yolundayım.

Amerikalı bir ıslık çaldı.

— Bravo! Ama dikkatli olun...

Malko Carole ile geçirdiği akşamı anlattı. Amerikalı önündeki kağıda küçük uçaklar çizerek düşünüyordu.

— Tuhaf! dedi. Fevziye ortadan kaldırılıyor ve hop!.. Bu kadın ortaya çıkıyor. Peki,

bunun arkasında kimler var?.. Kuşkusuz bu kadını kullanan kişiler...

ikisi de aynı şeyi düşünüyorlardı. Hadi Karak kralın çevresindendi. Öldürülen Mısırlı subay muhbir ne demişti? Suikastçılardan biri krala yakın kişiler arasındaydı...

Terence Ziros derin bir soluk alarak:

— Burada boş yere adam öldürülmez, dedi.

Geçenlerde Kuveyt'de Irak'ın eski Savunma Bakanını öldürdüler. Dört katil adamı bir anda kalbura çevirmiş. Görünüşte bu cinayetin de bir nedeni yok... Ama, sadece görünüşte... Carole denen kadını bir an önce avcunuzun içine almalısınız. Onu ya bizim tarafa alın, ya da kimin hesabına çalıştığını öğrenin...

Telefon çaldı. Amerikalı ahizeyi kaldırdı ve karşı tarafı dinledikten sonra hemen kapadı.

— Büyükelçi beni çağırıyor. Daha sonra görüşmek üzere, özel bir durum olmazsa, yarın aynı saatte buluşuruz.

Malko merdivenleri inip kendini sokağa attı. Carole'a uğrayıp bir merhaba demeyi düşündü, sonra vazgeçti. Onunla birlikte olacak gücü yoktu şu an.

*

**

Carole yediği tokatla savrulmuş kışkırtılarak koltuğa oturdu. Bağırarak kalkmak istedi, ama Albay Gorgur onu omzundan kavrayarak hareketsiz kıldı, İngiliz dilber hüngür hüngür ağlıyordu. Etekleri kasıklarına kadar sıyrılmış, baldırlarını ortaya çıkarmıştı, ama albayın aklı başka yerdeydi.

— Aptallık etmekten vazgeç! diye gürledi Gorgur. Amman'da kalmak zorundasın...

— Hayır, diye diretti Carole. Burada öldürülmek istemiyorum. Londra'da bana bundan hiç söz edilmemişti. Basit bir iş demişlerdi.

— Doğru demişler, inan, bir tehlike söz konusu değil.

— Ya geçenlerde öldürülen kız? Yo, ben gidiyorum...

Albayın elinden kurtulmaya çalıştı. Gorgur öfkeden kuduruyordu. Kadını saçlarından kavrayarak sarstı, sonra yüzüne, vücuduna rastgele vurmaya başladı. Carole iki büklüm olmuş, kendini korumaya çalışıyordu.

— Bana itaat edeceksin, diye bağırdı Gorgur. Yoksa seni ellerimle gebertirim. Geçenler de emirlerime uymayan bir Lübnanlıyı üzerine benzin döküp yaktırdım. Başına böyle bir şey gelsin ister misin?

Carole his sesini çıkarmadan başını salladı. Çok korkmuştu. Londra'da ona Amman'a gitmesi gerektiği ve orada kendini "Tom Jones" olarak tanıtan biriyle temas kurması söylenmişti. O adam Albay Gorgur'du ve Amman'a ayak bastığı gün kendisini bularak "avını" göstermişti: Hadi Kar ak.

Albay Gorgur ona bakıyordu. Yanına yaklaşarak:

— Seni saraya götüren o sarışın adamı sonra yine gördün mü? diye sordu.

— Evet.

— Ona benden söz ettin mi?

— Hayır.

Gorgur düşünüyordu. Sarışın adam eğer düşündüğü gibi biriye, büyük bir tehlike demektir.

— Onu görmeyi sana yasaklıyorum, dedi

albay. Pasaportunun bende olduğunu hiçbir zaman aklından çıkarma...

Carole inleyerek albaya baktı. Kendisine şimdiye kadar hiç kimse böyle kaba davranmamıştı. Londra'da tanıdığı MI 5'e bağlı adamlar bile bunun kadar kaba değildi. Albaydan korkuyordu. Adamın neler yapabileceğini düşününce titredi. Albay düşüncelerini okumuş gibi sesini yumuşattı.

— Çekip gittiğin taktirde işlerimi bozmuş olursun. Bu nedenle burada kalacak ve Hadi Karak ile ilgileneceksin...

— O maymunla nasıl ilgilenirim ben?

— Biraz anlayışlı ol, yeter.

Saatine baktı. Günlük bir gazete için sarayda olması gerekiyordu. Kral da saat üçte Homar'dan dönecekti.

Yerden komando beresini aldı ve başına geçirdi.

— Dediklerimi yapacak ve o sarışın adamı görmeyeceksin.

Kapıyı vurup çıktı. Planın gerçekleşmesi için kimseye taviz vermemeliydi.

*

**

Albay Gorgur arabasına atladı ve çalıştırarak hareket etti. Yüz metre kadar gitmişti ki, frene basarak aniden durdu. Arabayı kaldırıma çekti. Aklına bir fikir gelmişti ve bu günlük gazeteden daha önemliydi.

**

Carole makyajını tazeledikten sonra eteğini beline kadar sıyrarak kalçalarına baktı. Albayın vurduğu yerler çürük içindeydi. "Pis na-

mussuz" diye mırıldandı. Öfkeden kuduruyordu. Biraz daha diretse, herif öldürecekti onu. Rujunu odanın bir köşesine atarak valizine baktı. Burada bir dakika bile kalmak istemiyordu, ama bu durumda ne yapabiliirdi? Bavuldan on sterlinlik bir avuç parayla mücevherlerini aldı ve el çantasına attı. O acayip isimli prens onu odasına kabul etmezse şaşardı. Onun gibi güzel bir kadını nereden bulacaktı?

Yine de bu Tanrının cezası yerde herhalde bir İngiliz elçiliği vardı.

Küfrederek dışarı çıktı ve kapıyı vurdu.

Albay Gorgur Hotel Jordan'a Carole'un hemen arkasından girdi. Evin önünde pusuya yatmayı akıl ettiği için kendini kutluyordu. O da öfke içindeydi. Demek, kadını gereğince korkutamamıştı... Kadınlara karşı nedense hep yumuşak davranırdı.

Gorgur kapının yanındaki sütunu siper alarak durdu. Carole resepsiyon memuruna bir şey soruyordu. Adam anahtarların bulunduğu tabloya bakarak başını salladı. Bu olumsuz cevap albayın yüreğine biraz olsun su serpti.

Carole memurdan kağıtla zarf aldı ve lobideki masalardan birine oturdu. Albay yavaşça hole girdi, yan taraftan ilerleyerek bara geçti. Carole'u şaşırtarak korkutmak istiyordu. Barda, General Sobak'ın iki adamına rastladı. Albayı tanıyan adamlar hemen ayağa kalktılar.

— Size ihtiyacım var, dedi albay. Beni izleyin ve dediklerimi aynen yapın.

Adamlar hiçbir açıklama beklemeden onu izlediler.

Carole zarfı kapatıyordu. Birden, karşısında albayla iki gorili görünce şaşırıldı. Bir çılgılık atarak çevresine bakındı. Yardım isteyebileceği kimse yoktu çevrede.

— O mektubu verin, dedi albay.

Carole zarfı göğüslerine bastırdı.

— Buna hakkınız yok, diye diklendi. Sizi konsolosluğuma şikayet edeceğim.

Albay yanındaki adamlara Arapça bir şeyler söyledi. Adamlar Carole'un iki yanına geçtiler. Biri genç kadını kolundan yakaladı.

— Bunlar polis, dedi albay. Zarfı vermezseniz sizi Abu Nuwar'a sorgulamaya götürecekler... Bu hiç hoş bir şey olmaz,..

— Yalan söylüyorsunuz...

Gorgur bir emir verdi. Adamlardan biri hemen polis kimliğini çıkarıp gösterdi. Umutsuzluğa düşen Carole bir yardım arıyordu. Ama ne gezer! Ürdünlülerin kraliyet polisinden ödü kopardı.

Carole'un dudakları titremeye başladı. Albay mektubu elinden kapıp cebine attı. Sonra, iki adamı uzaklaştırarak kibarca Carole'un koluna girdi.

— Gel seni eve götüreyim.

Carole hiçbir tepki göstermeden boyun eğdi. Bu adama karşı çıkamazdı. Malko'ya orada bulunmadığı için lanet ediyordu. Gorgur Carole'u arabasına bindirdi. Kapıda kalan iki goril arabanın uzaklaşmasını seyrettiler. Carole'un sorgulanması meslek hayatlarının en büyük ödülü olacaktı!..

*

**

Malko yüzme havuzunu çevreleyen bahçeyi

geçip resepsiyona geldi, anahtarlarını aldı.

—Bir mesaj var mı? Beni arayan oldu mu?

Memur bir an tereddüt etti. Gözü kapıdaki iki gorile takılınca hemen cevap verdi:

—Ne mesaj var, ne de arayan.

*
**

Albay Gorgur üzerinde "Prens Markos, Oda numarası 121" yazılı zarfı yırttı ve mektubu çıkararak okudu:

"Derhal beni bulun. Öldürülmekten korkuyorum. CAROLE".

Mektubu buruşturup cebine attı. İçi biraz rahatlamıştı. Felaket son anda önlenmişti. CIA'nın sarışın adamına karşı aldığı tedbirler yeterli değildi...

*
**

—Ben Dom Perignon getireyim.

Sophia Nazzal kalktı ve Malko'nun önünden geçerek ilerledi. Üzerinde göğüslerini ortaya koyan transparan bir bluz, altında da siyah çizme, siyah çorap ve dar bir şort vardı.

Bacakları kaslı ve omuzları geniş olmasına rağmen, yine de seksi bir havası vardı. Sarı saçları bu havayı daha da kuvvetlendiriyordu.

Akşam yemeğini başbaşa yemişlerdi. Hizmet eden uşak sağır ve dilsizdi. Dişi Aslan masanın altından sık sık Malko'nun dizlerini okşamıştı.

Buldukları salon yüksek tavanlı olmasına rağmen, canlı renklerden oluşan halılar buraya sıcak bir hava veriyordu. Genç kadın şampanyayla geri dönerek Malko'nun yanına oturdu. Bacaklarını Malko'ya dayayarak şişeyi uzattı.

—Açın şunu.

Malko mantarı patlatarak çıkardıktan sonra kadehleri doldurdu.

—Misafirperverliğinize içiyorum!

—Harika bir şey bu! dedi Sophia. Yalnız bir şey eksik...

—Nedir o?

—Bir erkek!

Bir insan bundan daha dürüst olamazdı. Malko ona dönerek kollarının arasına almak istedi. Ama kadın ensesine sarılarak başını göğüslerine yaklaştırdı.

—Öp onları.

Bir centilmenin reddedemeyeceği bir istekti bu! Hele istek böyle güzel göğüslü bir kadından gelirse! Malko istenileni zevkle yaparken, Sophia onu divana itip üzerine uzandı ve okşamaya başladı. Okşamaları belirli ölçüler içinde ve erkeği orgazma götürmeyecek biçimdeydi. Sonra doğruldu ve şortunu çıkardı.

—Yaklaş bana!

Divana yüzükoyun uzanarak kalçalarını kaldırdı. Malko yaklaştı, genç kadını belinden kavrayarak kendine doğru çekti. Birkaç dakikalık birleşme sonunda kadın kendini kurtararak:

—Öbür türlü devam et! dedi.

Malko ne istediğini anlamıştı. Kadına yeniden sahip olduğunda, Sophia hafif bir çığlık attı ve kalça hareketlerini hızlandırarak italyanca, Arapça ve İngilizce açığa açık kelimeler haykırmaya başladı.

Sonunda, boğuk bir hırıltıyla divana serildi.

Kımıldamadan bir süre öylece yattılar. Sophia neden sonra doğruldu ve içki kadehlerini doldurdu. Ardından bir sigara yakarak duma-

nımı havaya üfledi.

— Güzel değil mi?

— Evet, dedi Malko. Genç kadın dikkatle onu süzüyordu. Malko'nun CIA hesabına çalıştığından emindi. Terence Ziros öyle her önüne geleni tanıştırmazdı ona.

— Amman'da ne işiniz var? diye sordu Malko'ya.

— Özür dilerim, ama bunu açıklayamam. Sophia ısrar etmedi. Malko cevabının sert liğini kırnak için ekledi:

Ama şunu söyleyebilirim: Her ikimiz de aynı doğrultuda hizmet veriyoruz. Ayrıca, bana yardımcı olursanız sevinirim...

— Sizi dinliyorum.

Malko ona Carole'dan söz etti, kadının Hadi Karak ile olan ilişkisini anlattı.

— Bu kızın bir haberalma örgütü adına çalıştığından eminim. Bunun hangi örgüt olduğunu öğrenmeliyiz.

— Bunu bilebilecek birini tanıyorum, dedi Sophia. Öğrenmeye çalışacağım.

Malko genç kadını süzüyordu.

— Neden bu tehlikeli işe bulaştınız? diye sordu.

Genç kadın gülümsedi.

— Doğuluların gözünde kadın aşağılık bir hayvandır. Ama beni bir istisna olarak kabul ediyorlar. Çünkü hep bir erkek gibi davranıyorum. Aslında, bilmedikleri bir şey var. Hep erkek olmayı arzulamışımdır. Böyle olduğu için de erkek gibi davranıyorum...

Zaten, sevişme biçimi de bunu göstermiyor muydu?..

— Ama dikkatli olun. Fevziye'yi unutmayın.

italyan başını salladı.

— O içgüdüden yoksun bir salaktı. Kendisini öldüreni tanıdığından eminim. Kendimi korumayı bilirim ben, merak etmeyin.

— Katil Hadi Karak olamaz mı? Kıskançlık nedeniyle onu öldürmüş olabilir.

— Bu cinayetin seksle ilgisi yok. Bunun altında başka bir şey var.

Birden ayağa kalkarak üstünü başını düzeltti.

— Artık geç oldu. Sizi otelinize bırakayım. Yarın sabah erkenden kalkıp ata bineceğim.

— Bu kılıkta mı dışarı çıkacaksınız?

Güldü.

— Elbette. Bedeviler ırzıma geçmezler. Geçseler bile hoş bir şey olurdu. Onlar incelikten anlamazlar...

Malko önden çıktı. Hava serinlemişti. Genç kadın Opel'in direksiyonuna geçti. Otele kadar hiç konuşmadılar. Durduklarında Sophia elini uzattı.

Malko kibarca öptü.

— Sizi ararım, dedi kadın. Telefonda konu şurken dikkatli olun. Telefonlar dinlenir.

VI. BOLÜM

—Beni hatırladınız mı?

Dışardan öyle bir klakson sesi geliyordu ki, Malko Ratva'nın sesini güçlkle alabiliyordu. Genç kadın Carole ile Dişi Aslan'ın yanında ikinci plana düşmüştü. Malko düşündü. Ratva kendisinden ne isteyebilirdi? Sesine tatlı bir ton vererek:

—Sizi nasıl unutabilirim? dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından genç kadının sesi duyuldu.

—Amman'ı biraz olsun öğrendiniz mi?

—Evet, biraz, dedi Malko.

— Zarka nehrinin bulunduğu yeri biliyor musunuz? Elektrik santralından sonra sol tarafta küçük bir köprü vardır. Onu geçince bir benzinci göreceksiniz. Sizi orada bekleyeceğim. Bu akşam dokuzda...

Malko düşündü. Randevu için tuhaf bir yerdi.

— Niçin otele gelmiyorsunuz?

Ratva'nın güldüğünü duydu.

—Ortalıkta görünmek istemiyorum. Bura insanları pek dedikoducudur. Yoksa beni görmek istemiyor musunuz? Orada buluşur ve başka bir yere giderdik...

Malko ispanyol elçiliğindeki geceyi hatırladı.

—Tamam, dedi. Bu akşam dokuzda buluşuruz.

*

Terence Ziros kaygılı görünüyordu. Kalktı

ve Amman haritası üzerinde Malko'ya bir noktayı işaret etti.

—İşte burası. Yalnız, o saatte oraya gidecek bir taksi bulmanız çok zor...

—Neden?

Amerikalı soğuk bir biçimde gülümsedi.

—Çünkü orası tehlikeli bir bölge ve Fedai lerin kontrolü altında. Ordu birlikleri bile oraya gece girmeye cesaret edemez. Kadının sözünü ettiği benzinci ise, FPLP'nin kontrol noktalarından biridir.

—Beni Fedailerin eline mi düşürmek istiyor?

Amerikalı omuz silkti.

—Sizin yerinizde olsam, oraya gitmezdim.

Ya da en azından bir tankla giderdim...

Malko yassı tabancasını düşünerek gülümsedi. Amman'da insanın makineli tüfekle dolaşması gerekiyordu, ama hiç yoktan tabanca da iyiydi.

—Yine de oraya gidip o güzel hanıma bir iyi geceler diyeceğim. Eğer o taraflardan gelen silah sesleri duyarsanız, ne olduğunu tahmin edersiniz...

**

Kurumuş nehir yatağı boyunca ilerleyen yol bomboştı. Taksi Malko'yu elektrik santralının önünde bıraktıktan sonra tam gaz geriye dönüp uzaklaştı. Malko yapayalnız kalmıştı. Nehrin öteki yakasında yükselen Cebel Amman'ın evlerinde hiç ışık yoktu.

Çevrede ne bir yaya vardı, ne de bir araba...

Kuş uçuşu Hotel Jordan'dan beş yüz metre mesafede bulunmasına rağmen, sanki bambaşka bir dünyadaydı.

Karşı kaldırıma geçerek santralin duvarı boyunca ilerlemeye başladı. Hiç değilse böylelikle bir yanını emniyete almış oluyordu. Küçük köprüye ulaştığında durdu. Geriye dönüp kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Sonunda, merak ağır bastı ve ilerlemeye başladı. Ratva'nın sözünü ettiği benzinciye ulaştığında etrafta kimselerin olmaması dikkatini çekti. Benzinci kapanmıştı. Görünürde araba filan da yoktu. Ratva nerelerdeydi acaba? Sesini fazla yükseltmemeye gayret ederek seslendi:

— Ratva...

Cevap alamadı. Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Benzincinin arka tarafında araba leşlerinin bulunduğu boş bir alan vardı. O yana doğru ilerlemeye başladığında italyan Hastanesi yönünden gelen bir motor sesi duydu.

Kendini hemen gölge bir köşeye attı. Benzincinin önünde bir Land-Rover durdu. Bu Ratva olabilirdi. Malko sindiği yerden çıkmak üzereyken araçtan bir adam indi. Onu iki kişi daha izledi. Ellerinde makineli tüfekler vardı.

Bunlar Fedailerdi.

Malko'nun bulunduğu yere doğru ilerliyorlardı ve Ratva hâlâ ortalıklarda yoktu.

Malko içgüdüsel olarak bir otomobil karasörünün ardına sindiğinde ayağı bir şeye çarptı ve metalik bir gürültü çıktı. Üç adam aniden durdu.

Malko soluğunu tutarak tabancasını çekti, olacakları merakla beklemeye başladı. Arka tarafta kuru bir nehir yatağı vardı.

— Malko! Bu Ratva'nın sesiydi.

Malko müthiş bir rahatlama hissetti. Filistinli dilber koruyucularıyla gelmişti. Malko ayağa kalkmadan cevap verdi: — Buradayım.

Aynı anda başının üst tarafından müthiş bir gürültü koptu. Malko kendim yüzükoyun yere attı. Ayakta olsa, kalbura dönmüştü. Saçlara çarpan mermiler gecenin sessizliğinde müthiş bir gürültü çıkarıyordu. Birden sağ ayağında müthiş bir acı hissetti. Vücudunun çevresinde yuvarlanarak bulunduğu yeri değiştirdi.

Ratva'nın tuhaf bir buluşma tarzı vardı. Malko aklını başına toplamaya çalıştı. Silah sesleri durmuştu. Onu öldü sanıyor olmalıydılar. Gelip işlerini noktalayacaklardı. Arapçada bunun anlamı, usturayla boğaz kesmekti.

Malko yuvarlanmaya devam ederek otobüs karasörlerinin bulunduğu tarafa kaydı. Eğer hayatta kalmayı başarırca, Ratva'nın onu neden öldürmek istediğini öğrenmek büyük bir zevk olacaktı. Sağ ayağı bayağı acı veriyordu. Hafifçe topallayarak araba mezarlığının ortasına' doğru ilerledi. Orada kendisini bulmaları zordu. Zigzaglar çizerek koşmaya başladı. Sağ ayağı .bayağı acı veriyordu. Birden, Ratva'nın Arapça bir emir verdiğini duydu. Malko kendini yere atarak çakıl taşlarının üzerinde ilerlemeye devam etti. Araba mezarlığının ters tarafından çıkmayı başarırca, ilerdeki El Hüseyin Camisi' ne doğru koşmayı deneyecekti.

Birden sol tarafında, köprünün üzerinde bir motor sesi duydu ve hemen o yöne doğru ilerledi.

Fedailer tanıkların gözü önünde saldırmaya cesaret edemezlerdi. Köprünün üzerinde bir

projektör yandı. Işık huzmesi nehir yatağını tarayarak Malko'nun üstünden geçti. Malko içgüdüsel olarak kendini yere attı. Bir saniye sonra ağır makinelinin sesi duyuldu. 12,7'lik iri mermiler çevresindeki kayalara saplandı.

Araç Kraliyet Ordusu'na ait bir devriye idi ve Malko'yu Fedailerden biri sandıkları kesindi.

Malko sürünmeye devam ederek nehir yatağının diğer yanındaki evlere doğru yöneldi. Dişini sıkarak bir süre ilerledi ve sonunda nehre dik dar bir sokağa daldı.

Köprü tarafında birtakım bağrıışmalar, ardından da motor sesi duyuldu.

Malko bir dakika sonra El Hüseyin Caddesi'ne çıktı. Köşebaşındaki kahvede televizyon seyreden otuza yakın Ürdünlü vardı. Terasta oturan üç yaşlı adam nargile içiyorlardı. Malko'ya şaşkınlıkla baktılar. Malko adamlara aldırmandan yoluna devam etti...

**

Philadelphia'nın holü bomboştu. Otel kapıcısı Malko'yu toz toprak içinde ve topallar görünce şaşırıldı. Yabancılar bu geç saatlerde sokaklarda dolaşmazlardı. En azından, yaya dolaşmazlardı...

Malko resepsiyona dayanarak:

— Saldırıya uğradım, dedi. Bana bir taksi çağırır mısınız?

Masanın üzerine bir dinarlık iki banknot bıraktı. Memur telefona sarıldı.

Malko bir koltuğa oturdu. Pantolonun paçası kuruyan kanla ayağına yapışmıştı. Memur uzun uzun konuştuktan sonra yanına

geldi.

— Hotel Jordan'dan bîr taksi istettim, dedi. On dakika sonra burada olur...

Yirmi dakika sonra Philadelphia'nın önünde bir Mercedes taksi durdu. Malko resepsiyon memuruna teşekkür ederek topallaya topallaya ilerledi. Odasına kavuşmak için acele ediyordu...

Odasına girer girmez soyundu ve yarasını kontrol etti. Basit bir kesikti bu< Kurşunların parçaladığı bir sac parçasıyla kesilmişti. Duşa girerek yıkandı ve yarasını temizledi. Sonra üzerine bir plaster yapıştırarak kendini yatağa attı. Dinlenmesi ve Ratva'yı bir an önce ele geçirmesi gerekiyordu...

Karınca yuvasına çomak sokmuş gibiydi. Başı bir anda belaya girmişti. Işığı kapatarak balkon kapısını açtı. Uzakta, kuzeyden gelen silah sesleri vardı...

VII. BÖLÜM

Raşid Şarm sert bir hareketle elindeki G.3'ü kurdu. Dikkatle nişan aldı, ciğerlerindeki havayı boşalttıktan sonra tetiği çekti.

Yüz metre ötede, kurak yamaca konmuş olan Porto Diez şişesi paramparça olup dağıldı.

Ürdünlü tekrar tetiğe asıldı, ama bu kez hiçbir şey olmadı. G.3 yine tutukluk yapmıştı. Şarjörü çıkarıp takılan mermiyi attı ve silahı sökmeye başladı. İlk patlamanın sesi hâlâ kulaklarındaydı. Bahçedeki bütün kediler sestten ürkererek eve kaçmışlardı.

Raşid halasının ayak seslerini duydu. Kadıncağız ateşli silahlardan çok korkardı.

Bahçenin bir köşesinde beliren Kuveytli kadın bağıra çağıra ona doğru yaklaşıyordu.

Raşid elindekileri bırakıp ona baktı. Kadın şaşkın gözlerle yerdeki silah parçalarına bakıyordu.

— Sen aklını kaçırmışsın oğlum, dedi kızgın bir biçimde. Bir gün hepimizi öldüreceksin... Allah korusun...

Raşid mavi gözlerini gökyüzüne çevirdi. Zengin bir Kuveytliden dul kalan halası çenesi düşük bir kadındı. Her iki kelime arasında Allah adını anması onda bir alışkanlık haline gelmişti.

— Ateş ettiğim yerde kimse yok ki! dedi Raşid. Orası bomboş bir arazi.

Gerçekten de lüks villanın bahçesi, eğimli boş bir araziye bakıyordu. Arazinin çok ötesinde Filistinli göçmenlerin yerleştikleri bir kamp vardı. Kampın karşı tarafındaki tepede ise,

uydulardan gelen televizyon programlarını yakalayan son model bir anten bulunuyordu.

Kuveytli kadın fazla ısrar etmedi. Yeğeninini aşırı hareketlerinden ve mavi gözlerinden korkardı.

— Annenle Nasır'lara gidiyoruz, dedi. Adam seni tanımak istiyor. Çok güzel ve sevimli bir yeğeni varmış...

Raşid dişlerinin arasından bir küfür savurdu. Sonra halasına dönerek ekledi:

— ilgine teşekkür ederim, ama benim yapacak başka işlerim var. Burada kalmak istiyorum...

Kadın yeğeninini saçlarını okşadı.

— Zavallı yavrum, böyle devam edersen hiç evlenemeyeceksin.

Raşid'in hiç ses çıkarmadığını görünce ekledi:

— israil televizyonunu seyredecek olursan, hizmetçilere dikkat et. Kapıyı iyi kilitle.

Raşid omuz silkti. Kralda dahil olmak üzere, bütün Amman israil televizyonunu seyrederdi. Nedeni de çok basitti: Programlar ve gösterilen Amerikan filmleri daha fazla ve kaliteliydi... Ama bugün Raşid'in televizyondan çok daha önemli işleri vardı...

Halası gözden kaybolduğu anda, Raşid silahım takmaya başladı. Bu silahı beş yıl önce yaralı bir Fedaiden almış ve gözü gibi bakmıştı. O zamandan beri evde kimseler olmadığına bahçeye çıkar ve atış talimleri yapardı. Silahlara ilgisi on iki yaşındayken başlamıştı. Evdeki av tüfeğiyle komşuların kedi ve köpeklerini vurur, bu yüzden de sık sık dayak yerd.

Arabanın uzaklaştığını farkedince derin bir

soluk aldı. Nihayet kafasını dinleyebilecekti. Silahını gözden geçirdikten sonra koltuğunun altına kıştırıp villaya girdi. Ratva her zamanki gibi gecikmezse birazdan gelirdi. Bu Filistinliler hep birbirlerine benzerlerdi. Zaman kavramından haberleri yoktu.

Raşid sarı saçları ve mavi gözleriyle Araba hiç benzemezdi. Oysa, büyük bir Bedevi ailesine mensuptu. Amerika'da kaldığı süre içinde tavırları da Batılılara benzemişti.

Ratva'yı beklemek için yatağına uzanıp gözlerini tavana dikti. Buradaki hayatından nefret ediyordu. Her gün biraz daha uçuruma sürüklenen vatani için yararlı bir şeyler yapmak arzusundaydı.

Ama ne yapabilirdi ki?..

*
**

— Hayatta kalmanız büyük bir şans, dedi Amerikalı... Gecenin o saatinde oralara gitmeye kimse cesaret edemez...

Malko yüzünü buruşturdu. Yarası hâlâ acıyordu, italyan Hastanesi'ne gidip ciddi bir pansuman yaptırması gerekecekti.

Dışarda yakıcı bir güneş vardı. Klakson sesleri insanı çıldırtacak düzeye ulaşmıştı ve her şeye rağmen hayat normal seyrine devam eder görünüyordu. Hatta gece saldırıya uğradığı yer bile... Malko ilk iş olarak orayı bir de gündüz gözüyle görmeye karar vermişti. Üniformalı birkaç Fedai benzincinin yan tarafında iskambil oynuyorlardı. Silahları yoktu. Oradan ayrıldıktan sonra da Zir os'u ziyarete gelmişti.

— Şu Ratva'yı ele geçirmek isterdim, dedi Malko. Bu ani düşmanlığın nedenini bana açık-

lamak zorunda. Ziros omuz silkti.

—Bu düşünceden vazgeçin. Wardate kampının ne olduğunu bilmezsiniz. Orası kim kime dum duma bir yerdir. Üstelik, Fedailerin yasaları geçerlidir orada. Güzel düşmanınız belki de çoktan Ürdün vadisinin mağaralarına sığınmıştır. Bu gibi kimseler uzun süre aynı yerde kalmazlar...

—Tüm olayların Hadi Karak'ın çevresinde dönmesi çok tuhaf!.. Fevziye onun metresiydi. Sonra yerini Carole'a bıraktı. Carole ile tanıştıktan sonra beni öldürmeye kalktılar. Bence ilk iş olarak Hadi ile ilgilenmeli...

Amerikalı önündeki kâğıda küçük uçaklar çiziyordu.

— Bu zor, dedi. Hadi Karak Homar'daki villasında oturur, ama zamanının çoğu sarayda geçer. Çevresinde hep koruyucuları vardır. Top lantılara fazla katılmaz ve yabancılarla görüşmekten de kaçınır. Krala çok bağlıdır. Kral da ona çok itimat eder. Ondan kuşkulanan, krala hakaret sayılır. Ayrıca, Filistinli düşmandır. Ratva' nın suç ortağı olabileceğine asla inanmam...

—Ama olaylar ortada, dedi Malko.

Üzerine ateş açanlar hayaletler değildi ya!..

Terence Ziros birden sınırını açığa vurdu. Kaleminin ucu büyük bir gürültüyle kırıldı.

—Ortada henüz öğrenemediğimiz bir şeyler dönüyor. Hem de gözlerimizin önünde, ama biz hiçbir şey göremiyoruz...

—Peki,bizim büyükelçi kralı uyaramaz mı? Ziros gözlerini tavana dikti.

—Krala en sadık adamının kendisini öldür-

meye hazırlandığını söylesek, adam kahkahalarla güler... Ayrıca tahminimiz doğru olsa bile, Hadi Karak eylemini hemen durdurur ve siner. Sustular. Uzun bir sessizlik oldu.

—Ben yine Carole ile ilgilenmeye bakayım, dedi Malko. Ondan bir şeyler öğreneceğime eminim. Diğer yandan, Sophia Nazzal da yardım edeceğine söz verdi.

—Ortalıkta dolaşacaksınız, önce kendinize bir zırh alın... Bir dahaki saldırıyı öyle kolay kolay atlatamazsınız...

Malko kalktı. Bürodan çıkmak üzereyken geri döndü.

—Aklıma bir fikir geldi. Şu sizin aşçı... Adamın iyi niyetini sınamanın tam zamanı...

Ziros kaşlarını çattı.

—Size Ratva'yı bulmasını mı istiyorsunuz?

—Tam üstüne bastınız!

Amerikalı dudak büktü.

—Bir sonuç verir mi bilmem, ama deneriz. Öğle yemeğinde ona teklif ederim. Burada teklif edersem korkabilir...

Malko kendisini Hotel Jordan'a götüren takside düşünüyordu. Olayın kişilerini tek tek gözden geçiriyor, ama bir sonuca varamıyordu...

Altıncı hissi büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu söylüyor, fakat tehlikenin nereden geleceğini kestiremiyordu...

*

**

Ratva'nın gözlerinde öfke kıvılcımları vardı.

—Kudüs! diye bağırdı. Kudüs! Bu alçak herif Kudüs'ü gözden çıkarıyor. Allah bütün Haşimilerin ve uşaklarının belasını versin!

Öyle bağıırıyordu ki, Raşid hizmetçiler duyacak diye korktu, içlerinden biri polisin muhbiri olabilirdi. Ratva'nın koluna girerek onu yüzme havuzunun arka tarafına sürükledi. Orada onları villadan göremezlerdi.

Hizmetçilerin muhtemel görüş alanından çıktıkları anda, Ratva Raşid'e sarılarak vücudunu vücuduna yasladı. Üzerinde yakası cömertçe açık bir giysi vardı ve Raşid kadının tahrik edici iri göğüslerini rahatlıkla görebiliyordu.

Ratva biraz daha sokularak:

—Bana yardım edersen, her istediğini yaparım, diye mırıldandı. Beni kovana kadar kölen olurum...

Raşid mavi gözlerini kadına dikerek baktı. Elleri yavaşça belinden aşağılara kayd. Ratva elbisesinin altına hiçbir şey giymemişti. Parmakları bacaklarının arasına kaydığında, Ratva boğuk bir sesle inledi.

Raşid çıldıracak gibiydi. Ratva genç adamın blucininin fermuarını aşağı indirerek ilk daveti yaptı. Bu da ihtilalci ideolojinin bir parçası olmalıydı!... Raşid'in onu uzun zamandır arzuladığının farkındaydı. Bundan yararlanmalıydı.

—Gel.

Raşid'i çimenlerin üstüne sırtüstü uzattı, sonra bol etekliğini kaldırarak üstüne çıktı. Eteklik ne durumda olduklarını kolaylıkla gizliyordu. Birleşmeleri çok vahşi ve kısa sürdü. Raşid tüm ihtirasına rağmen huzursuzdu. HalasıRatva'yı ve krala karşı fikirlerini sevmezdi. Bir de yeğeniyle yattığım duysa!..

Toparlanarak ayağa kalktılar. Raşid hâlâ arzu doluydu. Bu kadınla bütün bir gece beraber olmak ve mümkün olduğunca ondan yararlan-

mak istiyordu.

— Bize yardım etmelisin, dedi Ratva.

Raşid gözlerinin içine baktı. Ratva'yı tanıdığından bu yana, kadın hep kendisinden para istemişti... Aslında onlara inanmıyordu. Hep zaferden söz ederler ve her zaman başarısızlığa uğrarlardı...

— Ne yapmak istiyorsunuz? diye sordu kadına.

— Her akşam yeri göğü inleyen silah seslerini duymuyor musun? dedi Ratva. Kahraman Fedailerimiz Haşimi saltanatına karşı mücadele veriyor.

— İsraililere karşı savaşsalar daha iyi ederler, diye homurdandı Raşid. Sonuçta hepimiz Arabız...

Ratva gömleğinin yakasına yapıştı.

— Hain herif! Hüseyin'in satılık askerlerinin bizimkilere ateş açtığını bilmiyor musun? Şimdi de kalkmış, Kudüs'ü gözden çıkarıyor. Orası Ürdün'ün gözbebeğidir. Bu sana normal mi geliyor?

Raşid isteksizce başını salladı. Amerika'da bir süre kalması onu bu gibi durumlara biraz kayıtsız yapmıştı.

Filistinli dilber Raşid'in kulağına yaklaşarak:

— Başımızdaki tirandan kurtulmanın zamanı geldi artık, dedi.

Raşid hemen ilgilendi.

— Onu öldürecek misiniz?

— Evet.

Konu Raşid'in ilgisini çekmeye başlamıştı. Kudüs'ün elden çıkarılışı umurunda bile değildi, ama feodaliteye karşıydı. Ülkesinin Amerikagibi

demokratik bir ülke olmasını istiyordu.

Hüseyin'in öldürülmesi bütün dünyanın dikkatini çekecekti. Tabii, başarılırsa!.. Son girişimde kralın amcası Şerif Nasır saldırganları Amman'ın göbeğinde makineli tüfekle taramıştı. Kralın ne zaman nereye gideceği önceden bilinmezdi. Fedailer tecrübesizdi, kralın çevresindeki Bedevileri ise satın almanın imkânı yoktu.

Gerçekleştirilecek suikastın çok iyi planlanması gerekiyordu...

— Bunu nasıl yapacaksınız?

Ratva midye gibi kabuğuna çekildi.

— Bunu sana daha sonra söylerim. Sana bu işte en zor ve en şerefli rolü vereceğim. Kudüs'ü kurtarmak için kralı vurmaya hazır mısın?

— Düşünmem gerek, dedi Raşid. Ama bu işin çok iyi planlanması gerekiyor.

Ratva onu etkilemek için gözlerinin içine bakıyordu. Raşid'e ihtiyacı vardı. Onun gibi soğukkanlı ve nişancı biri daha yoktu. Ağzı sıkıydı ve korku nedir bilmezdi.

— Birkaç gün sonra konuşuruz, dedi Ratva. Allah'a emanet ol!

**

Carole'un sesi boğuktu.

— Bu akşam olmaz, dedi. Vaktim yok.

Malko dişlerini sıktı. Birinin kadına vereceği cevapları fısıldadığını hisseder gibi olmuştu. Sesine kayıtsız bir ton vererek ısrar etti.

— Peki, yarın öğle yemeğinde Sports-City'de havyar yemeğe ne dersiniz?

Bir sessizlik oldu, sonra Carole'un cevabı geldi.

— Bilmiyorum. Hiç düşünmedim. Bugün-

lerde sizinle buluşacak vaktim yok.

—Peki, ama sizi yarın yine arayacağım.

Carole telefonu kapamıştı.

Tuhaf!... Hem de çok tuhaf!..

Malko bara oturup bir içki ısmarladı. Kadını gidip görmemek için kendini zor zapt ediyordu.

Oturup aşçı ile görüşmeye karar verdi. Carole'un nerede olduğunu nasıl olsa biliyordu. Aceleci davranırsa işleri karıştırabilirdi...

Fuad saygılı bir ürkeklikle Malko'yu inceliyordu. Adamın Terence Ziros'a bağlılığı sonsuzdu. Önceden kararlaştırılan teklif yapılmıştı.

—Denemek isterim, dedi adam. Ama bu bey için tehlikeli olur...

Bey dediği Malko idi.

Malko gülümsedi. Hiçbir şey son randevusundan daha tehlikeli olamazdı.

—Sadece nerede gizlendiğini öğrenmek istiyorum, diye açıkladı Malko. Gerisini ben halle derim...

Bu açıklama Fuad'ı bayağı rahatlatmıştı.

—Oraya ne zaman gidebiliriz? diye sordu Malko.

—Yarın akşam.

—Nerede buluşacağız?

Filistinli yine şaşırdı. Sonra yüzü aydınlandı.

—Kral Faysal Caddesindeki Ürdün Lokantası'nı bilir misiniz? Girişte bir pastane vardır. Saat dokuzda orada olacağım. Yanıma gelmeyin. Sadece beni izleyin. Merkezden uzaklaş tıktan sonra birlikte olabiliriz...

Temkinli bir adamdı doğrusu!

—Tamam, dedi Malko. Saat dokuzda orada olurum.

Fuad iki kat olarak geri geri odadan çıktı. Ziros'un 3000 dolarlık kredisi iyi bir yatırımdı! Amerikalı aşçısının çıkmasını bekledikten sonra söze girdi:

—İyi adamdır. Sizi atlatmaz. Ama yine de tehlikeyesiniz. Sizi yeniden temizlemeye kalkarlarsa kimseden yardım beklemeyin...

—Bundan eminim.

—Carole ne oldu?

—Hiç ses yok. Beni görmek istemiyor. Biri onu engelliyor. Hadi Karak olmalı. Kadın ekmek teknesini elden kaçırmaktan korkuyor. Ya da kendisini tehdit ediyor olmalılar.

Ziros yine küçük uçaklar çiziyordu.

—Ratva'nın en büyük düşmanlarından biri olan Hadi Karak'ı neden koruduğunu bir öğren sek bayağı ilerleme kaydederiz...

—Ben de bu nedenle o kadını bulmak istiyorum, dedi Malko... Dişi Aslan'dan ne haber?

—Bir haber yok henüz...

VIII. BÖLÜM

Franco Juarez ıslık çalarak fularını bağladı veaynayabaktı.Gerçekten Amman'ın en sık dip-lomatydı. Yandan ayrılmış koyu siyah saçları, yakışıklı yüzü, 1.81'lik boyu ve Mustang arabasıyla kadınların karşı koyamayacağı bir tipti. Sadakatsiz orta yaşlı kadınların hemen hepsi yatak odasından geçmişti. Evinin ispanyol elçiliğine iki adım mesafade oluşu işlerini daha da kolaylaştırıyordu.

Evine aldığı kadınları Castilla şarabı ve Fransız şampanyasıyla ağırlardı.

Franco'nun büyük hayalleri yoktu. Amman' m güneşinden ve kadınlarından olabildiğince yararlanmak ve en kısa zamanda Madrid'e dönmek.

Ama, Carole'a rastladıktan sonra bütün dünyası değişmişti. Madrid'de bile böyle bir dişiye rastlamak mümkün değildi. Karşılaştıkları kokteylden sonra onu aklından çıkaramamıştı. Ne yapıp yapıp kadını bir gece yemeğe çıkarmayı başarmıştı. Sports-City'de havyar ve şampanyayla donatılmış nefis bir yemekten sonra, onu Amman'da dans edebilecek tek yer olan Villa Rosa'ya götürmüş ve daha sonra da liseli gençler gibi Mustang'm içinde birbirlerini okşamakla yetinmişlerdi. Carole ilk tanıştıkları için evine gitmeyi reddetmişti...

Franco Akaba'da geçireceği hafta sonu tatiline Carole'u da davet etmiş ve kadından olumlu cevap almıştı. Bugün perşembeydi ve Ürdün'de hafta sonu tatilinin başlangıcıydı. Elçi kendisine iki gün daha izin vermişti.Bu da Carole ile geçirecek dört gün demekti.

Franco son bir kez daha aynaya baktıktan sonra Carole'a kendisini almaya geldiğini haber vermek için telefonu açtı.

Zil defalarca çalınmasına rağmen karşı taraf açmadı. Franco neşesinin bir anda uçup gittiğini farketti. imkânsızdı bu! Carole verdiği sözü ya unutmuş ya da vazgeçmişti. Ahizeyi yerine koyacağı sırada karşı taraftan ses geldi. Carole karşısındaydı. Genç kadının sesinde belli belirsiz bir titreklik vardı.

—Geliyorum, dedi Franco. Hazır mısınız?

Uzun bir sessizlik oldu. Carole güç duyulur bir sesle cevap verdi.

—Hayır. Gelmeyin.

Franco küfredecekti, ama kendini tutmasını bildi. Öfkesine hakim olmaya çalışarak üsteledi.

—Henüz hazır değil misiniz?

Yine bir sessizlik oldu.

—Çok yorgunum. Sizinle gelemeyeceğim...

Başka biri olsa Franco çoktan ahizeyi yüzüne kapatırdı. Ama Carole öyle kolay rastlanacak tipte bir kadın değildi. Carole nefis bir dişiydi. Onun yüzünden uzatmalı sevgilisi olan Avustralya kültür ataşesinin karısını bile atlatmıştı.

— Ama imkânsız bu. Her şey hazır. Akaba'da otelde yerimizi bile ayırttım...

Komik bahaneler!.. Franco hayatında hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştı. Kendini Mustang'ta genç kadının bacaklarını okşarken hayal ediyordu. Her şeyi göze almalıydı.

—Şimdi oraya geliyorum, dedi.

Ahizeyi yerine koymadan önce Carole'un çığlığını duydu.

— Hayır, gelmeyin. Evinizde kalın.

Franco telefonu kapadı. Kadın fazla içmiş olabilirdi. Yanına giderse onu kandırabilirdi. Komodinin üzerinden Mustang'ın anahtarlarını aldı ve evden çıktı. Valizi arabanın bagajında hazırdı. Hava yediye gelmeden kararmıştı.

*

**

Franco elini arabanın kapı koluna uzattığı anda, pathmayı duydu. Yolun üst tarafından üzerine doğru gelen sarı bir ışık farkettili, fakat korkacak zaman bulamadı.

Roket Mustang'ın ön kısmına çarptı ve patladı. Şokun etkisiyle bir anda çırılçıplak kalan İspanyoldiplomat birkaç metre öteye uçtu. Sağ bacağı arabanın altında kalmış, yüzünün yarısı caddenin ortasına fırlamıştı.

Patlamayı duyan İspanya büyükelçisi hemen binadan fırlayarak kaza yerine doğru koştu. Yanan Mustang ile Franco'nun parçalanmış cesedini görünce bir an duraladı. Sonra geriye dönerek bağırdı:

—Çabak, İtalyan Hastanesi'ne telefon edin. Bir ambulans göndersinler...

Askeri ataşe Franco'nun yanına diz çöktüğünde yapacak bir şeyin kalmadığını anladı. Bulunduğu yer kan gölüne dönmüştü. Franco son nefesini vermek üzereydi. Güç duyulur bir sesle mırıldandı:

— Canım yanıyor... Canım yanıyor... Bana bir iğne yapın...

Sonra başını kaldırıp etrafına baktı. Kimseler yoktu. Roket sesini duyanlar evlerine kaçmıştı. Bu saatte bu saldırının anlamı neydi? Amman'da Mustang'ı tanımayan yoktu. Şehir-

de bu marka tek araba vardı. Bunun tarafsız bir diplomata ait olduğu biliniyordu... Saldırıya akıl erdirmek mümkün değildi...

Genç adam birkaç kasılmadan sonra elçinin kollarında öldü. Mustang hâlâ yanıyordu.

**

Carole başını ellerinin arasına almış ağlıyordu. Bir köşede hareketsiz duran Albay Gorgur sigarasını içiyordu, öfkeli olduğu belliydi. Bu kızla başı hep dertteydi. İspanyolla hafta sonu tatiline gitmek de nereden çıkmıştı?..

Franco'nun ortadan kaldırılması kaçınılmazdı. Genç İngilizin Amman'da kalıp Hadi Karak ile ilgilenmesi gerekiyordu. Elini cebine atarak küçük el telsizini sıktı. Az önce Arapça olarak Franco'nun temizlendiğini bildirmişlerdi.

Carole'un gözlerinde hayvani bir korku vardı. Bir yılan tarafından hipnotize edilmiş gibi anlamsız bakışlarla çevresine bakmıyordu. Bundan sonra karşısındaki acımasız adama boyun eğmek zorundaydı.

Gorgur bir ambulans sesi duydu. Fedailer bu kez ıskalamamışlardı.

IX. BOLUM

Jordan'ın lokantası ne kadar boşsa, pastanesi de bunun tam aksine o denli doluydu. Hemen her dakika başında içeri biri girip pasta alıyordu. Kapının her açılışında da Malko başını kaldırıp yeni gelene bakıyordu. Sonunda, Terence Ziros'un aşçısı Fuad yarım saat gecikmişti. Malko son iki günün çok hızlı geçtiğini düşündü. Esrarençiz olaylara bir yenisi daha eklenmişti: ispanyol askeri ataşesinin öldürülmesi. Bu vahşi cinayetin ilgilendiği işle bir bağlantısı olabilir miydi? Artık, son şansı Fuad idi. Carole'dan hiç ses çıkmıyordu. Kadına telefonla bile ulaşmak imkânsızdı.

Malko aşçının gecikmesinden tasalanmaya başladı. Ya adam vazgeçmişse?..

Salonun dip tarafındaki garsonun masada oturan tek müşteri olan Malko'nun bir an önce çekip gitmesini beklediği belliydi. O çıktı mı, kendisi de yatmaya gidecekti.

Malko birden irkildi. içeriye biri girmişti. Malko adamın ancak sırtım görebiliyordu. Yapısından Fuad'ı andırıyordu. Adam yüzünü dönünce bunun Fuad olmadığını anladı. Malko camdan dışarı baktı. Yanıp sönen yeşil neon duvarlarda tuhaf gölgeler yapıyordu.

Birden, kapının önünde bir Land-Rover durdu. Üniformalı bir subay peşindeki iki askerle pastaneye girdi. Subay kasanın arkasındaki adamlarla bir şeyler konuşmaya başladı. Malko bir aksilik hisseder gibiydi. Subaya arkasını dönerek önündeki biradan bir yudum aldı.

Subay kasanın önünden ayrılarak Malko'ya doğru yaklaştı. Malko mümkün olduğunca sakin olmaya çalışıyordu. Subay 1.90 boyunda, bıyıklı bir tipti. Elini silahının kabzasına atarak Malko'nun tam önünde durdu.

— Kağıtlarınız! dedi ingilizce olarak.

Malko sakin bakışlarını subaya çevirdi.

— Neden gerekiyor bu?

Subay kaşlarını çatı.

— Kağıtlarınızı göstermeyi red mi ediyorsunuz?

— Buna neden gerek duyduğunuzu bilmek istiyorum, dedi Malko. Ben basit bir turistim.

Subay sevimsizce gülümsedi.

— Siz basit bir turist değilsiniz. Bir israil casususunuz.

Bir bu eksikti!...

Bunu da nereden çıkarıyorlardı? Onun burada olduğunu nereden öğrenmişlerdi? Carole ya da Sophia için otel resepsiyonuna nerede bulunduğunu bildiren bir pusula bıraktığını hatırladı. Birden, belindeki yassı tabancanın rahatsız edici bir ağırlıkta olduğunu hissetti. Bu durumda silahından kurtulması gerekiyordu. Giriş kapısının kenarına kümelenmiş bir avuç hizmetli olan biteni seyrediyordu. Çıkış iki asker tarafından kesilmişti.

Malko gülümsemeye çalıştı.

— Bu çok saçma bir şey. Eğer benimle otelime kadar gelerseniz bütün kâğıtlarımın eksiksiz ve düzenli olduğunu görürsünüz. Benim israil ile hiçbir ilgim yok...

Subay dikleşti.

— Yalan söylüyorsunuz. Siz bir casusunuz. Odanızda küçük bir telsizle gizli askeri sırlar

içeren belgeler bulduk.

Bu kötüydü işte. Malko karşı çıkmak üzereyken Ziros'un aşçısını hatırladı. Eğer adam konuşmuşsa, itiraz hiçbir işe yaramazdı.

Öyleyse, ne yapıp yapıp, kaçacaktı. Yavaşça doğruldu, sert bakışlarla subayı tepeden tırnağa süzdü.

— Sizinle geliyorum, dedi. Beni ihbar eden kişiyle yüzleşmek isterim.

Eğer gerçekten biri ihbar ettiyse, bu kuşkusuz sarayda gizlenen esrarengiz hain olmalıydı. Yani, büyük bir ihtimalle Hadi Karak... Her şey ortaya çıkıyordu.

Subay hiç cevap vermeden koluna girip onu sürüklemek istedi.

Malko sertçe kolunu çekti ve subaya döndü.

— Elinizde tutuklama emri var mı?

Adam öfkeli bir ifadeyle omuz silkti.

— Casuslar için böyle bir belgeye gerek yoktur. Ben emirleri uygularım.

— Kimden emir aldınız?

Malko bir an subayın cevap vereceğini sandı. Ama adam birkaç adım gerileyerek belindeki 38'liği çekti.

— Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?

Malko korktu. Bu gibi işler tehlikeliydi. Adamı vururlar, sonra kaçmaya teşebbüs etmişti deyip işten sıyrılırlardı.

İşler çatallaşmıştı. Malko garsonu çağırdı. Ölecekse, bari arkasında borç bırakmamalıydı!.. Hesap hazırdı. Bir dinar bırakıp subaya döndü.

— Elçiliğime telefon edebilir miyim?

— Hayır.

Bu kötüydü işte. Bu durumda bir adım bile

atmak içinden gelmiyordu. Başım çevirip kapı tarafına baktı. Askerler gözlerini vitrindeki pastalara dikmişlerdi.

— Ellerinizi yukarı kaldırın! dedi subay.

Malko üzerine çevrili namluyu görünce itaat etti.

Ürdünlü şöyle üstünkörü üzerini aradı. Yassı tabancayı bulunca da yüzünde bir neşe ifadesi belirdi. Tabancayı Malko'nun burnuna uzatarak:

— Hâlâ casus olduğunuzu Irikar ediyor musunuz? diye sordu.

Malko buz gibi bir sesle cevap verdi.

— Silaha bakarak bir karar verecekseniz, ABD elçisini de tutuklamanız gerekir. O maki neli tüfekle dolaşiyor. Demek o da bir casus size göre...

Ürdünlünün elçiye aldıracağı yoktu. Malko'nun tabancasını cebine indirdi.

— Siz bir casussunuz.

Malko kollarını indirmiş, kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Bu beladan nasıl sıyrılacağı düşünüyordu.

— Sakın kaçmaya kalkmayın! diye uyardı subay.

Malko'nun sırt kasları gerildi. Ürdünlü her an ateş edebilirdi. Aldığı emirlere bağlı bir şeydi bu.

Kapıya yaklaştığı anda, yerinden ok gibi fırladı. Askerler hemen ona dönerek yolunu kesmek istediler. Malko son anda yana kayarak tezgâhın arkasına geçti. Eğer kurtulmayı başarırca, ya Terence Ziros'un evine, ya da Sophia Nazzal'a gidecekti. Tezgâhın üzerinde duran pasta dolu tepsiyi kaldırarak iki askerin üzerine

attı. Askerlerin şaşırmasından yararlanarak kapıdan dışarı fırladı. Land-Rover'da uyuklayan Bedeviler müdahale edecek fırsat bulamadılar. Malko yüz metre koşucusu gibi koşarak Kral Faysal Caddesi'nin karşı kaldırımına geçti, Hayyam Sokağı'na daldı.

Arkasından düdüğü çalındığını duydu. Sokak bomboştu. Bir an yol üstündeki bir bina yıkıntısına gizlenmeyi düşündü, ama orada da kapana sıkışmış olacaktı. Arkasındakilerin silahlarını kurduğunu duyduğu an, kendini yüzükoyun yere attı ve yuvarlanarak yol kenarındaki bir toprak tepesinin arkasına gizlendi: Aynı anda, makineli tüfek sesleriyle birlikte etrafından bir toz bulutu kalktı. Yan tarafta dar bir sokak vardı. Sürünerek oyana doğru ilerledi ve sokağa girdi.

On metre sonra, tepeye tırmanan bir merdivenin önüne geldi. Hiç düşünmeden ilk basamakları tırmanmaya başladı. Kral Faysal Caddesi'nden sesler geliyordu.

Merdiven tahta bir kapıyla bitiyordu. Kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Arkasından bir ses duyuldu. Malko kendini basamaklara attı. Başının hizasında tahta parçaları uçtu.

—Teslim olun! diye bağırdı Ürdünlü subay.

Aptal gibi ölmenin gereği yoktu. Malko var gücüyle bağırdı.

—Ateş etmeyin!

Subay tabancasını doğrultmuş, yavaş yavaş ilerliyordu. Malko ayağa kalktı ve elini başının üzerine koyarak yürüdü. Bu karar, onun gibi soylu birine yakışacak bir davranış değildi, ama bir Arap atasözünün dediği gibi "Canlı köpek, ölü bir aslandan iyidir" sözü şu an en geçerli

gerçektir! Ürdünlü yaklaşarak silahının namlusunu Malko'nun midesine gömdü.

—Pis casus, seni kurşuna dizecekler!

Bedeviler parmakları tetikte yaklaşıyorlardı. Malko'yu tepelemek için sabırsızlandıkları belliydi. Amman sokaklarında bir İsrail casusu yakalamak, öyle her gün rastlanan olaylardan değildi....

Malko subayla birlikte yürüyerek Land-Rover'ın beklediği yere geldi. Onu arabaya ittiler ve kendileri de yerleşerek çevresini sardılar.

Araba döndü. Komutanın sesi duyuldu.

—İstikamet Funduk AbuNuvar!

Yani, Abu Nuvvar Oteli!.. Kraliyet ajanlarının sorgulama merkezine bu ad verilmişti... Yeşil badanalı altı katlı binanın dar pencereleri ardında sayısız sorgulama hücresi bulunuyordu.

Bina Amman'ın en modernlerinden biriydi. Daire El Amin El A'Am* 'm büyük gururuydu.

Yüzbaşı Malko'ya dönerek:

—Seni bülbül gibi konuşuracağız, dedi.

**

Adam şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Ömer Şerifin daha bir güzeli denebilirdi. Üzerinde Ürdün ordusu üniforması vardı, ama rütbe takmamıştı. Düzgün hatlı yüzünde parıldayan açık renk gözlerinde bir zekâ ifadesi vardı. Uzun boyluydu ve çok iyi İngilizce konuşuyordu. Dikkati çeken tek özelliği üstüste sigara içmesiydi.

Odada kapı dışında hiçbir çıkış yoktu.

Askeri güvenlik servisi

Mobilya olarak da subayın oturduğu masa ve iskemle dışında hiçbir şey yoktu. Bir de Malko'nun bağlı olduğu metal koltuğu saymak gerekiyordu.

—Ürdün'e ne yapmaya geldiniz?

Bu soruyu otuzuncu kez soruyordu.

Malko derin bir iç çekti.

—Daha önce de belirttiğim gibi Amerikalıların Ürdün'de turizm yatırımlarına uygun alanlar arıyorum. Mensubu olduğum International Fund Development'nin merkezi Colorado'da Denver'dedir. Bunu soruşturabilirsiniz...

Bu gerçek bir kuruluşu ve CIA'ya bağlıydı. Ama Ürdünlü subayın bu ayrıntıyı bilmesine gerek yoktu. Zaten, adamın da buna aldiracağını sanmıyordu.

Ürdünlü elini masaya uzattı.

—Ya bu nedir?

"Bu" dediği Japon malı küçükbir alıcı-verici telsizdi. Adam cihazın yanındaki iki sayfayı işaret etti.

—Ya bunlar?.. Ürdün birliklerinin yerleşim yerlerini gösteren bu listeyi de turizm amacıyla mı çıkardınız?.. Bu bilgileri size kim verdi?.. Bu adamın yüksek rütbeli bir subay olması gerekir...

—Size söyledim, bu cihazı ve bu kâğıtları ilk kez görüyorum...

—Ama odanızda bulduk. Banyo lavabosunun arkasına gizlenmişti.

—Oraya bir başkası koymuş olmalı bunları. Beni ihbar eden kişi.

—Sizi niçin ihbar etmiş olsunlar? Bu ülkede düşmanlarınız var mı?

Malko cevap vermedi. Gerçeği söylese

CIA'nın planı suya düşerdi. Artık kendisini ihbar edenin kralı öldürmeye kararlı hain olduğundan hiç kuşku yoktu. Fakat bu beladan hiç konuşmadan sıyırılması gerekiyordu.

—Bilmiyorum, dedi. Amerikan konsolosluğundan birini görmek istiyorum. Bu hikâye den hiçbir şey anlamış değilim...

Yakışıklı Ürdünlü başını salladı. Parmağıyla masanın üzerinde başka bir şeyi işaret etti.

—Peki, bu nedir?.. Bunu da başkaları mı belinize soktu?

Malko tabancasına baktı.

—Onu biri vermişti.

—Üzerinde herhangi bir marka ya da numara bulunmaması garip!.. Çok hafif bir tabanca. Bu ülkede silah taşımamanın yasak olduğunu bilmiyor musunuz?

—Bilmiyordum, dedi Malko.

Subay tabancayı masaya bıraktı.

—Kendinizi savunma yönteminiz çok garip.

Sustu vetutukluyabakmaya başladı. Bu bakış Malko'nun damarlarındaki kanı dondurmaya yetti. Adam son derece sakın ve işinin ehli biriydi. Henüz Malko'ya bir fiske bile vurulmamıştı.

—Yalan söylüyorsunuz, dedi Malko'ya. Siz bir Yahudi casusunuz. Sizi ele verdiler.

—Kim verdi? Beni onunla yüzleştirin.

Adam ilk kez gülümsedi.

—Siz beni aptal mı sanıyorsunuz? dedi. Son kez soruyorum. Konuşacak mısınız?

Malko tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Umutlanacak hiçbir durum yoktu. Burada, kendisini casuslukla suçlayan devlet otoritelerinin elindeydi. Üstelik, adamların

ellerinde kanıtlar da vardı. CIA'nın bütün kudreti Abu Nuwar Oteli'nin kapısında kalmıştı.

Kolundan saatini almışlardı, ama yaklaşık olarak hesapladığında saatin gece yarısını geçmiş olduğunu tahmin etti.

Gece kolay biteceğe benzemiyordu. Odanın kapısı vuruldu ve içeri bir Bedevi girdi, elindeki Türk kahvesini subaya uzattı. Adam iki yudumda içip fincanı iade etti. Sonra, Malko'ya dönerek:

— İtiraf etmekte direnmekle hata ediyorsunuz, dedi.

Malko cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. Şansına güvenmekten başka yapacağı bir şey yoktu.

—Söyleyecek hiçbir şeyim yok, dedi.

Subay ayağa kalktı.

—Bunu göreceğiz.

X. BOLUM

Terence Ziros mışıl mışıl uyuyordu. Birden alışılmadık bir gürültüyle uyandı. Duydukları silah sesi değildi. Buna alışmıştı. Amerikalı yatağında doğruldu. Toplantılarla geçen günün yorgunluğundan erken yatmıştı.

Önce hiçbir şey farketmedi, sonra villanın demir parmaklıklı kapısına vurulduğunu duydu.

Kalktı, robdöşambrını giyerek kulak kabarttı. Sesler devam ediyordu. Ailesini Amerika'ya gönderdiğinden beri villada yalnız oturuyordu. Hizmetkârlar geceleri şehirde kalırlardı.

Sesler onu tedirgin etmişti. Bu saatte sokaklarda Fedailerden başkası bulunmazdı. Tabii, bir de Ürdün ordusunun devriyelerini saymak gerekiyordu. Dönüp yatmak üzereyken, merak duygusu ağır bastı. Işıkları yakmadan çalışma odasına geçip Beretta marka makineli tabancasını aldı, namluya mermi sürdü ve villanın arka kapısından dışarı çıktı.

Sessizce parmaklıklı kapıya yaklaştığında, sesler hâlâ devam ediyordu. Duvara yaslanarak sordu:

—Kim o?

Cevap hemen geldi.

—Benim... Fuad...

Ziros aşçısının sesini tanıyınca sıçradı. Şu sırada Malko ile olması gerekirken burada ne işi vardı?

Bu bir tuzak da olabilirdi.

—Yalnız mısınız?

—Evet. Lütfen hemen kapıyı açın, Bay

Ziros.

Sesinden çok korktuğu belliydi. Amerikalı yavaşça kilidi çevirdi ve kendini hemen duvar dibine attı. Bu ülkede insan her şeyle karşılaşabilirdi.

Fuad bahçeye girdi ve kapıyı kapadı. Üzerine çevrili silahı farkedince:

— Çok temkinlisiniz, Bay Ziros, dedi.

Amman'da temkinli olmamak enayilikti.

iki adam birlikte eve döndüler. Fuad kendini emniyette hissedince konuşmaya başladı.

—Dostunuzaskeri polis tarafından tutuklandı. Onunla buluşmaya gittiğimde Bedevilerin Land-Rover'ını gördüm ve hemen bir köşeye sindim. Uzaklaşmalarından sonra da size haber vereyim dedim. Dostunuza ateş ediyorlardı...

Malko'nun tutuklanmasına neden ne olabilirdi?..

Ziros elindeki silahı bıraktı. Bu işte bir bit yeniği vardı.

—Teşekkür ederim, Fuad... Geceyi burada geçirebilirsin. Dışarı çıkman tehlikeli. Devriyeler üzerine ateş açabilir.

Fuad bin kez teşekkür etti. Karısı çok merak edecekti, ama önemi yoktu, Dul kalmaktansa merakta kalması çok daha iyiydi.

Amerikalı hemen telefona saldıırarak bir numara çevirdi. Düdük uzun uzun çaldı. Numara, Ürdün ordusunun önemli kişilerinden olan dostu Albay Şerif Salt'a aitti.

—Alo?

—Şerif, seni bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama az önce şehirde bir israil casusunun yakalandığını duydum. Sen bu konuda bir şey biliyor musun?

Ürdünlü bir kahkaha attı.

— Bunun sizinkilerden biri olduğunu mu sanıyorsun? Korkma, bu nedenle seni sınırdışı etmezler...

Bunu Ziros da biliyordu. Uç ay içinde Ürdün'e otuz beş milyar dolarlık silah ve malzeme sağlamıştı. Ürdünlüler için Noel Baba' dan farksızdı o...

—Ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum, diye üsteledi. Amerikalı.

— Hemen öğrenirim, dedi Ürdünlü. Bir cevap alır almaz da seni ararım.

Ziros her ihtimale karşı giyindi. Sonra italyan Hastanesi'ne telefon ederek o gece hiçbir yaralının getirilmediğini öğrendi.

On dakika sonra telefon çaldı. Arayan Şerif Salt idi. Sesi değişmiş, az önceki dostluktan eser kalmamıştı. Ziros'un aklına dinlenebilecekleri geldi.

—Evet, birini tutuklamışlar, dedi Ürdünlü. Bir yabancı. Daha fazla bilgi alamadım. Tutuklu Abu Nuwar' daymış...

Ziros heyecanını belli etmemeye çalıştı. Korktuğu başına geliyordu.

—Bu işle kim ilgileniyormuş?

Kısa bir sessizlik oldu.

— Olay Sobak'm elinde. Onu tanırsın, yapacak bir şey yok...

Gerçekten de Amerikalı Sobak'ı tanırdı. Iriyari yağ tulumu biriydi. Bir oturuşta bir kuzuyu tek başına yiyebilirdi. Yemeklere düşkünlüğünün dışında, hiçbir zayıf noktasına rastlamamıştı. Ürdün haberalma teşkilatını yıllardır acımasız bir disiplin anlayışıyla yönetirdi. Bu süre içinde çok iyi sonuçlar almıştı.

Bu nedenle kendi alanında bir çeşit dokunulmazlığı vardı. Ürdün ordusunun üst rütbeli generalleri bile ondan çekinirlerdi.

Sobak kraldan başka kimseye sorumlu değildi.

Terence Zifos, Şeriften bir fayda gelmeyeceğini anladı. Teşekkür edip telefonu kapadı ve bir sigara yaktı. Bir süre düşündükten sonra tekrar ahizeyi kaldırdı. Şansı yerindeydi. Sophia Nazzal hemen cevap verdi.

— Sizinle hemen görüşmem gerek, dedi Amerikalı... Çok önemli bir durum var.

Kadın hiç şaşırmadı. Sadece:

—Hemen gelin, dedi.

Dişi Aslan'ın General Sobak ile arası iyiydi. Ondan bir şeyler koparabilecek tek kişi oydu.

—Geliyorum, dedi Ziros.

*

**

Bir köşede inleyip duran Suudinin ellerine sarılı çaputlar kan içindeydi. Abu Nuwar'daki sorgulamalarda hayal gücüne hiç yer yoktu. Burada elektrik verme, beyin yıkama gibi metodlar kullanılıyordu. Konuşturmak istediklerine babadan kalma suller uyguluyorlardı. Ya bileklerini kırıyorlar, ya da dipçik darbeleriyle parmaklarını eziyorlardı. Tırnak sökmek bile yaygın bir yöntem değildi.

Nedeni, az gelişmişlik olmalı!..

Ufak bir ampulün aydınlattığı hücre demir parmaklıkla ikiye ayrılmıştı. Malko soldakinde kalıyordu. Suudiyi bir saat kadar önce getirmişlerdi. Adam avaz avaz bağıırıyordu. Eski bir numaraydı bu. Sorgulanacak kişinin yanına işkence görmüş birini getirerek etkilemek.

Malkokendisine zaman almaya geleceklerini merak ediyordu. Belki de bütün bunlar bir blöftü. Ömer Şerifin yakışıklısı sorgulama hususunda fazla ısrarlı davranmıştı. Onu işkence odasına götürecekleri yerde buraya tıkmışlardı. Abu Nuvvar'ın yeraltındaki üçüncü katındaydı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Malko başını kaldırdı. Sesler hücrenin önünde durdu. Kendisini içeri tıkmış olan gardiyan çıkmasını işaret etti.

Koridorda iki sivil vardı. Malko'yu sertçe ittiler.

Girdikleri oda alçak tavanlı bir yerdi. Duvara raptedilmiş güçlü bir projektör vardı. Malko'yu yere sabitleştirilmiş bir iskemleye oturtup ter kokan kayışlarla bağladılar.

Malko karşı koymayı denemedi bile. Gücünü sorgulamaya saklıyordu.

Tam karşısındaki küçük masaya üç santim boyunda bir mum konmuştu. Masanın arkasında adi bir iskemle vardı. Ortalıkta korkutucu hiçbir alet yoktu.

—Gerçeği anlatmaya karar verdiniz mi?

"Ömer Şerifin sesi Malko'yu irkiltilti. Adamın içeri girdiğini farketmemişti.

—Her şeyi söyledim size.

Sesinin sakin tonuna Malko da şaştı.

Ürdünlü yanında dolaşıp karşısındaki iskemleye oturdu. Elinde tuttuğu örgü şişine benzer iki uzun iğneyi masaya bıraktı. Malko adamın gözlerindeki o canlı ifadenin silinmiş olduğunu farketti. Bu durumda siyah bıyıkları daha çarpıcı görünüyordu. Elleri bakımlıydı.

Sigara paketini çıkararak önüne koydu,

içinden bir tane alıp yaktı, sonra şişleri alarak parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Bu arada gözleri bir an olsun Malko'yu terketmemişti.

Konuştuğunda sesi son derece sakindi, öyle ki, Malko ürperdiğini hissetti.

— Fazla vaktim yok, dedi subay. Şu yanan mum bittiğinde gözlerinizi oyacağım. Önce sağ, sonra sol gözünüz oyulacak. Ölmekten sakın korkmayın, beyne zarar vermem. Bu işte çok hünerliyimdir... Bu yöntemi sadece düşman casuslarına uygularız...

Malko adamın elindeki şişlere baktı. Ürdünlü blöf yapacak birine benzemiyordu. Gerçek bir profesyoneldi. Artık, bu adamın elindeydi ve onu buradan kim kurtaracaktı?

— Söyleyecek hiçbir şeyim yok, dedi Malko.

Diğeri umursamaz bir tavırla başını salladı.

— Öyleyse, mumun bitmesini bekleyin. Gözlerinizi alevinden ayırmayın, çünkü yeryüzünde göreceğiniz en son şey bu olacak.

Kalktı ve duvardaki projektörü söndürdü. Malko adamın gözlerini gerçekten oyacağına inanmıştı.

— Başınıza iş açılacağından korkmuyor musunuz? diye sordu Malko. Ben bir yabancıyım ve ortadan yok oluşum er veya geç anlaşılacaktır.

Subay soğukça gülümsedi.

— Bu bakımdan bir korkunuz olmasın. Sizi sınırdaki nehre götüreceğim, israililer orada hareket eden her şeye ateş ederler. Bunu ilk kez yapıyorum...

Yeniden bir sessizlik oldu. Mum yavaş yavaş eriyordu. Malko hiçbir şey düşünmemeye

çalıştı. Subay sakın bir tavırla sigarasını içmeye devam ediyordu. CIA ajanı olduğunu itiraf edip etmemekte kararsızdı, itiraf etse, can sıkıcı sonuçlar çıkabilirdi. Ayrıca, bunun kendisini koruyacağından da emin değildi. Cesedini Amerikalılara teslim ederlerdi, o kadar.

— İsrail casusu olduğumu size kim söyledi? dedi Malko.

— Size bunu açıklayamayacağımı söylemişim, dedi subay.

*

**

Sophia Nazzal, Amerikalı'nın anlattıklarını dikkatle dinlemişti. Üzerinde bacaklarını ortaya koyan mavi bir elbise vardı. Tüm dişiliğine rağmen yüzünde şu an bir erkek ifadesi vardı.

— Bir şeyler yapmaya çalışırım, dedi Amerikalıya. Fakat, Sobak kolay bir adam değildir.

— Öyleyse vakit kaybetmeyelim.

— Önce makyaj yapıp saçlarımı taramalıyım, dedi kadın. Sobak bu gibi şeylere çok önem verir. Siz evinize dönün.

— Generalle ilişki kurduğunuzdan emin olmalıyım, dedi Amerikalı.

— Doğru. Bekleyin öyleyse.

Kadın çantasından bir defter çıkarıp generalin numarasına baktı ve ahizeyi kaldırarak numarayı çevirdi.

Karşı taraftan ses gelince yüzü aydınlandı.

— Vasfi, sen misin?.. Sesinden hemen tanıdım... Seni bu akşam görmek istiyorum. Bir saat sonra...

Genç kadın karşı tarafı dinledikten sonra ahizeyi yerine bıraktı.

—Tamam, oldu işte.
Ziros kalktı. Artık Tanrıya dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

**

Mum cızırdayarak söndü. Birkaç saniye zifiri bir karanlık oldu. Ürdünlü kalktı, projektörü yaktı.

Malko çenelerini sıktı.

—Hâlâ fikrinizi değiştirmediniz mi?

Malko başını salladı.

—İtiraf edecek hiçbir şeyim yok.

Malko'nun elleri ter içindeydi.

—Pekâlâ. Seçim hakkı sizindi, onu da kul landınız.

Masanın üzerindeki şişleri aldı ve yaklaştı.

— Hiç kıvılcıdamamanız gerekiyor. Aksi halde, sizi istemeden öldürebilirim. Korkmayın, fazla acı vermez.

Babaca konuşan bir dişçi gibiydi.

Şiş yaklaşıyordu. Malko hiç istememesine rağmen, gözlerini yumdu. Şişin ucu gözünün ucuna değdi.

—Dikkat, dedi Ürdünlü.

Bir eliyle Malko'nun başını tutuyordu. Malko parmakların basıncını hissetti. Bundan sonra kör olarak yaşayacaktı. Gözlerinin önünde şatosu, Alexandra canlandı.

—Hayır!

Malko bağırarak başını çevirdi. Şişin ucu şakağını çizerek yere düştü. Subay eğilip şişi aldı ve tekrar yaklaştı.

XI. BOLÜM

General Sobak'ın çipil gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi. Sophia Nazzal'ın arkasındaki ışık ince elbisesinin altındaki vücudunu olduğu gibi ortaya koyuyordu. Genç italyan ilk iş olarak üzerindeki mantoyu çıkarmış ve generali dışı bir ifadeyle süzmeye başlamıştı.

General de şaşkındı. Sophia Nazzal gecenin bu saatinde kendisini niye görmeye gelmiş olabilirdi?

Genç kadın generale yaklaşarak:

—iyi akşamlar Vasfi, dedi. Bakıyorum, geç vakitlere kadar çalışıyorsun.

General genç kadını çalışma odasında karşılamıştı. Karşılıklı koltuklara oturduktan sonra, general sordu:

—Ne var, Sophia?

—Yine şişmanlamışsın, Vasfi. Sana söylediğimi hiçbir zaman başaramayacaksın...

Bu, aralarındaki bir şakaydı. Genç kadın bir zamanlar generale yüz kilonun altına düştüğü takdirde kendisiyle sevişeceğine söz vermişti... Onunla sevişmekten hiç korkmuyordu, çünkü o kiloya düşmesi imkânsızdı...

General gerçek bir devdi...

Genç kadın yerinden kalkarak generalin koltuğuna yanaştı. Adamın süründüğü parfümü duymasını istiyordu.

—Böyle tıkmakla çok şey kaybediyorsun, Vasfi.

Masanın üzerindeki şamfistuklarını işaret etti. Vasfi hiç sesini çıkarmadı. Bu kadınla, yatmak için neler vermezdi ki! Sophia kimi

zaman okşamalarına ses çıkarmazdı, ama hepsi bu kadardı.

Fakat, bu akşam kadında bir başkalık vardı. General bunu seziyordu. Bir puro yakarak kadına döndü.

— Sen bu gece bana işkence etmeye mi geldin?

Sophia dişi bir tavırla başını sallayarak saçlarını savurdu.

— Hayır. Senden bir ricam olacak.

— Ne istiyorsun? Sophia biraz daha sokuldu.

— Adamlarının bu akşam tutukladıkları birini serbest bırakmanı istiyorum. Malko Linge adında bir yabancı bu. Prens Malko Linge.

Adam hemen cevap vermedi. Genç kadın ilk defa ondan bu tür bir şey istiyordu. Bunun da bir nedeni olmalıydı. Sırf merak kaygısıyla sordu:

— Neden? Sophia omuz silkti.

— Bunu şu an söyleyemem.

Bacakları generalin tombul bacaklarına değiyordu.

— Bu adam sevgilin mi?

— Hayır.

Birden, generalin sesi sertleşti.

— Öyleyse neden onu kurtarmak istiyorsun? O bir İsrail casusu.

— Değil.

— Nereden biliyorsun?

— Biliyorum işte.

— Sana inanmak zorunda değilim.

General düşünüyordu. Amman'da dolaşan dedikodulardan, Sophia'nın kralla olan yakınlığından haberdardı. Öyleyse kadının haince bir

niyeti olamazdı. Ama kadınlara güven duyulmayacağına da inananlardandı. Ayrıca, şahsi çıkarları için mesleki prensiplerini şimdye kadar hiç bozmamıştı. Ama bu kadın şu an onu çıldırtabilirdi... Birden, saçmaladığını düşündü. Sophia gibi biri onunla asla yatmazdı. Kararlı bir tavırla:

— İsteddiğini yapamam, dedi:

Sophia adamın purosunu alıp kül tablasında söndürdü, sonra gözlerinin içine bakarak:

— Ya benimle yapmayı çok arzuladığın o şeyi kabullenirsem? dedi... Hem de şimdi...

General, Dişi Aslan'ın boş konuşmadığını biliyordu. Söylediği şeyi yapardı. Yani, şu an istese ona sahip olabilecekti... Bu Tanrının bir lütfuydu. Yinede:

— Hayır, dedi. Ülkeme kötülük edemem. Senin uğruna bile...

Buna diplomasi dilinde "açık kapı bırakmak" denirdi. Sophia hemen yatağa geçti.

— Onu sınıra götür bırak demiyorum ki sana. Sadece oteline gönder ve gözaltında tut.

General genç kadının yüzüne baktı.

— Sevgilin mi o?

Sophia güldü.

— Sen de kafana bunu taktın... Ee, ne diyorsun?.. Bir karara var artık. Sana kendimi sunuyorum. Bu teklifi ikinci kez yapmam.

— Biliyorum, dedi Sobak. Ona kefil olduğuna göre, kabul ediyorum...

"Sophia şaşırıldı. Adamın bu kadar kolay pes edeceğini hiç ummamıştı. Ama şaşkınlığını belli etmedi. Elini uzatarak:

— Gel! dedi.

General masanın kenarına tutunarak güçlük-

le kalktı. Göbeği neredeyse dizlerine degecek gibiydi.

Ayaklarını sürükleyerek Sophia'nın arkasından yatağa yürüdü. Karyola güreş minderi gibi kocamandı. Sophia önce yağ tulumunu soydu ve iterek yatağa sırtüstü uzattı. Sonra kendi elbisesini çıkardı. Adam bir karış açık ağızla onu seyrediyordu. Sophia gülümseyerek yatağa çıktı ve adamın hantal vücudunun üstüne oturdu. Kendini deve sırtında gibi hissediyordu. Bu sevimsiz işi bir an önce bitirmek için hemen harekete geçti, kalçalarını oynatmaya başladı. Bir süre sonra generali uyarmayı başardı ve komik bir biçimde birleştiler. General yüz elli kiloluk vücudunu oynatamadığı için fazla hareket edemiyordu. Bütün ipler Sophia'nın elindeydi. Bütün hünerini göstererek bu işkenceyi mümkün olduğunca kısa kesmek istiyordu. Nitekim, isteğinde de başarılı oldu. General çiftleşen bir öküz gibi homurdanarak doyuma ulaştı. Bunu farkeden Sophia da hemen yana kayarak doğruldu.

— Hoşuna gitti mi?.. Şimdi sıra sende, sözünü tut bakalım. Arkadaşımı serbest bırak.

— Şimdi mi?

— Şimdi.

— Yarın olsa, olmaz mı?

— Olmaz.

General genç kadının gözlenne bakıyordu. Sophia kalktı. Çıplaklığına aldırmadan, göğüslerini oynata oynata kom dine gitti ve çekmeceyi açarak generalin tabancasını aldı. Namluyu üzerine çevirerek:

— Vasfı, dedi, beni becermek için yalan söylediysen, beynini dağıtırım!

Ürdünlü kadının blöf yapmadığını hemen anladı.

— Peki, dedi. Şimdi telefon ederim.

— Söyle, arkadaşımı buraya getirsinler. Buradan onunla gideceğim.

General homurdanarak masasına doğru ilerledi. Telefonu açıp Arapça bir takım emirler verdi ve ahizeyi yerine bıraktı.

— Birazdan burada olur, dedi.

Sophia silahı komodinin üzerine bıraktı ve giyinmeye başladı.

XII. BÖLÜM

Ömer Şerifin yakışıklı benzeri elindeki şişi masaya bıraktı. Hâlâ duyduğu korkunun etkisinde olan Malko, yaşadığı kâbusun gerçek olup olmadığını düşünüyordu. Kurtulması bir mucizeydi. Subay yaklaşarak Malko'nun bağlarını çözdü. Avusturyalı ayağa kalktı. Elleri titriyordu. Ürdünlü ona baktı.

— Yazık oldu.-itirafınıza pek az bir zaman kalmıştı.

Sesinde üzüntüsünü belli eden bir ton vardı, ama General Sobak'ın emirleri tartışılmazdı.

— Size casus olmadığımı söylemişim, dedi Malko.

Subay cevap vermedi. Sigarasını yaktı ve iki Bedevinin arasında uzaklaşan Malko'nun arkasından baktı. Generalin gece yarısı bu adamı çağırmasına bir türlü akıl erdiremiyor-du. Şimdi oturup raporunu hazırlaması gerekiyordu...

**

Malko kendini arabadan dışarı atmamak için zor tutuyordu. Bedevi şoförün gözü üzerindeydi. Ayrıca, arkada iki asker daha vardı. Üçüncüsü generalin villasına girmişti. Tehlikenin büyüğünü atlatan Malko, şu an korkuyordu. Onu nereye götürüyorlardı?..

Asker villadan çıkarak koşar adım arabaya geldi ve bir şeyler söyledi. Şoför Malko'yu dışarı itti. Villanın çevresinde bir yığın Bedevi vardı. Kapıdaki nöbetçi:

— Buraya gel, dedi Malko'ya ingilizce

olarak.

Villa karanlıktaydı. Cebel Amman'ın ücra bir köşesinde bulunan bu bina, gizli bir sorgulama yerine benziyordu.

Tam bu sırada villanın kapısında beliren bir karaltı:

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? diye sordu.

Malko sesi tanıyınca müthiş bir sevinç duydu. Koşarak kapıdan içeri geçti. Sophia'yı izleyerek generalin bürosuna girdi. Ürdünlü çalışma masasının ardında oturuyordu. Malko bu et yığını karşısında hayretini gizlemek için büyük çaba harcadı.

Genç kadın ilerledi.

— İşte dostum, general! dedi Ürdünlüye.

Malko'nun yanında gayet resmi bir dille konuşuyorlardı. Adam ilgiyle Malko'yu süzdü.

— Dostum Sophia NazzaPın durumunuzla ilgilenmesi sizin için büyük şanstı, dedi general. Sizi onun kefaletiyle serbest bıraktım. Hakkı nızdaki soruşturma devam ediyor. Amman'ı terketmeniz yasaktır.

Malko gülümsedi.

— Anlayış göstermenize teşekkür ederim. Soruşturmanız sonucunda suçsuzluğum ortaya çıkacaktır...

General cevap vermedi. Sessizlik uzayınca, Sophia harekete geçti. Generalin elini sıktı ve Malko'yu alarak dışarı çıktı.

Genç kadın direksiyona geçtiğinde mantosu açıldı. Malko, kadının sıyrılan eteği altınakülöt giymediğini farketti. Bakışları karşılaştı. Sophia gülümsedi.

— Size yaptıklarımın sonra bir pırlanta

hediyeyi hak ettim herhalde, dedi.

Malko genç kadına sahip olan yağ tulumunu hatırlayınca irkildi. Genç kadın arabayı hareket ettirdi.

Sophia gerçekten büyük bir fedakârlıkta bulunmuştu.

**

—Bunu hemen General Sobak'a bildireyim.

Sophia Nazzal ahizeyi kapmıştı bile, ama Terence Ziros engelledi.

—Hayır.

Bir süre bakıştılar. CIA bölge şefi Malko'nun Amman'da bulunuş nedenini genç Italyanaaz önce açıklamıştı. Ayrıca, Hadi Karak'tan kuşkulandıklarını da bildirmişti. Kralın tehlikede olduğunu öğrenen genç kadın bir anda gerçek bir aslan kesilmişti.

Bir saattir elçilikte bir bürodaydılar. Malko sabahın üçünde yatağa girmiş ve ertesi gün ilk işi elçiliğe gelmek olmuştu. Ziros bu küçük toplantıya Sophia'yı da davet etmişti.

—Ziros haklı, diye onayladı Malko. Hadi Karak çok güçlü biri. Ona cepheden saldırmamız imkânsız...

—Sobak da en az onun kadar güçlüdür, dedi genç kadın.

— Olabilir, diye söze karıştı Amerikalı. Hadi'den kuşulanıyoruz, ama aradığımız adamın o olduğundan da emin değiliz henüz. Fakat Fedailerle arasında bir ilişki olduğu belli.

Sophia telefonu bıraktı. Yüzü asılmıştı.

— Şu İngiliz yosmasını ele geçirelim bari, dedi Sophia. Onu konuşturmamız gerek. Bir şeyler bildiği kesin.

Ziros ona baktı.

—Onu kaçırarak mısınız? Kadın Hadi'nin villasında ve kimseyle görüşmüyor. Telefona bile çıktığı yok. Kaba güce başvurursak, Hadi'nin hemen haberi olur.

—Artık beni Carole ile görüşmemi engellemek için öldürmeye kalktıklarından eminim, dedi Malko. Bu işin anahtarı onda.

—Sobak ile görüşürsem, kadına yaklaşmanın bir yolunu bulabiliriz, dedi Sophia.

—Sanırım, Sophia haklı, dedi Malko. Bu işi tek başımıza beceremeyeceğiz. Sophia'nın Sobak'a gidip gerçeği anlatması gerekiyor. Bu İngilizin ne halt yediğini öğrenmemiz gerek.

— Bu davranış başımıza iş açabilir, dedi Ziros.

— Biz de bütün yumurtaları aynı sepete koymayız, karşılığını verdi Malko. Bu arada Wardate'e bir göz atmak lazım. Fuad bu işe hazır mı?

— Sanırım evet, dedi Amerikalı. Hem artık yanınızda koruyucu meleşiniz de var...

— Sizinle Wardate'e gelirim, dedi Sophia. Ama daha önce generalle konuşmam gerek.

**

Ratva ile Raşid, şafaktan beri birlikte tartıştıkları Albay Gorgur'un ayrılıp gitmesinden sonra birkaç saat uyumuşlardı. Büyük kamp hâlâ uykudaydı. Battaniyelere sarılı iki Fedai kampın girişinde nöbet tutmaktaydı.

Raşid kendi fikirlerinden sonsuz bir gurur duymuştu. Ratva ilk kez olarak onu bu kadar ikna edici buluyordu. Genç adamın ileri sürdüğü fikirler tümüyle doğrudu. Ratva yavaş

yavaş onun tarafına kaydığını hissediyordu. Sonunda, Raşid kazandığını anladı. Genç kadını omuzlarından tutarak:

— Göreceksin, dedi, dünyanın en ünlü Filistinlileri biz olacağız.

Tabii, her şey yolunda giderse!..

Ama Raşid kendine güveniyordu. Suikastı Amerikan tarzında ve en ufak bir ayrıntıyı atlamadan hazırlamıştı. Bir haftadır dürbünlü bir Garant ile yüzlerce atış yapmıştı. Hergün cipe atlayıp çöle gidiyor ve yanında götürdüğü Pepsi Cola şişelerine atış yapıyordu.

Sonunda, on mermide on isabet kaydedecek duruma ulaşmıştı.

Bundan iyisi can sağlığıydı. Ama Raşid planlı ve ciddi bir gençti. Kendinden emin olmak istiyordu.

Küçük oda ilerleyen saatle birlikte aydınlanmaya başlamıştı. Ratva ile bakıştılar. Birkaç saat sonra bütün dünya Ürdün'den söz edecekti. Suikastı Raşid, Ratva ve Albay Gorgur dışında biç kimse bilmiyordu. Harekâta yardımcı olacak Fedailer ise, yalnızca kendilerine ihtiyaç duyulduğundan haberdardı. Gerisi hakkında en ufak bir bilgileri yoktu.

**

General Sobak bürosunun kapısını kilitleyerek düşünmeye başladı. Sophia Nazzal az önce yanından ayrılmıştı. Genç kadın odada beş dakika kalmış ve kralı hedef alan suikasttan söz etmişti. Sobak onu dikkatle dinlemişti. Kadının samimi olduğuna kuşku yoktu. Ama bu gibi ihbarlar hemen hergün oluyordu. Ne yapacaktı?.. Bu defaki ciddi görünüyordu. Fevziye'nin

öldürülmesi, İspanya askeri ataşesinin havaya uçurulması ve şu sarışın "casus" hikâyesi bunun kanıtıydı...

Bütün bu, olaylar o ana kadar henüz "aydınlığa kavuşmamıştı.

Kapı çaldı. Sobak bir düğmeye basarak kapının kilidini açtı. içeri giren subay masaya bir paket bırakıp dışarı çıktı. Sobak paketi açtı. İçinde "Casus"un odasında bulunan telsiz, tabanca ve önemli askeri sırları içeren belgeler vardı...

Tabanca Sobak'ın ilgisini çekmedi. Fakat telsizi uzun uzun inceledi. Hiç kullanılmamış gibi yepyenydi. Bu modele şimdiye kadar hiç rastlamamıştı. Fakat herhangi biri böyle bir şeyi istediği an rahatlıkla temin edebilirdi. Telsizi masaya bırakarak belgeleri incelemeye başladı. Kâğıt üzerindeki rakamları görünce şaşkınlığa düştü. Rakamlar son derece net ve doğruydı. Hele orta sınıf tank mermilerinin sayısı eksiksizdi... Bu gibi şeyleri ancak çok yüksek rütbeli subaylar bilebilirdi.

Kâğıtları bırakıp düşünmeye koyuldu... İsrail casusunu ihbar eden kişi, Albay Gorgur idi ve zırlı birlik komutanıydı. Verilmiş olan bilgileri rahatlıkla bilebilecek biriydi.

Albay Gorgur, kraliyet ordusunun belkemiğini teşkil eden Bedeviler ve Çerkezler gibi kuşkulanılması imkânsız görünen bir subaydı. Kendisi bile ona ne sırlar açmıştı.

Ama ihanete kalktılar mı da, bunlardan tehlikelisi olmazdı! Sobak tereddüt etti. Sophia Nazzal'ın hikâyesi akla yakındı. Kralın ölmesini isteyen birçok kişi vardı. Peki, bu Gorgur kimin hesabına çalışıyordu?

Bir de ortaya son zamanlarda çıkan şu Carole vardı. Sobak'ın Londra'daki ajanları kızın MI 5 ajanı olabileceğini belirtmişlerdi. Bunu kafasının bir köşesine not etmişti. Gorgur'un o kızla hiçbir ilişkisi olmamıştı. Sadece Hadi Karak'a tanıştırmıştı, o kadar.

Hadi krala ihanet edebilir miydi? Gorgur kadar onun da hain olması imkânsızdı.

Ama Sophia Nazzal haklıydı. Bu iki adamdan biri haindi.

Sobak telefona sarıldı.

—Bana 2. Zırhlı Birliği'ni bağlayın! dedi.

Ahize kulağında bekledi. Sonra, ani bir kararla ahizeyi yerine koydu. Albay Gorgur ile konuşmak enayilikti. Onu takip ettirip sonucu beklemek daha yerinde bir hareket olacaktı.

**

Fuad yanındaki Ürdünlü ajana korkuyla bakıyordu. Terence Ziros'un tedarik ettiği Mercedes'in arka koltuğunu kaplayacak kadar geniş omuzluydu adam. CIA şefi bu geziye katılmaktan kaçınmıştı. Arabayı Sophia kullanıyordu. Malko yanına oturmuştu. Otelden çıkacakları sırada holde koltuklardan birinde oturan bu Ürdünlü ajana rastlamışlardı. Sophia dosdoğru adamın üzerine gitmiş ve:

—Siz bizimle gelin, demişti. İki araba yerine tek arabayla gitmek daha ekonomik olur.

Adam ne yapıp yapıp onları izleyecekti. Böylesi daha iyi olmuştu... Sophia arabada adamı herkese tanıştırmıştı. Ajanın adı Ma'an idi. Sophia'yı tanıyordu. Saraydaki davetlerde onu sık sık görmüştü.

Cebel Eşrafi'ye ulaştıklarında, Sophia sağa

saptı ve Filistinli göçmenlerin yerleştirildiği Wardate kampına doğru ilerledi. Ajan birden keyifsizlenmişti. İrbid'de Fedailer yakaladıkları bir kraliyet ajanını canlı canlı yakmışlardı...

Yolun iki yanı, binlerce göçmenin yerleştirildiği beyaz barakalarla çevriliydi. Yanlarından plakasız bir Land-Rover geçti, içi yasadışı Fedailerle doluydu... Mercedes'e nefretle baktılar ve yollarına devam ettiler...

— İşte şurası! dedi Fuad.

Kampın iç taraflarına uzanan dar bir yolu işaret ediyordu. İlk sıradaki barakalar kraliyet zırhlı araçlarının makineli tüfekleriyle delik deşik olmuştu.

Sophia Malko'ya baktı.

— Fuad önden tek başına gitsin, dedi. Eğer oradalarsa, biz de gideriz.

Fuad yere atladı, çocuklardan ve kadınlardan oluşan kalabalığın arasına daldı.

*

**

—Git... Gitmişler...

Fuad'ın yüzü bembeyazdı. İngilizce konuşmuştu. Sophia sert bir sesle Arapça bir soru sordu.

Fuad başını öne eğerek cevapladı. Arka koltuktaki ajan derin bir iç çekti. Sophia Malko'ya dönerek:

—Geç kalmışsınız, dedi. Çetenin bütün adam ları gitmiş. Silahlıymışlar. Geride yalnız bir kişi bırakmışlar. Fuad onun da Ratva ile arkadaşlarının nerede olduğunu bilmediğini söylüyor...

Malko dışarı fırlamıştı. Bu kez Ma'an hiç düşünmeden peşine takıldı. Fuad'ı izleyerek Wardate kampının iç kesimlerine doğru ilerle-

diler. Fedailere ayrılan bölgeye girerlerken, Ma'an silahını kontrol etti. Ordu buraya aylardır girmemişti. Kim oldukları bir anlaşılırsa aynı anda linç edilirdi.

Sonunda, diğerlerinden hiç de farklı olmayan bir barakanın önünde durdular. Barakanın kapısına El Fetih'in bir afişi yapıştırılmıştı.

— Burası, dedi Fuad.

Gözlerinden o an bambaşka bir yerde bulunmayı arzuladığı okunuyordu.

Sophia Nazzal ilerledi ve kapıyı açtı.

XIII. BOLUM

Hadi Karak'ın ağzı kurumuştur. Aceleci hareketlerle ceketini çıkardı.

Carole dayanılır gibi değildi. Vücuduna yapışmış olan ipek tuniğinin önü açılmış göğüslerinin yarısı dışarı çıkmıştı.

Hadi kadına yaklaştı, ellerini tuniğin altına sokarak çıplak kalçalarına sarıldı.

Carole vücudunu sevgilisinin vücuduna yasladı. Hadi onu iyice kendine çekerek parmaklarını kadının etlerine gömdü. Sonra gözlerinin içine bakarak:

— Sen içtin mi? diye sordu.

Kadın leş gibi cin kokuyordu.

Carole evet anlamında başını salladı. Ayağındaki topuklu ayakkabılarla Hadi'den bir karış uzundu.

Hadi'nin elleri kalçalardan yukarıya kayarak karnın üzerinde dolandı, sonra göğüslerini avuçladı. Carole titredi.

Kadını odanın dip tarafındaki geniş masaya doğru iterek tahta kenarına yasladı. Carole biraz geri kaçmaya çalışarak:

— Acele etme, dedi.

Adamın koltuk altındaki "357" Magnum'u tenine batıyordu. Carole gülümseyerek silah kılıfının askılarını çözmeye başladı.

— Bana yardım et, dedi Hadi'ye. Yoksa tırnaklarımı kıracağım.

Hadi bir hamlede kılıftan sıyrıldı. Evinin dışında silahını ilk kez çıkarıyordu. Tabancasından asla ayrılmazdı. Yataкта MP 5 tipi bir makineliyle uyur, yataktan kalktı mı da hemen

tabancasını kuşanırdı. Hayatta kalmanın tek yolu bu.

Silahlı masaya bıraktıktan sonra genç kadının üzerindeki tuniği çıkardı. Kadının beline sarılarak dudaklarını göğüslerine gömdü.

Carole da aynı şekilde sarılarak adamı kendine doğru çekti.

— Sakın bağırayım deme!

Hadi bu beklenmedik sesle bir an hareketsiz kaldı. Bunun bir kâbus olup olmayacağını düşündü. Sonra doğruldu ve doğrulmasıyla da ensesine bir silahın soğuk namlusu dayandı.

— Kımıldama ve tek kelime etme, dedi meçhul ses. Ellerini başının üzerine koy.

Hadi istenileni yaptı. Bu gibi durumlarla çok karşılaştığı için yapılacak en iyi şeyin zaman kazanmak olduğunu biliyordu. Gözleri Carole'a takıldı. Kadının dudakları titriyordu. Kadını çenesinden tutarak başını kendine doğru kaldırdı ve yüzüne tükürdü. Bu beladan sıyrılacak olursa, onu kör testereyle dilim dilim doğrayacaktı. Hem de ateşte kıpkırmızı olmuş bir testereyle.

Başını aniden çevirdi ve Albay Gorgur'un mavi gözleriyle karşılaştı.

— Hami!

Çerkez hiç istifini bozmadı.

— Konuşma. Bunun hiçbir yararı olmaz. Dediklerimi yaparsan zararlı çıkmazsın.

Hadi şaşkın gözlerle albaya baktı.

— Sen çıldırdın mı Hami? Neler yapıyorsun böyle? Kim gönderdi seni?

Hadi bir an koruyucularını düşündü. Onları uyarmalıydı. Albayla bu Carole orospusunun çanına ot tıkayacaktı. Nefretten yüzü kasılmıştı.

Carole'a dönerek:

— Seni erkek develerin altına yatıracağım, dedi.

— Hiçbir şey yapamayacaksın! karşılığını verdi bir kadın sesi.

Ratva'da odaya girmişti. Üstünde askeri bir kıyafet ve çizmeler vardı. Masanın üzerinden Hadi'nin silahını aldı, kılıfından çıkararak adama çevirdi.

— Süprizimizi beğendin mi Hadi Karak?..

Hadi cevap vermedi, inanılır şey değildi! Kraliyet muhafız alayı subayı bu Fedaiyle suç ortağıydı!

Hadi'nin ensesindeki silah uzaklaştı, ama kendi silahının namlusu hâlâ üzerine çevriliydi.

— Bağıracak olursan, koruyucuların gelme den seni temizlerim, dedi Ratva.

Bunu o da biliyordu. Bu nedenle hiç kımıldamadı.

Albay Gorgur silahını kılıfına yerleştirdi. Pikapta hâlâ "Love Story" çalıyordu. İngilize dönerek:

— Carole, artık burada durmana gerek yok, dedi.

Genç İngiliz robot gibi yan odaya doğru yürüdü. Hadi Karak ile buluşmadan önce korkusunu yenmek için bir şişe cin içmişti. Artık rahatlayabilirdi. Çerkez albay onu kalçasından tutarak odaya soktu.

— Bravo, iyi basardın!

Carole cevap vermedi. Kafasında tek bir düşünce vardı: ilk uçağa atlayıp bu kâbustan uzaklaşmak. Bir daha da bir ton altın bile verseler bir haberalma servisi adına çalışmayacaktı.

Kendini yatağa atarak bacak bacak üstüne attı. Gorgur yanına oturdu.

—Bitti mi artık? diye sordu Carole kısık bir sesle.

—Evet.

Gorgur elini cebine attı ve bir ipek kumaş yumağı çıkardı. Bu çekmecelerden birinde bulunduğu Carole'a ait ipek çoraptı.

Carole boynuna dolanan çorabı farketmişti, çok geç kalmıştı. Albay var gücüyle sıkıyor, işini bir an önce bitirmeye kararlı görünüyordu. Gorgur bir dizini kadının karnına dayamış, ipek çorabı iki uçundan çekiyordu. Carole albayı tırmalamak istedi, ama tırnakları üzerindeki üniformanın kalın kumaşından geçmedi. Delice çırpıyor, kurtulmaya çalışıyordu. Eteği yırtılmış, külotsuz kalçaları ortaya çıkmıştı. Ama Albay Gorgur'un bunu farkedecek hali yoktu. Sonunda, genç kadın hareketsiz kaldı. Gorgur bir süre daha sıktıktan sonra doğruldu. Ter içinde kalmıştı. Genç kadın tanınmaz bir haldeydi. Boynunun çevresinde mosmor bir leke oluşmuş, gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı.

Gorgur artık ilk adımı atmıştı, geri dönemezdi.

Kapıyı aralayarak bağırdı:

—Ratva, onu götürün.

*

**

Hadi Karak gözlerini Carole'un cesedinden ayıramıyordu. Bu kadına kin duymuştu, ama böyle bir güzelin bu şekilde haince öldürülmesi de doğru değildi, ölüyken bile tahrik ediciydi.

Albay onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

— Ne derece ciddi olduğumuzu görüyorsu-

nuz, Hadi! dedi. Hadi

Albaya döndü.

— Ne istiyorsunuz?

— Krala telefon etmenizi. Ona Mürüvved'in bir suikasta kurban gittiğini bildirin ve hemen gelmesini isteyin.

Hadi hemen cevap vermedi. Demek, mesele buydu! Vücudunun buz gibi kesildiğini hissetti. Hayatım kurtarmak için bile olsa, krala ihanet edemezdi. Kendi de kral gibi Bedevi idi.

Kendisini kullanarak Kral Hüseyin'i saray dışına çekecekler ve suikast yapacaklardı. Mürüvved, kralın en iyi arkadaşıydı. Gorgur'un, isteğini yapsa, kral koşarak gelirdi...

— Majestelerini neden öldürmek istiyorsunuz? diye sordu.

Albay ona döndü.

rr* Kralı öldüreceğimizi de nereden çıkardınız? Sizden kendisine telefon edip Mürüvved' in evine gitmesini söylemenizi istiyorum, o kadar. Dediğimi yapınca serbest bırakılacaksınız.

Hadi başını salladı. Ahizeyi yerine bıraktığı anda başına bir kurşun sıkacaklarından emindi. Bu durumda yapılacak tek şey koruyucularına haber vermektir. Hayatı pahasına da olsa, suikastı engellemeliydi. Kendini pencereden dışarı atsa, Gorgur hemen ateş ederdi, ama bu arada dışardaki dört adamı da harekete geçirdi. Albay ile Ratva'yı eve kısıtırlar ve telsizle yardım isterlerdi. Başka çözüm yolu yoktu.

Alnına düşen perçemini geriye attı.

—Fevziye'yi de siz öldürdünüz, değil mi?

Yersiz bir soruydu bu. Metresinin anlamsız öldürülüşünün nedenini şimdi anlıyordu.

Albay masanın üzerindeki telefona bakıyordu. Hava gerginleşmişti. Gözlerini bir an olsun Hadi'den ayırmayan Ratva'nın parmağı tetikteydi.

—Evet, telefon ediyor musunuz? diye sordu albay.

Hadi gülümsedi. Bedevi gururu bir anda ortaya çıkmıştı. Irkının tarihte birçok hataları olmuştu, ama asla ihanet etmemişlerdi.

—Asla! karşılığını verdi.

Sıçramak için kaslarını gerdi. Hemen öleceğini biliyordu, ama bağırarak zamanı bulmalıydı. Adamları en azından silah seslerini duyacaklardı ki, bu da yeterliydi.

—Hadi!

Gorgur düşüncelerini okumuş gibiydi. Şimdi iki silah da üzerine çevrilmişti. Hadi gülümsedi: Hayatını hiçe sayan birine hiçbir şey yapamazdı.

Tam harekete geçmek üzereyken, kapının ziliyle durdu. Gözlerini kapıya çevirdi. Gelen her kimse, bundan yararlanmalıydı.

Albay Gorgur hiç kımıldamadı.

—Kapıyı açın, Ratva! dedi.

Ratva kapıya doğru ilerledi.

Hadi Karak önce yabancı bir kadın gördü. Ardından da iki küçük çocuk. Bir erkek ve bir kız.

Nadya ile Hüseyin...

Kızı ve oğlu...

Korkudan boğazına yerleşen yumruk gibi bir şey soluğunu kesti. Boş bir çuval gibi arkasındaki koltuğa yığıldı.

Ratva kapıyı kapamıştı. Albay Hadi'ye yaklaştı.

—Her şeyi önceden düşündük, dedi. Sizin son derece cesur biri olduğunuzu biliyordum. Bu nedenle birini gönderip çocuklarınızı okuldan aldirttik... Onları kucaklayıp öpebilirsiniz. ..

Nadya ile Hüseyin babalarına koşular, sarıldılar. Korkmuş bir halleri yoktu. Hadi her ikisini de öptükten sonra onları itti.

Bir saniye önce kendini pencereden atmadığı için kendi kendine küfrediyordu.

—Burada ne yapıyorsun, baba? diye sordu Hüseyin.

Hadi gülümsemeye çalıştı.

—Çalışıyorum oğlum. Sen kızkardeşini al ve o hanımın yanından ayrılma. Uslu olun. Ratva yabancı kadına bir emir verdi. Kadın çocukları alarak mutfağa girdi. Albay, Hadi'nin karşısına geçti.

— Bizim ne derece kararlı olduğumuzu bilmiyorsunuz, dedi... Şimdi telefon edecek misiniz?..

—Hayır.

Hadi Karak sesini yükseltmemişti bile. Gözleri bir anda kan çanağına dönmüştü. Korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. Gorgur'un fazla ileri gidebileceğini tahmin etmiyordu. Onu yirmi yıldır tamrdı.

—Bu durumda neler olacağını tahmin ediyor musunuz?

Hadi korktu. Çerkezlerin zalimliği meşhurdu.

—isterseniz öldürün onları, dedi kısık bir sesle. Ama kanlan üstünüze bulaşacak.

Gorgur hiç kımıldamadı.

—Laf bunlar! karşılığını verdi. Eğer telefon

etmezseniz kızınızı öldürürüm. Sonra sıra oğlunuza gelir. Kanlarının aktığını gördüğünüzde böyle düşünmeyeceğinize eminim, ama o zaman da iş işten geçmiş olacak...

Hadi taştan bir heykel gibiydi. Yaşayan tek yanı, kin dolu gözleriydi.

— İstediginizi yapın.

— Pekâlâ.

Ratva'ya döndü. Genç Filistinli belinden keskin bir bıçak çıkararak albaya uzattı. Hadi geniş ağızlı bıçağı hemen tanıdı. Bedevilerin koyun kesmede kullandıkları bıçaklardandı. Gorgur mutfağa girdi ve biraz sonra küçük kızla birlikte dışarı çıktı. Odadan geçtiler ve banyoya girdiler.

Hadi genç kadına döndü.

— Sen bir kadınsın,-dedi. Bu rinaya; göz yumacak mısın?

Ratva'nın yüzünde zalim bir gülümseme belirdi.

— Kralın topçuları göçmen kamplarını cehenneme çevirip küçük bebeleri öldürürken sesin çıkmıyordu. Kızın onlardan kıymetli mi? O bebeklerin kam da senin üstünde...

Banyo kapısının ardında küçük kızın çığılığı yükseldi. Hadi'nin gözleri iri iri açıldı.

— Neler oluyor?..

Ratya ifadesizdi.

— Seni uyarmıştı, dedi. Şimdi sıra oğlunda.

Kapı hâlâ kapalıydı. Hadi oğlunu düşündü. Kapının arkasından bir su sesi geldi. Hadi gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Kapı kolu döndü, albay belirdi. Tek başınaydı...

— Gelin! dedi Hadi'ye»

Hadi Karak bir hamlede banyo kapısına fırladı ve eşikte donup kaldı... Kızı banyo küvetinde sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalı, yüz hatları sakindi. Bir kulağından diğerine kesilen kanlı boynu görünmese, uyuduğu sanılırdı. Hadi çılınca bir çığlık atarak diz çöktü ve kızım kucakladı. Sonra, sendeleyerek kalktı ve geri geri banyodan çıktı.

Ratva ile Gorgur ona bakıyorlardı. Çerkez gözlerindeki ifadeyi görünce ürktü. Çok mu ileri gitmişti acaba? Herif çıldıracak olursa, hiçbir işlerine yaramazdı.

Ama Hadi Karak gibi birini dize getirmek için insanlık dışı metodlara gerek vardı. Buna mecburdu. Kralı saraydan çıkarabilecek tek kişi Hadi idi.

Yıkılmış adama dönerek:

— Hadi, dedi, hâlâ oğlunuzu kurtarabilirsiniz...

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir sessizlik oldu. Hadi başını kızının katiline çevirdi. Zor duyulur bir sesle:

— Oğlumu da öldür! dedi.

XIV. BOLUM

Fedainin ığlığı sac barakayı sarstı. Bu gibi seslere alışık olan Filistinli göçmenler, bir hainin sorgulandığını sanarak buraya dikkat bile etmeyeceklerdi.

Malko laka olan sınırlarının verdiği yorgunlukla barakanın duvarına yaslandı, işkencelere tahammülü yoktu, ama bu adamın konuşması gerekiyordu. Sorgulamayı Sophia yönetiyordu. Kralı kurtarmak için her şeyi göze almıştı. Fuad bir köşeye sinmiş, korkudan gözlerini bile aamıyor du.

Ma'an ter içinde doğruldu. Soluk soluğaydı.

— Bu herif konuşmak istemiyor.

Sophia Nazzal dişlerini sıkarak bir küfür savurdu. Fedainin kan içinde kalan yüzü davul gibi şişmişti. Ma'an adamı yirmi dakikadır tekmeyle dövüyordu. Kaşları yanılmış, dudakları patlamıştı.

— Oyleyse onu bırakıp kralı uyaralım, dedi Sophia.

En akıllıca çözüm buydu. Ama sonuç getirmeyecekti. Kral saraydan çıkmazsa suikast olmayacak ve suikastı hazırlayanların kim olduğu da ğrenilemeyecekti.

Kraliyet ajanı cebinden bir sustalı çıkartarak açtı ve fedainin gırtladığına dayadı.

— Konuşmazsan seni geberteceğim.

Filistinli kan tükürerek birkaç küfür savurdu.

Ma'an Sophia'ya baktı, ikisi de tereddüt içindeydi. Fuad ise korkudan tir tir titriyordu. 3000 dolarlık kredi ona pahalıya mal olmuştu.

Birden, yerinden kalktı ve Ma'an'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Ajanın yüzü gülümsedi. Sophia'ya dönerek Arapça bir şey söyledi. Malko anlaşılmaz kelimelerin arasında ancak "Fuad" adını anlayabildi.

Ma'an Filistinliyi ayağa kaldırdı.

— Onu da götürüyor muyuz? diye sordu Malk.

— Hayır. Onu konuşturacak bir fikir bulduk, dedi Dişi Aslan.

Filistinliyi de alarak dışarı çıkıp barakaların arasında ilerlediler. Çocuklar merakla onlara bakıyorlardı. Filistinli Fedai bağırmak istedi, ama Ma'an adamı yarı boğulmuş bir hale getirmişti.

Yüz metre sonra bir başka barakanın önünde durdular.

— Burası nedir? diye sordu Malko.

— Bir marangozhane.

Herhalde tabut ısmarlayacaklar di... Peşpeşe içeri girdiler.

Ma'an hiç vakit kaybetmeden işe koyuldu. Kurbanını elektrikli hızarın tezghına yatırdı ve motoru çalıştırdı.

Malko iinin ezildiğini hissetti. Bir köşeye çekildi. Adamın canhıraş feryatları yeri göğü inletiyordu.

Beş dakika sonra, Sophia Malko'nun yanına geldi.

— Konuştu nihayet, dedi. Saat beş buçukta Zeyn Caddesi'nde krala saldıracaklar. Çok iyi silahlanmış bir düzine adam varmış. Sarayda onlara bilgi veren bir suç ortakları bulunuyormuş.

— Kimmiş?

—Bilmiyor.

—Adamı bırakıp gidelim, dedi Malko.

Kapıya doğru yürürken Ma'an'ın havaya kalkan kolunu gördü. Elindeki sustalı Filistinlinin tam kalbine indi.

—Acele edelim, dedi Sophia. Fazla vaktimiz yok.

Dışarı çıktılar. Sokak boştu.

Malko Fuad'ı kolundan yakaladı.

—Onu niye öldürdü? diye sordu.

—Öldürmek gerekiyordu, dedi aşçı. Yoksa bizi ihbar ederdi.

Mantıklı söz karşısında şapka çıkarmaktan başka çare yoktu.

—Kralı saraydan çıkmadan önce uyarmalı yız, dedi Malko.

Dişi Aslan kampın çıkışına varmıştı bile.

Malko saatine baktı: Beşi beş geçiyordu.

**

Ratva gözlerini küçük kızın cesedinden ayıramıyordu. Hadi'nin buna fırsat vermeden boyun eğeceğini sanmıştı. Kendini toparlamak için îrbid'de öldürülen Filistinli çocukları düşündü. Bu bir savaştı. Gereken yapılmalıydı. Gorgur'a bir göz attı. Hadi direnmeyi sürdürürse, hapı yuttuklarının resmiydi. Çerkez, Hadi'ye eğilerek:

— Cesaretinize hayranım, dedi. Fakat, gereksiz bir cesaret... Karınızın artık çocuk sahibi olamayacağım hiç aklınıza getirmediniz mi? Oğlunuzu öldürürsem, soyunuz tükenecek, isteklerime boyun eğin. Bunun için kimse sizi suçlayamaz. Kral bile. Kızınızın kanıyla şerefınızı korudunuz.

Hadi Karak artık dayanamıyordu. Çerkez kanısıyla ilgili gerçeği nereden öğrenmişti? Hadi, albaya döndü. Bitkin bir sesle:

—Benden ne istiyorsunuz? dedi.

— Saraya telefon edip kralı isteyin. Ona Mürüvved'in ağır yaralandığını ve evinde yattığını söyleyin.

Hadi gözlerini yere indirerek birkaç saniye düşündü.

—Kabul. Ama önce oğlumu gönderin.

—Hayır. Size şeref sözü veriyorum. Telefon etmenizden hemen sonra gidecek.

Hadi başını salladı.

—Saçmalık bu! Kral Mürüvved'in evine gitmez. Bunun bir tuzak olduğunu sezer.

Albay Gorgur ilk kez gülümsedi.

—Gidecektir... Kralı tanırım. Bunun bir tuzak olduğunu düşünse bile Mürüvved'i ölüm döşeginde tek başına bırakmaz...

—Mürüvved'e telefon edip gerçeği öğrenebilir.

—Öğrenemez. Mürüvved'in telefonu bir saatten beri bozuk. Bu olay kralı şaşırtmaz. Burada telefonlar her an bozuk zaten...

Hadi düşünüyordu. Kızının intikamını almak için yaşamalıydı. Ratva yanına geldi.

—Krala kaç araba eşlik ediyor?

—Her zamanki gibi dört...

—Her arabada kaç kişi var?

—Şoför hariç dört kişi.

—Silahları?

— 30'luk iki makineli tüfek ve hafif silahlar...

—Bazuka yok mu?

—Yok.
—Telsiz?
—Land-Rover'lardan birinde var. Ratva söylenenleri bir kağıda not ediyordu.
Tekrar Hadi'ye döndü.
—Kral hangi arabada olacak?
—Mercedes 300 SL'de.
—Araba zırhlı mı?
—Hayır.
—Telsiz?
—Yok. Sadece kralda kısa mesafeli bir el telsizi bulunur.
—Arabayı kim kullanıyor?
—Bu değişir. Bazen kral kullanır, bazen de bir Bedevi.
—Kral silahlı mı?
Hadi kinle Filistinliye baktı.
—Eğer ıskalarsanız, kralın sizi ıskalamayacağı kesin. Yanında bir tabanca ve bir MP 5 taşır.
—Tabanca kılıfı dar, dedi Albay Gorgur. Silahını çekmesi uzun sürer.
Hadi şaşkınlıkla ona baktı. Her şeyi öğrenmişlerdi bu hainler.
—Kral çelik yelek kullanır mı?
—Hayır.
Genç kadın susunca, Gorgur atıldı.
—Tamam. Artık telefon edebilirsiniz.
Hadi telefona baktı.
—Sakın bir aptallık yapayım demeyin, diye uyardı albay.
Hadi ahizeyi kulağına dayayarak kraliyet santralını bekledi.

*

**

Kralın bürosunun telefonu çaldı. Hadi aradı mı hemen bağlarlardı. Gece veya gündüz, kralı her an arayabilecek on kişiden biriydi Hadi. Ahizeyi kralın emir subayı açtı. Hadi ona konuşma fırsatı vermeden söze girdi:

—Krala haber verin. Mürüvved ağır yaralandı. Kendisine Zeyd Caddesi'nde ateş açmışlar Ölüm döşeginde yatıyor. Kralı görmek istiyormuş...

—Majesteleri şu an Şeyh Ömer ile beraber. Kendisine hemen haber vereceğim. Siz neredesiniz?

—Mürüvved'in yanındayım İngiliz elçiliğinden telefon ediyorum. Hemen oraya döneceğim.

—Bekleyin.

Subay ahizeyi bırakıp koşarak dışarı çıktı. Kral bahçede yeni bir arabayı denemeye hazırlanıyordu. Yanına yaklaşıp haberi verdi. Kralın yüzü bembeyaz oldu. Pek şaşırılmamıştı. Bu ülkede ateş üzerinde yaşıyordu zaten. Mürüvved sık sık akıl danıştığı en iyi arkadaşlarından biriydi.

—Oraya gidiyorum, dedi.

Yanıdaki subay hemen atıldı.

—Majesteleri bu büyük bir tehlike. Eğer üzerinize ateş açılırsa...

Fiziki tehlikeler kralı korkutmazdı.

—Ne o, korkuyor musun Ali?

Subay esas duruşa geçti.

—Hayır, majesteleri!

—Güzel. Öyleyse arabayı sen kullanacak sını.

Emir subayı koşarak içeri girdi ve telefonu aldı.

—Geliyorlar! dedi Hadi'ye.

Sonra iskemlenin üzerindeki bir M 16'yla bir avuç şarjörü kapıp dışarı fırladı. Kral korna çalıyordu.

**

—Güzel! dedi Gorgur.

Hadi Karak onu duymamış gibiydi. Gorgur dikkatle ona baktı. Hadi ruhen ölmüştü ve asıl korkulması gerekenler bu canlı ölülerdi.

— Oğlumu serbest bırakın şimdi, dedi albaya.

Albay başını salladı.

—Beş dakika bekleyin. Halledilmesi gereken bir formalite daha var. Saraya telefon edip kralın oradan ayrılıp ayrılmadığını öğrenecek siz. Sonra, oğlunuzu bırakacağız...

Hadi sesini çıkarmadı. Ratva gideli on dakika olmuştu. Villanın kapısındaki nöbetçiler kadının geçmesine izin vermişlerdi.

Dakikalar Albay Gorgur için çok yavaş geçer olmuştu. Son bir kez daha saatine baktı ve emrini verdi:

—Haydi, şimdi telefon edeceksiniz.

Hadi ahizeyi kaldırdı ve sarayı aradı. Çerkez ek kulaklıktan dinliyordu.

Karşıdan gelen sesi o da duydu.

—Majesteleri az önce çıktılar.

Gorgur Hadfye ahizeyi kapamasını işaret etti. Hadi telefonu kapadı.

—Oğlunuz artık serbesttir.

Mutfaktaki kadına seslendi. Kadın Hadi'nin oğluyla dışarı çıktı.

—Oğlunuz yarım saat sonra bu civarda bir yerde bırakılacaktır. Şeref sözü!

Hadi oğlunun kapıdan çıkışını seyretti. Kapı kapandı. Hadi ile Gorgur villada başbaşa kaldılar.

On dakika sonra, Kral Hüseyin öldürülmüş olacaktı.

XV. BÖLÜM

Raşid elinin terini blucinine silip başını sağa çevirdi. Zeyn Caddesi'ne hakim bir alanda, terkedilmiş bir kamyonun kasasında yüzükoyun yatıyordu.

Genç adam belki yüzüncü kez durumunu ve silahını kontrol etti, gözünü dürbüne dayayarak baktı. Suikastın başarısı bu dürbüne ve atışına bağlıydı. Kraliyet konvoyunun belirmesine bir dakikadan az kalmıştı. Sarayı gören tepelerden birinde bulunan gözcüleri kralın hareket ettiğini bildirmişti.

Raşid alışmak için silahın dürbününden cadde üzerinde duran Mercedes'e baktı. Neredeyse arabanın göstergelerini okuyabilecekti. Ağır Garand çok iyi bir silahtı. Yaptığı antrenmanlarda bu mesafeden bir portakalı bile vurur olmuştu. Oysa şimdiki hedefi olan insan başı portakaldan çok büyüktü...

Kulaklarına gelen motor sesiyle irkildi.

Konvoyu oluşturan ilk Land-Rover köşede belirmişti. Saatte elli kilometre hızla ilerliyordu. Üzerindeki 50'lik makineli tüfeğin namlusu göğe, 30'luğunki ise arkaya çevrilmişti.

Hemen ardından ikinci Land-Rover da görüldü. Sonra da üçüncüsü. Bunların üzerinde sadece 30'luk makineli vardı.

Sonunda, gri Mercedes de ortaya çıktı. Raşid hemen gözünü vizöre dayadı ve baktı. Plaka numarası 310 idi: Yani, kralın arabası.

Mercedes'in arkasında yan yana ilerleyen iki Land-Rover daha vardı. Bunlardan birinde makineli tüfek, diğerinde de telsiz bulunuyordu.

Görüntü birkaç saniye vizörde donmuş gibi oldu. Raşid silahını doğrulttu. Konvoy öyle yavaş gidiyordu ki, bu mesafeden ıskalmasına imkân yoktu. Gözünü vizöre yerleştirdi. Mercedes şoförünün başı hedef artıklarının tam orta yerindeydi. Namlunun ucundaki adamın artık birkaç saniyelik ömrü kalmıştı.

*

**

Kamyonun direksiyonu başında ağır ağır ilerleyen Cemal, dikiz aynasında gittikçe büyüyen Land-Rover'lara baktı. Birkaç saniye sonra en öndeki yanına ulaştı ve şoföre kaldırım kenarına yanaşmasını işaret etti. Ürdün'de kaideydi bu. Kral geçerken bütün arabalar yol kenarına çekilir ve kral geçene kadar beklerlerdi.

Cemal direksiyonu hafifçe kırarak Land-Rover'ların geçeceği kadar bir yer bıraktı. Yolun diğer tarafında kazılmış bir hendek vardı ve o yana yanaşmaları imkânsızdı. Cemal birden hızlandı, ilk arabanın önünü keserek durdu, elini koltuğun altına atarak makinelisini kaptı. Öndeki araçtan bir Bedevi atlamış, ona doğru koşuyordu. Asker kamyonun marşpiyesi-ne tırmanarak bağırды:

— Çek şu arabayı sersem. Görmüyor musun, arkanda kral var...

Belki başka şeyler de söyleyecekti, ama vakti olmadı. Cemal silahını doğrultup tetiğe bastı. Asker kafatası parçalanarak savruldu.

Aynı anda, sokak aralarındaki diğer Fedailerin harekete geçmeleriyle ortalık cehenneme döndü. Cemal dikiz aynasından arkadaki Land-Rover'in ön camının patladığını, çamurluğa

bağlı benzin bidonlarının alev aldığını gördü. Yol tam anlamıyla kapanmıştı.

Makinelisine yeni bir şarjör takarak kamyondan aşağı atladı.

*

**

Beklenmedik pusu kraliyet askerlerini şaşkına çevirmişti. Dört Land-Rover ile askerleri göz açıp kapayıncaya kadar saf dışı bırakıldılar. Araçlar cayır cayır yanıyordu.

Kralın Mercedes'inin şoförünün başı, Raşid'in dürbününün tam orta noktasındaydı. Raşid soluğunu tutarak tetiğe dokundu ve silahın geri tepmesiyle gözünü yumdu. Tekrar açtığı anda, nişan aldığı kırmızı bereli şoför kanlar içinde direksiyona yığılmıştı.

Mercedes'in arka kapısı açıldı ve makineli tüfeğiyle bir subay çıktı. Adamı dürbünün ortasına oturtup tetiğe basmak Raşid'in iki saniyesini aldı. Subay ellerini boğazına götürerek savruldu.

Raşid ikinci kez tetiğe dokundu. Adam göğsünden yediği kurşunla elindeki silahı bıraktı ve yere yığıldı.

Garand'innamlusu Mercedes'in içine çevrildi. Arka koltuğa sinmiş bir yüzbaşı arka camdan Fedailere ateş ediyordu. Fedailerden ikisi alnından vurularak devrildi.

Raşid sabırla bekledi. Arabadaki yüzbaşı şarjör değiştirmek için arkasına döndü. Raşid tetiğe bastı. Yüzbaşı koltuğa yığıldı. Saldırıya uğrayan konvoyda hiçbir hareket yoktu. Saldırı üç dakika sürmüştü.

Ana Kraliçe'nin sarayı tarafından siren sesleri duyan Raşid o yöne döndü, ilerdeki

virajda içi Bedevi dolu bir Land-Rover geliyordu. Genç Arabın gözleri neşeyle parıldadı. Silahını doğrulttu, dürbünden nişan aldı ve tetiğe bastı.

Land-Rover sert zigzaglar çizmeye başladı, sonra dönerek bir villanın duvarına bindirip, alev aldı. İçindeki Bedeviler yarı şaşkın ve yaralı halde dışarı fırladılar.

Raşid silahını bırakıp ayağa kalktı. Kendine düşenden fazlasını yapmıştı. Görünüşte her şey yolunda gitmişti. Sokakların birinden içi Fedai dolu bir Land-Rover fırladı. Bedevilerin üzerine ateş açarak boş araziye doğru ilerledi. Bir başka sokaktan çıkan bir Mercedes'in içindeki Fedailer de aynı şekilde ateş açarak diğer aracın uzaklaşmasını sağladı. Raşid silahını bırakarak kamyondan aşağı atladı. Boş arsayı koşarak geçti. Motosikletini bir villanın duvarına yaslamıştı.

Motosikletine ulaştığında, sol omzunda sert bir darbe hissetti. Hemen ardından da dayanılmaz bir sızı sol yanını felce uğrattı. Döndü ve elli metre ötede yere diz çökerek kendisine nişan almış bir Bedeviyle karşılaştı. Kendini korumak istercesine bir kolunu havaya kaldırdığında silah patladı. Boynu parçalanan Raşid motosikletinin üzerinde yığıldı'.

Bedevi, cesede iki kez daha ateş etti, sonra başka bir hedef bulmak amacıyla oradan uzaklaştı.

*

**

Öfkeden deliye dönmüş bir Bedevi silahını doğrultarak aracın önünü kesti. Sophia Nazzal hemen uyardı:

—Dikkatli olun. Çok sinirliler.

Bir barikatla karşılaşmışlardı... Bedeviler bütün araçları ve yolcuları hoyratça arıyorlardı.

Ma'an arabadan çıktı ve mavi üniformalı teğmene doğru ilerledi. Subay öyle sinirliydi ki, önce Ma'an'm güvenlik ajanı kimliğine bakmak bile istemedi.

—Neler oluyor? Yol niye kapalı? diye sordu Ma'an.

—Geri dönün, dedi subay. Çok kötü bir şey oldu. Çabuk uzaklaşın.

Ma'an'a sırtını dönerek Bedevilerden ikisine bir emir verdi. Adamlar koşarak uzaklaştılar. Bu gibi durumlarda hareket eden her şeye ateş etmeye hazır Bedevilerden korkmak gerekiyordu.

Sophia hareket emri vereceği sırada gözü bir Dodge'dan atlayan birine takıldı. Bu, kraliyet ordusu subaylarından yakın dostu Zeyd idi. Arabadan çıkarak el salladı.

—Zeyd!

Adam onu farkedince koşarak yamna geldi. Yüzü allak bullaktı.

—Zeyd, neler oluyor?

—Kralı öldürdüler.

Zor konuşuyordu. Genç kadın sapsarı kesildi. Çok geç kalmışlardı. Malko'ya işaret ederek yanlarına gelmesini bildirdi.

—İzin ver, biz de seninle gelelim, dedi genç kadın.

Subay yolu kapatan Bedevilere bir emir verdi. Adamlar açıldı. Önde Zeyd, arkada Sophia ile Malko koşmaya başladılar.

İki yüz metre ötedeki saldırı yeri cehennemden farksızdı. Araçlar hâlâ yanıyordu. Her taraf

takviye birliklerinin askerleriyle doluydu. Yolun kenarına delik deşik olmuş üç ceset yatırılmıştı. Birinin kafatası yoktu. Diğerinin sırtında kocaman bir delik vardı. Böbreklerinin gri kütlesi görünüyordu...

Malko ile Sophia nihayet kralın arabasına ulaştılar. Mercedes'in çevresinde birçok subay vardı. Dikkatle içerdeki yüzbaşığı çıkardılar. Arabanın içi kan ve cam kırıklarıyla doluydu.

Malko can sıkıntısı içindeydi. Geç kalmışlardı.

Zeyd gergin bir suratla yanlarına geldi.

—Kral nerede? diye sordu Sophia.

Zeyd başım öne eğdi.

—Kaybolmuş.

XVI. BOLUM

Hadi Karak silah seslerini duyar duymaz kulaklarını dikti. Sesler sanki sokağın başındaymış gibi çok yakından geliyordu. Öyle ya, pusu yeri villasına kuş uçuşuyla 200 metreydi.

Albay Gorgur rahat bir soluk alarak tabancasının kabzasını tuttu. Her şey planladığı gibi geçmişti. Şimdi geriye küçük bir formalite kalıyordu: Hadi Karak'ın ortadan kaldırılması. Adamın yeni rejimde hiçbir gücü olmayacaktı, ama yine de arkalarında tanık bırakmamak gerekiyordu. Kralın nasıl öldürüldüğünü hiç kimse bilmemeliydi.

MP5i de bu hükümet darbesine karıştırmamak gerekiyordu.

Karak oğlunun gidişinden beri tek kelime etmemişti. Koruyucuları hâlâ dışarda, villanın önündeydi. Silah sesini duydukları an içeri koşarlardı.

Albay, Hadi'ye yaklaşarak:

—Sizi beraberimde götürmek zorundayım, dedi. Ama daha önce adamlarınıza buradan uzaklaşmaları için emir vermelisiniz...

Hadi yavaşça başını kaldırdı.

—Beni nereye götüreceksiniz?

—Wardate'e. Sonra serbest bırakılacaksınız... Her şey yatıştıktan sonra...

—Ne yapmamı istiyorsunuz?

—Bahçeyi birlikte geçeceğiz. Ben arkanızda olacağım. Herhangi bir şey yapmaya kalkarsanız sizi vururum. Kapıyı açınca adamlarınıza uzaklaşmalarını emredin. Biz evde kalıp uzaklaşmalarını bekleyeceğiz...

Hadi Karak albayın kendisini sokak ortasında öldüremeyeceğini düşündü. Etraf Bedevi doluydu. Bıçak da kullanamazdı. Çünkü kendisi de en az onun kadar güçlüydü ve duyduğu kin bu gücü iki katına çıkarıyordu. Başını eğerek ayağa kalktı.

—Gidelim...

Albay silahını kılıfından çıkardı, Hadi'nin peşinden ilerledi. Hadi kapıyı açtı.

—Dikkat! diye uyardı albay.

Dışardan albayla silahı farkedilmiyordu. Mercedes kapının önündeydi.

Birden, bir sivil memur çıktı. Hadi hemen durdurdu onu.

—Hepiniz gidebilirsiniz, dedi sakın bir sesle. Saat onda gelirsiniz.

Kapıyı kapadı ve albaya döndü.

—Tatmin oldunuz mu?

Albay görünür biçimde rahatlamıştı. Her şey umduğundan kolay oluyordu.

—Gidelim artık, dedi Hadi'ye.

—Kızıma allahaismarladık dememe izin verin.

Banyoya giderek kızını kucakladı ve salona döndü, yavaşça ilerleyerek albayın karşısına geldi.

Küçük kızın cesedi albayın suratına çuval gibi indi. Gorgur içgüdüsel olarak tetiğe bastı. Kırılan cam sesi duyuldu. Kendini toparladığında, Hadi'nin pencereden çıktığını farketti.

Deli gibi kapıya koştu. Açmak için iki saniye kaybetti ve bahçeye fırladı.

Hadi Karak bahçenin çıkışına ulaşmıştı. Albay onu takip etme hatasına düşmedi. Durdu,

silahını iki eliyle kavrayarak nişan aldı ve Hadi tam kapıdan çıkarken tetiğe bastı.

Hadi Karak yanlamasına yere düştü. Albay yerinden fırlayarak ona doğru koşmaya başladı. Kapıya yaklaştığında Hadi'nin doğrularak sokağa fırladığını gördü. Tekrar ateş etti, ama ıskaladı. Bir an durup yeniden tetiğe bastı. Hadi'nin kalçasından isabet aldığını ve sokağın ortasına düştüğünü gördü.

Hadi kalkmayı denemeden yuvarlanarak karşı kaldırıma ulaştı. Gorgur ateş etti, yine ıskaladı.

Yan villadan çığlıklar geldi. Karak kaldırımı aştı ve arka taraftaki bayırdan aşağı kendini bıraktı.

Albay tepenin başına ulaştığında, Hadi otuz metre aşağıdaydı ve yuvarlanarak inmeye devam ediyordu. Gorgur' öfkeyle küfretti. Tepenin altında yol vardı ve her saniye gelip geçen güvenlik kuvvetlerinin araçlarıyla doluydu. Hadi'nin konuşmadan ölmesini temenni ederek döndü.

Mahalle beş dakika sonra ana baba günü olacaktı. Bedevilerin öfkesinden birkaç saat korunması gerekiyordu. Silahını beline soktu ve ABD elçiliğinin yanında kiraladığı küçük apartmanın yolunu tuttu.

Öfkeden kuduruyordu. Hadi son anda onu atlatmıştı. Bu dikkatsizliği başına dert açabilirdi. Neyse ki, siyasi durum değişmişti, özel katiller görevlendirip Hadi'nin işini bitirebilir-di.

XVII. BÖLÜM

Sophia Nazzal Land-Rover'dan atladı ve koşarak Jordan IntercontinentaPden içeri daldı. Malko onu görünce hemen yerinden kalktı. Genç kadının yüzü darmadağınktı. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Malko elbisesinin altına hiçbir şey giymemiş olduğunu farketti... En sıkıntılı durumlar bile insandaki erotik duyguları yok edemiyordu...

—Ne oldu?

Genç kadın cevap vermeden önce etrafına bakındı.

— Henüz bir şey yok. inanılır gibi değil. Bana bir viski ısmarlasanız...

Bara ulaştıklarında kendini bir tabureye bıraktı. Kralın ortadan kayboluşunun üzerinden tam yirmi dört saat geçmişti. Sophia günün bir kısmını General Sobak'm yanında geçirmişti. Kimse bir şey bilmiyordu. Ratva, Gorgur ve suç ortaklarından hiçbir iz yoktu. Amman'ın diplomatik çevrelerinde kralın öldürüldüğü, ama durumun resmen açıklanmadığı söylentileri dolaşıyordu.

— Bedeviler çok sinirli, dedi Sophia. Yakında onları tutmak hiç mümkün olmaya cak. Şeyh Fuad adamlarıyla güneyden geliyor. Amman'daki bütün Filistinlileri kesmek istiyor. Ordunun onu engellemeyeceği kesin. Çünkü çoğu onun kabilesinden. O da kralın öldürüldü güne ve gerçeğin saklandığına inanıyor. Kral bir an önce bulunmazsa, bir katliam olacak...

Malko viskisinden bir yudum aldı ve genç kadına baktı.

— inanılır şey değil... Saldırganlar fazla uzaklaşmış olamaz.

— Kentte saklandıklarına eminim, dedi Sophia. Kenti terkeden arabalar normal zamanda bile aranır. Buradan ancak bir helikopterle çıkabilirlerdi. Dünden beri Cebel Eşrafi'deki bütün evler teker teker aranıyor. Wardate'i bile aradılar. Yüzlerce silah bulmuşlar, ama kraldan hiçbir iz yoktu.

— Elçiliklerden birine sığınmış olamaz mı?

— Elçiliklerin çoğu da arandı. Aranmayanlar zaten dost elçilikler...

— Peki, kralı nereye kaçırdılar?

Sophia omuz silkti.

— Anlayamıyorum. Kimseden ses seda çıkmadı. Korkarım kral öldü...

— Öyle olsa, cesedi bulunurdu. Cesedi saklamaları saçma bir şey... Hayır, bence kral sağ. Amman'da bir yerde. Ratva'dan hiçbir iz yok mu?

Sophia birden sıçradı.

— Tamam... Kral onun yanında... Ben de bundan korkuyordum... Kraldan nefret eder o...

— Peki, niye öldürmedi onu öyleyse?.. Bunu dün çok kolaylıkla becerebilirlerdi. Dürbünlü tüfekte bir atışta şoförünü vurdular. Ama krah hedef almadılar. Demek ki, öldürmek amacıyla değillerdi.

— Sobak yirmi dört saat daha bekleyelim diyor. Sonra, kralın Fedailer tarafından kaçırıldığını açıklayacakmış. Bu açıklama ülkede ihtilal çıkarır ve bunu da kimse önleyemez... Bedeviler şereflerini kurtarmak için önlerine geleni keserler...

- Hadi Karak ne durumda?

— italyan Hastanesi'nde yatıyor. Sağ ciğerinin yarısını aldılar. Adam öyle kin dolu ki, sırf intikam almak için mutlaka yaşayacaktır. Kızını bugün gömecekler. O olmasa, harekâtın başında Albay Gorgur'un bulunduğunu öğrene meyecektik. Yalnız önemli bir noktayı belirtti: Albay kralı kaçırmak değil, öldürmek istiyor muş...

Birden, Malko'nun gözleri renk değiştirdi. Aklına bir fikir gelmişti.

— Bir iki saatliğine bir helikopter bulmak mümkün mü? diye sordu genç kadına.

Sophia şaşkınlıkla ona baktı.

— Bir helikopter mi? Niye?

— Kralı aramak için kullanacağız.

Kadın birkaç saniye tereddüt etti.

— Zeyd'den istersem bulurum... Aklınızda bir fikir mi var?

— Evet.

Kadın sigarasını söndürüp ayağa kalktı.

— Hemen Zeyd'i arayayım. Öyle şaşkınlık ki, ne teklif edilse yaparlar...

**

Ratva sinirli sinirli tabancasıyla oynuyordu. Saldırıdan bu yana iki saatlik uykusu vardı. Uzun zamandır yerde yatan kralı seyrediyordu. Kralın elleri ve ayakları bağlanmış, gözlerine ve ağzına bant çekilmişti. Sırtı Ratva'ya dönüktü. Kaçırılma sırasında şakağına yediği kabza sadmesiyle yüzünde bir şişlik oluşmuştu.

Hükümdarın geniş sırtı Ratva'nın bakışlarını mıkknatis gibi çekiyordu. Tetiğe basmak ne kadar kolaydı şu an. Ondandır da Amman'

dan gizlice kaçmak kalıyordu.

—Uyuyor mu?

Ratva sıçradı. Gelen Ahmed idi. Yaşı on dört olmasına rağmen, komando grubunun gözüpek neferlerindendi.

—Bilmiyorum, dedi Ratva.

Ahmed tek kelime etmeden geri döndü. Raşid öldüğü için şimdi şef Ratva idi.

Kral kımıldadı. Ratva silahını beline sokarak ayağa kalktı, yanına gidip diz çöktü. Kralın gömleği aralanmış, kaslı göğsü ortaya çıkmıştı. Ratva birden onu delice arzuladı. öldürmeden önce bir kralla sevişmek kimbilir ne ilginç olurdu!..

— Yakında öleceksin, dedi Ratva. Böylece Kudüs'ü Yahudilere hiçbir zaman veremeyecek sin.

Silahını çekip durdu. Ahmed'in dışında herkes uyuyordu.

Kral söylenenleri hiç duymamış gibi kıpırdamadı bile.

Ratva kararlı bir biçimde silahını doğrulttu.

**

Albay Gorgur traşını bitirdikten sonra aynada kendini seyretti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kral öldürüldükten sonra Ratva'nın gelip onu bulması gerekiyordu. Ama şu ana kadar hiç kimse görünmemişti.

Birden kapının çalındığını duydu, iki kısa, bir uzun ve üç kısa. Rahat bir biçimde kapıya yürüdü, sırtını duvara vererek:

— Kim o? diye seslendi.

— Ben, Züveyra!

Hadi Karak'ın çocuklarını kaçırın kadının

sesini tanımıştı. Nihayet, ne olup bittiğini öğrenebilecekti. Tabancasını belinden çekerek kapıyı açtı. Kadın hemen içeri süzüldü. Korkudan yüzü bembeyazdı.

Gorgur bir felaket olduğunu tahmin ederek kadını kolundan tuttu.

— Neden beni bu kadar habersiz bıraktınız? diye sordu.

Züveyra hıçkırarak ağlamaya başladı. Kesik kesik Raşid'in öldürülüşünü kralın kaçırılışını anlattı. Ratva'nın adamlarının kralı bir arabaya atarak uzaklaştırdıklarını görmüştü.

— Niye bunu yaptılar? diye bağırdı Gorgur. Delirmiş bunlar! öyleyse, Kral Hüseyin hâlâ hayatta...

Kadın daha fazlasını bilmiyordu, inanılır gibi değildi. Ratva ona kazık atmıştı.

— Bu işe aklım ermedi, dedi albay. Dün akşam buraya saklandım ve gelip beni bulma nızı bekledim.

Boş yere çalışmıştı. Bu işi düzeltmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

— Hadi Karak kurtuldu, dedi kadın. Hasta nede yatıyor.

Gorgur düşünüyordu. Ratva'yı nerede bulacaktı? Kadın gizli yerlerini ona söylemekten hep kaçınmıştı. Cebel Eşrafi taraflarında bir yerde olmalıydı. Ya da Ürdün Vadisi'nde... Fakat kral yaşadığı sürece, Hadi Karak eskisinden de güçlü olacaktı. Bu durumda Albay Gorgur'un bir deve kadar bile önemi kalmıyordu.

Hemen harekete geçmeliydi. Ayağa kalkarak kadını kolundan yakaladı.

— Ağlamayı kes ve evine dön. Korkmana

gerek yok...

Kadını kibarca kapıya götürüp dışarı çıkardı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Kapıyı kilitledikten sonra düşünmeye başladı. Her şeyden önce, hayatta kalması gerekiyordu. Bıyıklarını kesip kadın kıyafetine bürünürse barikatları kolaylıkla geçebilirdi.

Sonra da Ratva ile kralı bulurdu.

Emirler kralı öldürmesini gerektiriyordu ve öldürecekti.

Ocağın altını kapayıp çayını doldurdu, içtiği son çay olabilirdi bu. Kentte atacağı her adım ölüm tehlikesi taşıyordu. Ama, Ratva'yı bulmak için buradan dışarı çıkmak zorundaydı.

XVIII. BOLUM

Çamaşır yıkamakta olan yaşlı bir kadın damları yalayarak geçen helikopterin gürültüsüyle korkup içeri kaçtı.

Helikopter sert bir hava akımıyla sarsılınca, Malko pilotun üzerine devrilmemek için koltuğuna yapıştı. Üzerinden geçtikleri Cebel Nadif, seyrek evlerin bulunduğu çıplak bir tepeydi. Yamaçların dip tarafında makineli tüfeklerle donatılmış Land-Rover'lar devriye geziyordu.

Malko güneş altında parıldayan El Hüseyin Camisi'ne bakarak çevreyi taramayı sürdürdü. Kentin bitimine geliyorlardı.

— Bir şey var mı?

Sophia Nazzal Malko'nun arkasına oturmuştu. Onun yanında da Zeyd bulunuyordu. Malko'nun pilota verdiği emir çok açıktı: Pusu yerinden başlayarak daireler çize çize kentin dış sınırına doğru açılacaktı.

Şu ana kadar anormal hiçbir şeye rastlamamıştı. Amman'ı oluşturan tepelerin yamaçları yerleşim merkezlerini oluşturan evlerle doluydu. Bedeviler evleri teker teker arıyorlardı.

— Bir şey göremedim, diye bağırdı Malko. Devam edeceğiz...

Helikopter ani bir dalışla alçaldı. Cebel Nadif'in yamacı boyunca iniyorlardı. Burası yoksul bir mahalleydi. Güneye, Akaba'ya giden bir yol mahalleyi ikiye bölüyordu. Uzakta çöl vardı. Malko pilota geri dönmesini emretmek üzereyken aradığını buldu.

— Sağ tarafa alçalm, dedi pilota.

Helikopter yan yattı. İlerde eski arabaların depolandığı bir noktanın yanında, çölle çelişen yeşil bir alan vardı: Bir mezarlık.

Yeşil alanın üzerinden geçerek Akaba yoluna doğru ilerlediler.

— Geri dönüp mezarlığın üstünden tekrar geçin! dedi Malko.

Sophia omzunun üzerinden eğildi.

— Mezarlıkta ne işimiz var?

— Bir şeye bakacağım, dedi Malko. Şimdi, mezarlıkları tek tek görebilecekleri

bir yakınlıktaydılar. Malko mezar taşları ve yükselen servilerden başka bir şey farkedemiyordu. Zeyd de pencereye uzanıp baktı. Çalışan bir işçiden başka kimseler yoktu.

— Aşağı inelim, dedi Malko.

Helikopter alçaldı ve yola indi. Malko ile Ürdünlü subay aşağı atladılar. Koşarak açıklığa çıkıp çevrelerine bakındılar.

— Şuradaki mezarlık binasına bakmak istiyorum, dedi Malko.

Demir kapılı taş bir yapıydı. Zeyd henüz birkaç adım atmamıştı ki, binadan ateş açıldı. Malko hemen kendini bir toprak yığınının arkasına attı. Zeyd şaşkın kalakaldı, vücuduna yediği mermilerle olduğu yere yığıldı. Sophia yolun öbür tarafından bağırdı:

— Oradalar!

Sonra, soluk soluğa Malko'nun yanına geldi.

— Buraya gelmeyi nereden akıl ettiniz?

— Orient dergisinde okuduğum bir makale aklıma geldi. Kraliyet ordusunun bir mezarlıkta yüklüce miktarda silah bulduğunu yazıyordu. Siz Hadi'nin kızının gömüleceğinden söz ettiğinizde bu aklıma geldi...

Malko bir motor gürültüsüyle sözlerine ara verdi. Bedevilerle dolu bir Land-Rover farkettiler. Sophia bir çığlık attı. Sevinçten gözlerinin içi gülüyordu.

— Pilot her ihtimale karşı indiğimiz yeri haber vermişti, dedi.

Malko ile birlikte Bedevilerin bulunduğu yöne koşular. Şimdi bütün mesele kralı kurtarmaktaydı. Tabii, hâlâsağsa...

*

**

Mezarlık ve çevresi şimdi asker kaynaklıydı. Land-Rover'lar ve kamyonlar sıra sıra dizilmişlerdi. Zeyd'in cesedi hâlâ aynı yerde yatıyordu. Kalaşnikofuna sarılan Ahmed son derece sakindi. Zeyd'i o öldürmüştü.

— Şimdi çık dışarı! dedi Ratva.

Önündeki bir Fedaiyi binanın kapısından dışarı itiyordu. Adam korkudan sapsarı kesilmişti.

— Beni öldürürler, dedi.

— Sersem! diye bağırdı Ratva. Seni öldürürlerse ben de kralı öldürürüm.

Adamın hâlâ tereddüt ettiğini görünce kapıdan var gücüyle bağırdı:

— Dışarı birini gönderiyorum. Ateş etmeyin. Onu öldürürseniz, ben de kralı öldürürüm.

Sesi mezarlıkta yankılandı.

Ratva birkaç saniye bekledi, sonra Fedaiyi dışarı itti.

— Git konuş onlarla ve hemen geri dön.

Buradan çıkmanın tek yolu buydu. Bu mezarlık fikri de Raşid'e aitti.

Fedai bir süre kapının önünde hareketsiz

durdu, sonra hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Bedeviler bütün hırslarına rağmen krala zarar gelir diye ateş etmemişlerdi.

—Bu tarafa!

Fedai sıçradı. Toprak yığınının arkasından çıkan bir subay ona işaret ediyordu. Elinde bir Herstal vardı. Fedai uysalca o tarafa ilerledi. Gözleri nefretle parlayan bir yüzbaşı onu yakaladı.

—Majesteleri nerede?

Fedai kuruyan dudaklarını yaladı.

—İçerde...

Birden, ne durumda olduğunun farkına vararak titremeye başladı.

Bedeviler onu canlı canlı doğrarlardı.

—Başına neler geleceğini biliyor musun? diye sordu yüzbaşı.

Sonra, nefretle yere tükürdü.

Aynı anda, yanında Malko ile Sophia bulunan General Sobak Fedainin karşısına dikildi.

Sobak çipil gözleriyle adamı süzdü.

—Seni neden gönderdiler?

— Bize bir araba vermenizi ve hepimizi serbest bırakmanızı istiyoruz. Çemberi açacak ve gitmemize göz yumacaksınız. Land-Rover'a yetecek kadar yiyecek, su ve benzin koyacaksınız. Kesinlikle takibe kalkışmayacaksınız...

Sustu. Çevrelerini birçok subay sarmıştı. İçlerinden biri:

—Bu köpeşin gözlerini oyalım, dedi. Sobak bir el hareketiyle subayı susturdu.

—Teklifi reddedersek ne olur?

Fedai tereddüt etti. Sonra gözlerini yere çevirerek:

—Kral öldürülür.

—Kim tarafından...

Bir sessizlik oldu. General Sobak yumuşak bir sesle sordu:

— Kralın öldürülmesini sen de istiyor musun?

Fedai başını salladı.

— Hayır.

— Öyleyse bize yardım et!

*

**

— Mezarlık tarafından silah sesleri geliyor. Her yan Bedevilerle kaynıyor.

Suluk soluğa kalmış bir Ürdünlü meyve aldığı manava bu açıklamayı yapıyordu. Haberi duyan Albay Gorgur buz gibi terler döktü.

Şu ana kadar ona kimse dikkat etmemişti. Üzerinde çöl kadınlarının giydiği türden uzun bir çarşaf vardı. Yüzünün yarısını örten başörtüsünün bir ucunu Arap kadınları gibi dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Çarşafın altında bir MP 5 ve kendi tabancası vardı.

Birçok kez Bedevilerin barikatlarıyla karşılaşmıştı, ama ağır ağır yürüyen bu kadına kimseler dikkat etmemişti. Gerçi sesi biraz çatallıydı, ama Arap kadınlarının çoğu aynı ses tonunu taşırdı.

Elindeki meyve sepetini sallayarak Cebel Eşrafi'ye çıkan yola saptı. Taksiye binmeye korkmuştu. Mezarlık iki kilometre mesafedeydi. Yaya olarak yirmi dakika sonra orada olurdu.

**

— Yani, bize yardım etmeyecek misin? Fedai başını salladı.

— Bu imkânsız. Geri döndüğümde benden kuşkulanacaklardır. Sonra Ahmed beni hiç sevmez.

Bir sessizlik oldu. Çevresini saran subaylar onu lokma lokma doğramamak için kendilerini zor tutuyorlardı. General Sobak devam etti:

— Peki, gidebilirsin. Yarım saat sonra mezarlığın çevresindeki çember kalkmış olacak. Kapıda bir Land-Rover bulacaksınız. İçinde hepimize yetecek kadar yiyecek ve su bulunacak. Yeterince de benzininiz olacak. Kaç kişisiniz?

— Beş.

Fedai dudaklarını ısırды, sonra tane tane konuşarak:

—Şefimiz su ve yiyeceklere zehir katmamanız gerektiğini söyledi. Bunları önce krala tattıracaktım...

Kimse ses çıkarmadı. General Sobak Bedevileri mezarlıktan nasıl uzaklaştıracaklarını düşünüyordu. Fedaiye dönerek:

—Yine de fikir değiştirecek olursan, bize yardım etmek senin lehine olur.

Fedai döndü ve koşarak binaya doğru ilerledi.

Kapıdan içeri girdiği anda, Ratva'nın silahı boğazına dayandı. Bakışlarından bir şeyler anlamaya çalışıyordu.

— Kabul ettiler, dedi Fedai. Yarım saat sonra araba hazır...

Silah hâlâ boğazındaydı.

—Sana bir şey teklif ettiler mi?

Adam paniğe kapıldı.

—Hayır... Yemin ederim etmediler...

—Yalancı.

Filistinli kadın adamın suratına müthiş bir

tokat attı. Fedai genç kadının kendisini öldüreceğini anlayınca hemen itiraf etti:

—Bana size ihanet etmemi teklif ettiler.

—Nasıl?

—Sizi öldürmemi istediler... Karşılığında da hayatımı bağışlayacaklarmış...

—inandın mı onlara?

—Hayır.

Sessizlik oldu. Birden, Ahmed'in sesi duyuldu.

—Gidiyorlar!..

Ratva adamı bırakıp dışarı baktı. Bedeviler küçük gruplar halinde mezarlığı terk ediyorlardı. Ratva müthiş bir sevince kapıldı. Kahramanlığıyla gurur duyuyordu. Koskoca kraliyet ordusunu dize getirmişti. Kralı öldürmesini engelleyen helikoptere şimdi dua ediyordu. Kralı daha sonra da öldürebilirdi. Ama şu an onun canlı olması kendisine müthiş bir güç veriyordu.

— Beş dakika sonra gidiyoruz, dedi arkadaşlarına. Ben kralın arkasında yürüyeceğim. Ahmed beni koruyacak. Bana bir şey olursa, kralı hemen öldürecek.

Ahmed, güvendiği tek kişiydi. Tek kalsa bile kralı öldürebilecek tek kişiydi o.

— Nereye gideceğiz?

Soruyu Ahmed'in arkadaşı Mahmud sormuştu. Ratva midye gibi içine kapandı.

— Gittiğimizde görürsünüz. Bana güvenin. Yakında özgür ve çok ünlü olacağız. Dünyaya Filistinlilerin adını duyuracağız.

Krala döndü. Kral hâlâ aynı durumdaydı.

— Buradan gidiyoruz, dedi sert bir sesle. Kaçmaya kalkışmamanızı tavsiye ederim.

Askerleriniz Amman'ı terketmeme izin verdiler.

Kral cevap vermedi. Bu işin nasıl biteceğini merak ediyordu.

Ratva döndü ve dışarıya gönderdiği Fedaiye yaklaştı, etrafından dönerek arkasına geçti. Genç Filistinli gerçeği anladığında her şey olup bitmişti.

Tabancanın patlaması binanın duvarlarında yankılandı. Fedai tek kelime etmeden yere yığıldı.

Diğer üçü bir hamle de ayağa fırladılar. Bir tek Ahmed kımıldamamıştı. Ratva elindeki silahın namlusuyla vurduğu adamı işaret etti.

— Onu satın almışlardı, dedi Bize ihanet edecekti. Bunu hissettim...Aramızda hainlere yer yok...

*

**

Silah sesini duyan Bedeviler bir anda doğruldular.

Sobak sapsarı kesildi. Bedeviler harekete geçecek olursa, hapı yutarlardı. Yanındaki subayın elinde bulunan megafonu kaparak bağırdı:

— Olduğunuz yerde kalın. Önemli bir şey yok.

Sesi mezarlıkta yayılarak kayboldu. Bedeviler yavaşça çöktüler. Sobak'ın yanına bir albay yaklaştı.

— Dışarı çıktıklarında beş adamla işlerini görürüz. Aramızda gönüllüler var. Beş kurşunla işleri tamam... Lütfen...

General Sobak'ın tepesi attı.

— Hayır... Olmaz... Eğer elini silahına atan birini görürsem onu kendi ellerimle gebertirim.

O beş adamından biri bir saniye gecikse kral ölür. Ayrıca bu adamların içinde kimin daha fanatik olduğunu bile bilmiyoruz.

Malko sesini çıkarmadan dinliyordu. O da temkinli davranmaktan yanaydı. General Sobak diğerlerine örnek olmak için ağır adımlarla mezarlığı ter ketti. Bedeviler gruplar halinde peşinden yürümeye başladılar. Helikopter bir toz bulutuyla havalandı. Fedailerin sınırları son derece gergin olmalıydı. En küçük bir tehlike sezdiklerinde kralı öldürebilirlerdi.

— Adamların mezarlıktan en az iki yüz metre uzaklaşmasını istiyorum, dedi Sobak albaya. Herhangi bir şey olursa, seni sorumlu tutarım ve bunu hayatınla ödersin...

Ürdünlü subay sapsarı olarak uzaklaştı. Görevi hayli zordu.

Sobak Malko ile Sophia'ya döndü.

— Beş dakika sonra kralın sağ olup olmadığını öğreneceğiz, dedi.

*

**

— Bırak geçeyim. Sana mezarlığın yanında oturuyorum dedim...

Bedevi küfretti. Altındaki Land-Rover ile mezarlık yolunu kesmişti. Bu şişko köylü kadın da beş dakikadır çevresinde dönüp duruyor, geçmek için yalvarıyordu. Bedevi yere tükürek:

— Defol başımdan! diye bağırdı.

Küçük bir Filistinli grup onları seyrediyordu. Hepsi korku içindeydi. Araçtaki makineli tüfek kuruluydu. Bedevilerin gözlerinde ise nefret vardı. En küçük bir hareket küçük çapta bir soykırımı yol açabilirdi.

Niye evime gidemeyecek misim? diye sordu kadın.

—Çünkü emir böyle.

Kadın ısrar etti.

—Dinle bak, ben Şeyh Ömer aşiretindenim. Filistinli değilim.

Kadın Vadirum şivesiyle konuşuyordu. Filistinli olamazdı. Bedevi kenara çekildi.

—Peki, geç bakalım Allanın belası... Geç ve seni bırakanın ben olduğumu kimseye söyleme.

Albay Gorgur Land-Rover'in öteki yanına geçmişti bile. Hızlanmamak için büyük çaba harcayarak ilerledi. Bedevilerin burayı abluka altına almalarına bakılırsa, mezarlıkta önemli şeyler oluyor demekti.

Barikatın görüş alanından çıkınca koşmaya başladı. Yol bomboştu.

Birden, ilerde Akaba yolunu kesen bir düzine Bedevi farketti. Bunlar geçmesine asla izin vermezlerdi. Üstelik, aralarında kendisini tanıyabilecek subaylar da olabilirdi.

Hızla yandaki sokağa saptı. Evlerin arkasından dolanarak mezarlığa ulaşabilirdi. Kuytu bir köşeye geldiğinde çarşafının altından MP 5'i çıkardı, şarjör, takıp kurdu. Sepetindeki meyveleri boşalttıktan sonra silahı sepete yerleştirdi. Üzerine de birkaç portakal koydu.

Yeniden yürümeye başladı. Sokak boştu, ama sürekli düdük sesleri ve yan sokaklardan geçen arabaların sesleri geliyordu.

Birden mezarlıktan havalanan helikopteri farketti. İçinden küfretti. Geç kalmıştı. Eteklerini toplayarak koşmaya başladı.

—İşte oradalar!

Bir kamyonun üzerine çıkmış olan Malko mezarlık duvarının üstünden binayı gözlüyordu. Önce bir Fedainin çıktığını farketti. Onun arkasından da kral görüldü. Elleri arkasından bağlanmıştı...

Onun peşinden Ratva çıktı. Elinde silah vardı ve kralın arkasında yürüyordu. Namlu kralın sırtına dönüktü. En arkadan da diğerleri geliyordu. Aralarında, General Sobak ile konuşan yoktu...

—Biri eksik, dedi Malko... Deminki silah sesi her şeyi açıklıyor.

Yanında ayakta duran Sophia da küçük konvoyu izliyordu.

—Namussuzlar! diye mırıldandı.

En baştaki Fedai demir kapıya ulaşmıştı.

Durdu ve çevresine bakındı. Ratva bağardı:

—Çabuk, arabaya atlayın.

Kralı arka koltuğa itti. En öndeki Fedai direksiyona geçti. Birkaç saniye sonra gözden uzaklaşmış olacaktı. Yol, bir kâbus gibi ıssızdı.

*

**

Albay Gorgur nefes nefese kalmıştı, ama sonunda da mezarlığa çıkan boş bir yol bulmuştu. Mezarlıkta önemli bir şey olduğundan emindi.

Hem de kralla ilgili bir şey.

Akaba yoluna çıktığında önünden yıldırım gibi bir Land-Rover geçti. Gorgur bir saniye içinde Ratva ile Ahmed'i tanıdı. Silahını çıkardığında araç çoktan yüz metre uzaklığı

aşmıştı...

Albay öfkeyle kendini yeniden sokağa attı. Birkaç saniye önce gelse, görevini tamamlamış olacaktı. Şimdiyse, suç ortaklarıyla kral gidiyordu ve kimbilir nereye?..

Önünden aynı hızla iki araç daha geçti, içi asık suratlı Bedevilerle doluydu. Onların ardından güney yönünde ilerleyen helikopteri gördü. Bir duvar dibine çöken Gorgur düşünmeye başladı. Rotaları güneydi. Birden, aklına gelen fikirle irkildi... Yoksa, israil'e mi gidiyorlardı?.. Bu delillerle her şey mümkündü.

Yo, hayır... En akla yakın yer Irak idi. Önlerinde katetmeleri gereken 300 kilometrelik bir çöl vardı.

Şimdi önünden makineli tüfeklerle donatılmış araçlar peşpeşe geçmeye başlamıştı. Bedeviler kralın peşine düşmüşlerdi...

Albay Gorgur silahını çarşafının altına saklayarak ayağa kalktı.

Yapması gereken tek bir şey vardı.

Diğerleri gibi bir araç bulmak ve Ratva ile Fedailerinin peşine düşmek...

XIX. BÖLÜM

Çöl alabildiğine uzanıyor, kuzeyi çevreleyen dağlar bir set gibi yükseliyordu. Müthiş* bir sıcak vardı ve arazi zaman zaman bir göl gibi dümdüz çevreye yayılıyordu. Kuzeyde bir yerlerde bir havaalanı olacaktı. 70 eylülünde Fedailerin saldırısına uğrayıp jetlerin sabote edildiği bir havaalanı.

Ratva esen rüzgârla titredi. Ona buraya gelme fikrini sabote edilen jetler vermişti. Hikâyesini çok dinlediği bu saldırıda Fedailer yakındaki El Harana şatosuna gizlenmişlerdi, işte, Ratva da şimdi bu şatonun terasındaydı.

Göz alabildiğince uzayıp giden çöle baktı. Bedevi Land-Rover'ları etraflarını sarmıştı, ama şu an için onlardan güçlüydü.

Ratva derin bir nefes alarak Ahmed'e döndü.

— Burada emniyeteyiz. Birkaç gün burada kalacağız. Kılımıza bile dokunmaya cesaret edemezler.

Ahmed başını salladı.

— Ama yine de buradan gitmemiz gerek.

"Çöl şatosu"na geleli üç saat olmuştu. Şato, on bir yüzyıl önce Halife Ömer tarafından inşa ettirilen beş av köşkünden biriydi. Amman'ın doğusunda çölün ortasında tek başına yükselen, bir metrelik kalın duvarlarıyla yıllara meydan okumuş bir yapıydı. Gerçi harabe denecek kadar yıpranmıştı, ama bazı hücreler, mahzenler, at ahırları hâlâ ayakta idi. Gizli korunakları ve geçitleri kuşatmalara uzun süre dayanacak tarzda inşa edilmişti.

Kral girişte sağda yer alan hamama yerleşti-, rılmıştı. Land-Rover iç avluda duruyordu.

Ratva buraya gelir gelmez terasa iki gözcü çıkarmıştı. El Harana şatosunun bulunduğu konumda 360 derecelik bir görüş alanı vardı. Amman'a iki saatlik bir mesafede bulunmasına rağmen, bambaşka bir dünyadaymış gibiydi.

Amman'dan çıkmayı başaran Ratva şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

— Şunlara bak! dedi. Yaklaşmaya bile cesaret edemiyorlar.

Fedailerden ikisi, Mahmud ile Salahaddin, iç avluda aracın bir farını sökmekle meşguldüler. Bunu gece projektör olarak kullanacaklardı. Çölün sessizliği en ufak bir gürültüyü bile korkunç boyutlara ulaştırıyordu.

Bedeviler sekiz metre yükseklikteki duvarlara ulaşırsalar bile ne yapabilirlerdi ki?..

Ratva elindeki yiyecek ve içeceklerle burada bir hafta dayanabilirdi.

Ahmed ona döndü.

—Ne yapacağız?

—Hüseyin'in tanklarıyla ölen arkadaşlarımızın intikamını alacağız. Sonra, Irak sınırına ulaşmaya bakacağız. Kendimizi emniyete alınca kralı bırakırız... Yaptıklarımız dünyaya yayılınca, devamıza daha çok ilgi duyacaktır...

—Nasıl intikam alacağız?

Ahmed'e kalsa kralı hemen öldürür ve gecenin karanlığından yararlanıp buradan kaçardı. Kralı da yanlarında götürdüklerini sanan Bedeviler saldırmaya cesaret edemezlerdi.

— Ne yapacağımızı sana sonra anlatırım. Sen burada kal, benim biraz işim var.

Ahmed'i bırakarak aşağı indi. Mahmud'un

yanına gitti.

— Land-Rover'ı alıp buradan bir kilometre öteye gideceksin ve gözle görülür bir yere göm leğınle birlikte bir mesaj bırakacaksın. Yavaş git ve hızlı dön...

Adamın tuhaf halini gören Ratva yılan gibi gülümsedi.

— Korkmana gerek yok. Onlara yaklaşma yacaksın bile. Korkma. Ben mesajı hazırlayayım.

*

**

Kızılımsı bir renge bürünmüş olan El Harana şatosu bir tiyatro dekoru gibi duruyordu. Güneş çölde doğuyordu. Kalın bir battaniyeye sarınmış olan Malko titredi. Sıcak kahve bile içini ısıtmaya yetmemişti. Amman'da kralın kaçırıldığı kulaktan kulağa yayılıyordu. Malko Amman'ı terketmeden önce Terence Ziros ile görüşmüştü. Amerikalı bütün gece uyumamış ve devamlı Washington'a teleks göndermişti...

— Bizimkiler öfkeden kuduruyor, demişti Ziros. Fedailerin bizi atlatmasına çok bozulmuşlar. Sizi buraya böyle bir şey olmaması için gönderdiklerini söylüyorlardı...

Malko umursamaz bir tavırla omuz silkinişti.

— Ben Tanrı değilim ya!.. Kral hayatta olduğu sürece umut var demektir...

— Dilerim haklı çıkarsınız. 6. Filo Lübnan açıklarında...

Malko düşünüyordu.

— Albay Gorgur kimin hesabına çalışıyor du?

- Ortada tuhaf bir durum var. İngilizler bu

darbe hakkında hiçbir şey söylemiyorlar, ama Carole'un İngiliz gizli servislerince seçildiği kanısı çok kuvvetli...

— Çok tuhaf, dedi Malko. İngilizler böyle bir şeyi niye istesin?.. Kral Hüseyin'i her zaman desteklerler, kral sık sık İngiltere'ye gider. Üstelik karısı bile İngiliz...

Ziros gözlerini tavana çevirdi. Bu Avusturyalı prens romantiklikten kurtulamayacaktı...

— Olabilir, ama unutmayın ki İngilizler yıllardır burada büyük bir güçtüler. Son zamanlarda ise, ağırlık bize geçti. Bunu kolay hazmedemezler...

Malko elçiliği cesareti kırılmış bir durumda terketmişti...

Yeni uyanan Sophia gerinerek Malko'nun yanına geldi. — Gece nasıl geçti?

Sobak ona döndü.

— Hava karardıktan sonra en iyi adamlarımdan birkaçını şatoya gönderdim, dedi general. Şatoya yüz metre kadar yaklaşmışlar ve ateşle karşılaşmışlar. İçlerinden biri yaralanmış. Yapacak bir şey yok. Ellerinde bir projektör var. Gece boyunca çevreyi tarayıp durdular...

— Şatoya saldıramayız, dedi Malko. Kralı öldürürler...

Sonra dönüp çevresine bakındı. Rüzgâr durmuştu. Uç saat sonra burası cehennem gibi sıcak olacaktı.

— Sonunda yiyecekleri bitecek, diye mırıldandı.

General tuhaf tuhaf ona baktı.

— Bir şeyi unutuyorsunuz. Dün gece bize bir ultimatom gönderdiler. Emniyet müdürü Nasır

ile beş adamını kendilerine teslim etmemizi istiyorlar. İşkence görerek öldürülen Filistinli arkadaşlarının intikamını almak niyetindedir. Bunu yapmazsak kralı yarın sabah idam edeceklermiş...

General Sobak'ın yüzü kireç gibiydi.

Malko şatoya baktı. Görünürde hiçbir kımiltı yoktu.

— Bedevilerin bundan haberi var mı? diye sordu Malko.

General omuz silkti.

— Evet. Kralı kurtarmak için harekete hazır onlar. Ültimatomu kabul etmemi istediler.

— Peki, bu istekleri yapılırsa kralı bırakacaklar mı?

— Deli mi onlar?.. Elbette ki bırakmazlar.

Başlarının üzerinde bir gürültü oldu. Mavi renkli bir helikopter kampın üzerinde alçaktan uçuyordu.

Durum tam bir çıkmazdı. Sobak kahvesini yudumlayarak devam etti:

— İstedikleri adamları verirsek boş yere altı kişinin ölümüne sebep olacağız. Bedeviler onların Irak'a göçmelerine izin vermezler. Yolda onlara saldırırlar ve böylece kral da ölür...

— Niye Irak'a gidiyorlar?

— Nereye gitsinler? Suriye ve Lübnan onları istemiyor. Suudi Arabistan'a gitmeye kalksalar, çölde kaybolurlar. O yolu bir haftadan önce katedemezler. Yeterince suları yok.

Şato tarafından silah sesleri geldi.

— İstedikleri adamları onlara nasıl verecek siz? diye sordu Malko.

— Yaya gidecekler. Yanlarında asker

olmayacak.

—Ben de onlarla gideceğim.

General şaşırıldı.

—Çıldırınız mı siz? Ne yapmak istiyorsunuz?

—Henüz ne yapacağımı bilmiyorum, dedi Malko sakın bir sesle. Önümüzde düşünmek için bir günümüz var. Hayli uzun bir zaman bu. Ben bundan çok daha kötü şartlarla karşılaştım...

Sophia Matko'nun konuşmasını içer gibi dinliyordu.

—Bunu yapacaksın ha! dedi hayranlıkla.

General karşı çıktı.

—Delilik bu. Farkederlerse hepinizi şatoya varmadan temizlerler. En azından bize gözdağı vermek için yaparlar bunu.

Malko dudak büktü.

—Ben sizinle aynı kamda değilim. Kimbilir, belki de şatodakiler blöf yapıyor.

—Yo, hayır, dedi general. Filistinliler Nasır'dan nefret ederler. Eylül katliamında Wardate'e ateş emrini veren oydu. Ellerine düşerse onu anında öldürürler.

Malko kahvesini bitirdi. Olayın iplerini ele geçirmek gerekiyordu. Yapılacak tek iş de şatodakileri ve özellikle Ratva'yı şaşırtmaktı. Tehlike gerçekten çok büyüktü, ama Malko Arapları tanımaya başlamıştı. Hiçbir zaman bir profesyonel olamamışlardı. Kafasından geçirdiklerini Almanlara ya da Ruslara karşı yapamazdı. Ama Fedailerle bu tehlike göze alınırdı.

—Benim bir avantajım var, dedi Malko. Ratva'yı iyi tanıyorum. Yani, nasıl davranacağını biliyorum. Belki onu avlarım.

—Kafanıza bir kurşun sıkar ve işinizi bitirir, dedi Sobak. Tıpkı mezarlıkta kendi adamına yaptığı gibi.

Malko derin bir soluk aldı. Bu yapı Avusturya'daki şatosunu hatırlatıyordu ona. Sophia Malko'ya yaklaştı.

—Ben de sizinle gelmek istiyorum, dedi.

Sobak irkildi.

—Siz çıldırmışsınız. Bu intihar demektir. Şatoya iki yüz metre yaklaştığımızda sizin kim olduğunuzu hemen anlarlar ve anında gebertirler...

Malko göz kamaştırıcı göğe baktı. Şatoya uzanan yol dümdüz gidiyordu.

Eğer Ratva'da dürbün varsa, gerçekten ölürdü.

XX. BOLUM

Kral kımıldadı ve oturduğu iskemlede doğruldu. Mahmud hemen Kalaşnikofuna sarılarak namluyu üstüne çevirdi. Kral gülümseyerek eski pozisyonunu aldı. Fedainin heyecanı hemen yatıştı. Artık dayanamaz olmuştu. Hava kararmıştı ve Bedevilerin parmaklarını şimdiden boğazında hissediyordu.

Krala baktı. Onu çözüp terasa çıkarmak yeterdi. Oradan aşağı atladılar mı paçayı kurtarırlardı. Gerçi yükseklik sekiz metreydi, ama aşağı düştükleri anda Bedeviler onları korurdu. Sonra, aklına Ratva ve silahı geldi.

Sanki düşüncelerini uzaktan okumuş gibi, Ratva kapıda belirdi. Gözlüğünü çıkarmış, saçlarını çözmüştü. Uzerindehâlâ deri mini etek vardı. Gömleğinin düğmeleri karnına kadar açıktı ve göğüslerinin yarısı görünüyordu. Tabancası belindeydi. Genç kadın gülümseyerek:

—Yoruldu, Mahmud! dedi.

Mahmud düşüncelerinin anlaşıldığını sanarak panik içinde doğruldu. Kafasından geçenler anlaşılırsa hapti yuttuğunun resmiydi.

—Yo, yorulmadım, dedi...

—Ahmed nöbeti devralacak. Sen terasa gel. Biraz hava alırsın...

Ahmed'e seslendi. Genç adam içeri girince onlar çıktılar. Salahaddin ile Ömer projektörü çölde gezdiriyorlardı.

Uzaklardan karakteristik motor sesleri ve gıcirtılar geldi.

—Tank getirmişler, dedi Ahmed.

Ratva terasın taş korkuluğuna dayanarak gökyüzüne baktı. Hiçbir gürültü duymamış gibi uzun süre öyle kaldı. Mahmud'un korkusu yavaş yavaş kayboluyordu. Ratva ona döndü. Bakışları karşılaştı. Ratva gömleğinin önünü açarak göğüslerini rüzgâra çevirdi.

Mahmud büyülenmiş gibi göğüslerine bakıyordu. Ratva biraz daha ona sokuldu.

—Daha ne bekliyorsun? diye fısıldadı.

Mahmud yutkundu. Utanarak göğüslerinin ucuna dokundu, sonra aniden hırsıyla avuçladı. Solukları hızlanmış, kalp atışları yükselmişti. Elindeki kalaşnikofu yavaşça duvara yasladı.

Avuçlarının içindeki sıcak göğüsler içinde fırtınalar yaratıyordu. Ratva gözlerini yummuştu. Vücutunda erkek eli hissetmek onu her zaman eritirdi. Dudaklarını Mahmud'un kulağına yaklaştırdı.

—istediğin bu muydu?

Karnını genç adama yasladı. Mahmud daha fazla dayanamayacaktı. Genç kadını taş korkuluğa yaslayarak mini eteğini beline sıyırdı. Altında hiçbir şey bulunmadığını görmek onu daha da kamçılamıştı. Fermuarını açıp Ratva'nın kalçalarına sarıldı ve arzuyla onu kendine çekti. Birleşmeleri çok ateşli ve kısa oldu.

Ratva rahatladığını hissederek geri çekilip toparlandı.

— Bu gece yanına geleceğim, dedi Mahmud'a. Sakin uyuma.

Sonra, onun yanından ayrılarak Ömer'in bulunduğu yere doğru ilerledi. Ömer kalaşnikofunu duvara bırakmış, kamp tarafını gözlüyordu. Ratva'yı görünce doğruldu.

- Rüzgâr çıkıyor, dedi. Yarın çok rüzgârlı

bir gün olacak.

Ratva hiç oralı olmadı. Yarın büyük bir zafer kazanacaktı. Rüzgâr çıksın, çıkmassın, Nasır'ı gebertecekti.

— Korkma, dedi Ömer'e. Allah bizimle beraberdir.

Sonra sakın bir tavırla gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

*

**

Malko sıçrayarak uyandı. Nerede bulunduğunu anlaması için birkaç dakikanın geçmesi gerekti.

Birazdan şafak sökecekti. Çadır rüzgârdan sarsılıyordu. Gözlerini ovuşturdu, iki saat sonra belki de ölmüş olacaktı.

Saat sabahın akışıydı.

Çadırdan çıktı ve rüzgârın şiddetiyle savrulmamak için kaslarını gerdi. Rüzgârın kaldırdığı kumlar bir sis perdesi gibi diğer çadırların görülmesini engelliyordu. Geride, kamyonların ve tankların arkasında çöl polislerinin develeri vardı.

Yandaki çadırdan Sophia da çıktı.

— Sıcak çöl rüzgârı, dedi. Bazen bir hafta boyunca eser ve çölde hayat durur.

Malko gülümsedi. Belki de kaderin onlara küçük bir hediyesiydi bu. Buldukları noktadan şato görünüyordu.

**

Malko ağızını açtığı anda bir avuç kum yuttu. Sırtını rüzgâra çevirerek öksürdü ve boğazını temizledi. On dakika içinde rüzgâr fırtına halini almıştı.

Altı adamın kampı terketmeleri henüz birkaç dakika olmuştu ve fırtınadan on metreden ötesi görünmüyordu. Gözleri yaştan kıpkırmızı kesilmiş olan Malko, önünde yürüyen Albay Ha şim'i kaybetmemek için büyük çaba harcıyordu.

Altı rehin iki kat olmuş bir durumda yavaş yavaş ilerliyorlardı. Herbirinin arasında beş, altı metre mesafe vardı. Malko da diğerleri gibi üzerine haki renkli bir üniforma geçirmiş ve yanına silah almamıştı.

General Sobak hareketlerinden önce diğer beş kişiye Malko'nun delice bir girişimde bulunacağını açıklamıştı. Kimse tek kelime cevap vermemişti. Kralı kurtarmak kutsal bir görevdi. General Sobak son anda Malko'nun avucuna sert bir cisim tutuşturmuştu: Malko'nun yassı tabancasıydıbu.

— Buna ihtiyacınız olabilir.

Tek silah buydu. Kesin bir plan yapılmamıştı. Duruma göre hareket edilecekti.

— Malko'nun tek şansı, diğerlerini etkilemek amacıyla Ratva'yi bir an önce haklamasıydı.

Haşim döndü ve durdu. Gözleri Malko'nun kilerden de kırmızıydı.

— Geriye dönelim. Yolumuzu kaybedebiliriz.

Malko bağırarak cevap verdi:

— Olmaz. Böyle bir şans hiç bir zaman ele geçiremeyiz. Bu toz bulutunda beni tanıyamazlar... Devam...

Gerçekten de kıyafeti bu kargaşada diğerlerinden hiç farklı görünmüyordu.

Malko hızlandı, Haşim'i geçerek sıranın en başına yerleşti. Hesaplarına göre, şatoya beş yüz

metrelik bir yolları kalmıştı.

**

Albay Gorgur altındaki arabayla saatte yirmi kilometre hızla ilerleyebiliyordu ancak, iki defa yoldan çıkmış, ama hemen farketmişti. İkincisinde hareketsiz duran bir keçi çobanını az daha eziyordu. Çoban üç sigara karşılığında El Harana şatosunun yönünü göstermişti.

Albay Gorgur direksiyona daha sıkı sarılarak önünü seçmeye çalıştı. Land-Rover'ı Amman yakınlarındaki askeri garajdan çalmıştı. Kralın kaçınılmasıyla meşgul olan askerler araçlara değil, silahlara bile aldırıyorlardı.

Gorgur çölü böylesine ezberle bilmeseydi çoktan geri dönerdi. Ama bu yolları defalarca geçmişti.

Bedevilerin dikkatini çekmemek için önce güneşe yol almış, oradan büyük bir kavisi çizerek kuzeye dönmüştü.

Birden, toz bulutunun arasında bir yapı silueti farketti: El Harana. Durdu, kontağı kapadı, aşağı inip çevreyi dinledi.

Tekrar arabaya binip hareket etti. Bir süre sonra, karşısına bir çoban kulübesi çıktı. Şato sandığı yer buydu demek.

Dişlerinin arasından küfretti. Kaybolmuştu. Arabayı durdurup aşağı indi ve yine çevreyi dinledi. Birden, sol taraftan bir silah sesi geldi.

Hemen Land-Rover'a atlayıp hareket etti. Arabayı biraz ilerde durdurup yaya gidecekti.

*

**

Ahmed gözlerini kıstı. Kum bulutunun arasında bir şeyler görmüştü. Arkasına dönerek bağırdı:

—Ratva!

Genç kadın ana avluda bulunuyordu. Fırtına bu bütün avantajını alıp götürmüştü. Koşarak terasa çıktı, Ahmed'in yanına geldi.

—Bak.

Ratva güneş gözlüğünün koruması altında ondan daha iyi görebiliyordu. Kum bulutunun arasında tek sıra halinde yürüyen bir grup vardı.

Rehinler.

Yüreği ağzına geldi. Düşmanları boyun eğmişti. Zafer onundu. Bütün korkusu bir anda dağıldı.

—Rehinler geliyor... Sözlerini tuttular...

Ratva tereddüt etti. Onları burada öldürmek güzel bir fikirdi. Ama ya bazıları sadece yaralanır da geri dönerlerse?.. Bu havada işlerini görmek için peşlerinden gitmek çok tehlikeliydi.

—Acele etme, dedi Ratva. Onları içeri girerlerken teker teker öldürürüz.

XXI. BOLUM

El Harana şatosunun demir kapısı Malko'nun otuz metre önündeydi. Şato burcundaki Ratva'nın emri üzerine içeri teker teker gireceklerdi. Malko gözlerinden akan yaş sildi. Otuz metre yürümüş olmasına rağmen kendini Büyük Sahra'yı aşmış gibi hissediyordu. Rüzgâr kulaklarında uğulduyor, güçlü esinti ayakta durmasını zorlaştırıyordu. Müthiş sersemlemiş-ti.

Birden, görevinin umutsuzluğunu düşündü. Ama, artık geri dönmek için çok geçti. Soylu Serenissime Altesleri Bedevilerin gözünde korkak biri olamazdı.

Karşılarındaki kapı birkaç santim aralandı. Biri Arapça bir şey söyledi. Malko hemen durdu. Başına örttüğü eşarp yüzünü gizliyordu.

Kapının aralığında Ahmed belirdi. Elinde kalaşnikofu vardı. Yaptığı işe rağmen, yine de bir çocuktü ve silahı kendisinden büyüktü. Ahmed tekrar bir şeyler bağırdı. Malko ellerini başının üzerine koydu. Kapı iyice aralandı ve Ahmed Malko'ya ilerlemesini işaret etti.

Malko ilerledi. Ne olaksa birazdan olacaktı... Etrafına bakındı. Küm fırtınasından hiçbir şey görünmüyordu...

Bir kâbus yaşanıyor gibiydi...

Kapıya ulaştığında bir el yakasını kavradı ve onu içeri çekti. Kapı arkasından kapanmıştı. Kemerli bir girişte bulunuyordu. İlerde iç avlu vardı, ama fırtınadan orası da tam olarak seçilmiyordu. Avlunun yanlarında odalara açılan kapılar olmalıydı, çünkü yakın olanları

seçebiliyordu.

Ellerini indirmek istedi, ama aynı anda silahın namlusu beline dayandı. Ellerini hemen eski haline getirdi. Sonra, emir beklemeden avluya doğru ilerlemeye başladı. Bu oyun daha fazla süremezdi... Yerdeki bir konserve kutusuna basınca düşecek gibi oldu. Ahmed hemen arkasına geçip ateşe hazır bir pozisyon aldı. Adamların hiçbir tehlikeyi göze almaya niyetleri yoktu...

Malko aniden karşı koyulmaz bir paniğe kapıldı. Birazdan ölecekti. Herhangi bir şey denemeye vakti yoktu. Ratva ile adamları çok acımasızdı.

Karo döşeli avluya çıktılar. Burada derin bir sükunet vardı. Demek, idam yeri burasıydı.

Ratva ortada durmuş, bekliyordu. Sert bir sesle Arapça bir şey söyledi. Malko anlamadı.

Vakit kazanmak için aptal numarası yapması gerekiyordu. Tabancası üniformasının altındaydı. Onu çıkarsa Ratva ile arkasındaki Fedaiyi belki haklayabilirdi. Geride üç kişi daha vardı, ama onlar ortalıkta görünmüyorlardı.

Ratva yeniden bir şey söyledi. Malko'nun cevap vermediğini görünce belinden tabancasını çekip üzerine yürüdü. Yanına gelince sert bir hareketle yüzünü örten eşarbu açtı.

Bir an şaşkın kalakaldı. Malko elini beline atmak üzereyken sırtına yediği dipçik darbesiyle bir çılgılık attı ve ellerini eski durumuna getirdi.

Ratva'nın şaşkınlığı sürüyordu.

—Siz ha! diyebildi.

Malko gözlerini ona dikti.

—Buraya diplomat sıfatıyla geldim, dedi. Bu yaptığınız çok anlamsız. Biz... Ratva sözünü

kesti:

—Kes sesini! Sen Amerikalılar adına çalışıyorsun. Halkımı ezen silahları Hüseyin'e siz veriyorsunuz. Madem ki buraya gelmek aptallığı gösterdiniz, siz de öleceksiniz...

Tabancanın namlusu Malko'nun şakağına dayandı.

—Land-Rover'a dayan! diye emretti Ratva. Elleri de çamurluğa koy.

Amerikan polisinin klasik silah arama pozisyonu...

Malko istenileni yaptı. Ahmed hızlı hareketlerle üstünü aradı ve yassı tabancayı hemen buldu. Bir sevinç çığlığı atarak silahı çekip aldı. Ratva'nın gözleri ışıldıyordu.

—Aptal! Bunun için mi buraya geldin?.. Git şu duvara dayan, seni kendi ellerimle öldüreceğim.

Malko doğruldu. Beyni son hızla çalışıyordu. Artık silahı da yoktu. Birkaç saniye sonra hayatı son bulacaktı.

*—Acele et! diye bağırdı Ratva.

Malko kımıldamadı.

"— öleceğim yeri kendim seçerim, dedi. Burada iyiyim.

Ratva omuz silkti.

—Nasıl istersen.

Kolu ileri uzandı. Malko ölüm kusacak olan namluyu görebilmek için kendini zorladı. Silahın arkasında Filistinlinin hain yüzü vardı. Artık hiçbir umut kalmamıştı. Boğazı düğümlendi. Hayatı ve Alexandra'nın hayali gözlerinin önünde canlandı.

*

**

Ratva'nın işaretparmağı tetiğin üzerinde gerildi. Malko ellerinin titrediğini hissetti.

Silah patlamadı. Ratva tetiğe biraz daha bastı. Sonuç aynı oldu. Silahına bakarak gerileyip bir şeyler bağırdı. Malko bir milim bile kımıldamamıştı. Ahmed arkasında her an ateş etmeye hazır bir durumda bekliyordu.

Ratva'nın yüzü şeytani bir gülümsemeyle aydınlandı. Başparmağıyla açmayı unutmuş olduğu emniyet mandalını itti... Ahmed hiç sesini çıkarmadı. O böyle hatalar yapmazdı.

Tam bu sırada, terastan bir ses yükseldi. Malko başını kaldırdı ve kum içinde kalmış iki Fedaiye baktı. Biri bir şeyler söyledi. Sesi rüzgarda kayboldu.

Ratva kolunu uzattı. Namlu Malko'nun bir karış ötesindeydi.

Ölümü karşılamaya hazır bir halde gözlerini yumdu.

**

Yeşile boyalı demir kapı büyük bir gürültüyle yerinden fırladı. Sanki dev bir yumrukla açılmış gibiydi. Şatonun iç avlusuna müthiş bir toz bulutu doldu.

Toz bulutunun ardından bir motor sesi duyuldu. Aniden beliriveren araç hızla avluya dalarak Ahmed'e doğru ilerledi ve vurdu. Genç Fedai havaya fırladı. Bedevi bir tarafa, kalaşnikofu başka bir tarafa uçtu.

Ratva bir an hareketsiz kaldı. Araç genç kadını sıyrarak geçti ve olanca hızıyla Fedailerin Land-Rover' ma bindirdi. Çarpışma çok şiddetli oldu. İki araç aniden alev aldı.

Malko kendini yere atarak yuvarlandı.

Gelenin kim olduğunu bilmiyordu, ama bu son şanslıydı. Arkasında bir silah patladı, ama ona nişan alınıp alınmadığını bile bilmiyordu. Gözü birkaç metre ilerdeki Ahmed'in kalaşnikofundaydı.

—MahmudîKral!

Bağırın Ratva idi. Nişan almadan içeri dalan Land-Rover'a üç el ateş etti. Çıkan dumanlardan içinde kimin bulunduğu belli olmuyordu. Yerde hareketsiz yatan Ahmed nihayet kımıldadı. ^v Silahına doğru yavaş yavaş sürünmeye başladı.

Çocuksu yüzü acıdan gerilmişti. Ayağa kalkamıyordu. Belkemiği kırılmış olmalıydı...

Kırılan kapıdan içeri dolan toz bulutu ortalığı daha da karıştırmıştı.

Bir köşeye siper almış olan Ratva ciğerlerini patlatırcasına bir kez daha bağırdı:

—Mahmud, kralı öldür!

Land-Rover'ı siper alarak ilerleyen Malko, nihayet Ahmed'in kalaşnikofuna ulaştı.

*

**

Albay Gorgur kendine gelerek başını sağa sola çevirdi. Tam olarak bayılmamıştı, ama kapıya vurduğu an çenesini direksiyona çarptığından sersemlemişti. Bu nedenle de frene zamanında basamamış ve Fedailerin Land-Rover'ına bindirmişti. Birden çevresini saran dumanları farkedince, paniğe kapıldı. Aynı anda ön cam patladı. Eğilip el yordamıyla MP 5'ini aradı. Bu hareketi hayatını kurtardı. Zira Ratva tam o sırada ateş etmişti. Mermilerden biri direksiyonun yarısını uçurdu. Eğilmemiş olsaydı mermi göğsündeydi.

Makineli tüfeğini kavrayarak kapıya bir omuz attı. Kendini dışarı atarak yerde yuvarlandı. İçinden kralın öldürülmemiş olmasına dua ediyordu. Çünkü onsuз Bedevilerin çemberini aşamazdı.

Albay Gorgur silahını doğrultarak çevresine bakındı. Terasa çıkan merdivenin başında bir Fedaiduruyordu. Namluyu ona çevirerek tetiğe bastı.

Filistinli sendeledi, silahını bıraktı, ellerini karnına götürdü ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Terasın yan tarafındaki Fedai albayın bulunduğu tarafa ateş açtı.

Albay kımıldamadı bile. Silahını doğrultarak terasın o bölümünü taradı. Filistinli savruldu ve öne yıkılarak boşluğa uçtu.

İç avluya düşen cesedi kof bir ses çıkardı.

Tam bu sırada Ratva'nın silahı ateş kustu. Genç kadın tabancasını iki eliyle kavramış, nişan alarak ateş ediyordu. Mermilerden biri albayın sol omzunu buldu. Albay darbenin etkisiyle çevresinde bir tur dönüp düştü. Çılgınca bir sevinç çığlığı atan Ratva sindiği köşeden çıkarak o yana koştu.

Land-Rover'ın arkasından dolaşırken, yerden Ahmed'in kalaşnikofunu alan Malko'yu gördü.

Yüzünde yine o şeytani gülümseme belirdi.

Silahlı Malko'ya çevirdi.

Albay Gorgur düşerken silahını bırakmamıştı. Yattığı yerde sağ omzu üstüne döndü, Ratva'ya nişan aldı ve tetiğe bastı. Ratva yediği her kurşunla sarsıldı, yüzü gerildi. Ağzı açıldı, iki büklüm oldu. Elindeki silah ağırlaştı, kolu

aşağı sarktı. Tabanca parmaklarından yere kaydı.

Sırtüstü devrildi.

Albay yavaşça dizinin üstünde doğruldu. 38'ligin kurşunu omuz kaslarını parçalamıştı. Kanının oluk oluk koltuk altından aktığı hissediyordu. Başını dönmeye başlamıştı.

Korkunç bir güç harcayarak ayağa kalktı. Bu durumda yapılacak tek iş, kralı öldürmektir. Ama önce onu bulmak gerekiyordu.

Harana'yı daha önceden ziyaret etmişti. En korunaklı odalar girişin sağında bulunuyordu.

Rendeleyerek o yana doğru harekete geçti.

Yol üstünde Ratva'ya rastladı. Genç Filistinli hâlâ kıvıldıyordu. Albay onun tam yanında durdu. MP5'in namlusunu kadının kulağına dayadı ve tetiğe bastı.

Ratva'nın suratı bir anda değişti. Kulaktan giren kurşun, yanağının yarısını götürerek sol gözünden çıktı.

**

Malko umutsuzlukla küfretti. Kalaşnikofun sürgü kolu sıkışmıştı. Kurtarmak imkânsızdı. Silah bir işe yaramayacaktı.

Sanki bir asır geçmiş gibiydi, oysa Albay Gorgur'un avluya girişinin üzerinden bir dakika geçmişti.

Kalaşnikofla doğrulduğu sırada, Albay Gorgur onu farketti. Makineli tüfeğini kaldırırken, SAS kendini Land-Rover'ın arkasına attı.

Gorgur tereddüt etti. Omzundaki ağrı dayanılır gibi değildi. Bayılmaktan korkuyordu. Malko aslında onu hiç ilgilendirmiyordu.

Üzerine ateş açmadığına göre tehlikeli sayılmazdı. Eğilip yerden Ratva'nın tabancasını aldı. İşini bitirmeliydi. Ondan sonrası umrunda bile değildi. Zaten yaralı haliyleve yaya olarak Bedevilerin arasından sınılamazdı.

Silahsız olduğunu anladığı Malko'yu bırakarak kralı aramaya karar verdi.

*

**

Malko kalaşnikofu yere fırlatıp çevresine bakındı. Merdiven dibinde yatan Fedainin silahını almak için terasa çıksa, Gorgur bu süre içinde kralı on defa öldürürdü.

Birden, gözüne Land-Rover'ın üstündeki ağır makineli çarptı. Alevler henüz oraya ulaşmamıştı.

Bir sıçrayışta dumana boğulmuş aracın üstüne fırladı. Fort-Worth'da öğrettikleri gibi silahın sürgü kolunu iki kez üst üste çekti, ve namluyu albaya çevirdi. İçinden silahın tutukluk yapmamasına dua ederek tetiğe bastı.

Silah bağlı olduğu üç ayak üzerinde titreyerek alev kustu. Mermiler albayın çevresine düştü. Malko arkadan vurmaktan nefret ederdi...

Albay kendini yana attı ve döndü. Silahını Malko'ya çevirmişti. Malko aldırmadı. Elinin altındaki ağır makinelinin şeridinde iki yüz mermi daha vardı...

— Silahınızı bırakın, albay! diye bağırdı. Yoksa sizi öldürürüm.

Albayın gözlerinde siyah benekler uçuşuyordu. Çok kan kaybetmiş, müthiş yorgun düşmüştü. Hedeflediği kapı birkaç metre ötedeydi. Kralın bu kapı ardında olduğundan

emindi. Ama bu mesafe bile ona açılması imkânsız görünüyordu.

Artık, oyunu kaybetmişti...

Farkında olmadan elindeki silahı attı.

**

Demir kapıdan içeri koşarak girenlerin ilk Emniyet Müdürü Nasır oldu. Ardından da diğerleri iç avluya doldu. Önce toz ve dumandan bir şey göremediler. Sonra, Land-Rover'm üstündeki Malko'yı farkederek bir sevinç çığlığı attılar.

—Kral nerede? diye sordu Nasır.

Malko başını salladı.

—Bilmiyorum.

Ürdünlüler o sırada Albay Gorgur'u farkederek afalladılar. Onun bu komplodaki rolünü biliyorlardı.

Nasır'ın dışındakiler albayın üstüne yürüyerek adamı sille tokat dövmeye başladılar. Albay yere yıkıldı. Bu kez rasgele tekmeler indirdiler.

Malko bu linç olayına tahammül edemezdi. Silahın namlusunu havaya dikerek tetiğe bastı.

Silah sesi öfkeli saldırganları durdurdu.

Malko onlara seslenerek:

— Kral sizi bekliyor. Onu kurtarmaya baksanız daha iyi edersiniz.

Bu sarışın adam korkusuz biriydi...

Kimseden çıt çıkmadı.

Nasır Arapça bir emir verdi. Bir anda hepsi koşarak şatonun içine dağıldı.

Malko Land-Rover'dan inerek albayın yanına gitti. Albay biraz kımıldadı ve gözlerini araladı.

Malko yanına diz çökerek yarasına baktı.

Çerkez gülümsedi.

— Beni az önce öldürmemekle hata ettiniz, dedi.

Malko arkadan gelen ayak seslerine döndü, içeri giren Ürdünlülerden biri, şaşkına dönmüş bir Fedaiyi sürükleyerek getiriyordu.

— Bu köpeği kralın yanında nöbet tutarken bulduk, dedi. Üzerimize ateş etmeye bile cesareti yoktu.

Filistinlinin elinde Çekoslovak yapısı bir silah vardı. Albay Gorgur'un yanından geçerken tükürdü. Albay kımıldamadı bile.

Malko kalktı, avlunun ortasına yürüdü. Ratva'nın cesedini görünce gözlerini çevirdi. Bu katliamın sorumlusu oydu.

Dışarda bir gürültü oldu.

Kapının önünde zırhlı bir araç durmuştu.

XXII. BOLUM

Şeyh Matrak'm büyük toprak rengi çadırının arkasından canhıraş feryatlar yükseliyordu. Her çığlık Malko'nun ürpermesine yol açıyordu. Malko gözlerini Sophia NazzaPa çevirdi. Genç kadın hayallere dalmış gibi sigarasını içiyordu.

—Korkunç bir şey bu! dedi S AS.

Sophia sigarasının külünü silkti.

—Bunu haketmişti.

Malko ile Sophia, Bedevi şefi Şeyh Mafrak'ın konuklarıydı. Buldukları yerden El Harana görölüyordu.

Ordu birlikleri Amman'a dönmüştü.

Şeyh Mafrak, Kral Hüseyin'in kurtarılması nedeniyle Malko'nun onuruna bir akşam yemeği veriyordu. Bu sarışın yabancının cesareti onu çok etkilemişti...

Fırtına dinmişti. Gökte tek bulut yoktu. Kral Hüseyin Malko'ya sade bir teşekkürden sonra Homar'daki ikâmetgâhına çekilmişti.

AlbayGorgur'un çadırın arkasından yükselen çığlıkları olmasa, Malko'nun keyfine diyecek yoktu.

Çığlıklar yeniden yükseldi.

Malko dişlerini sıktı. Bedeviler birkaç saat önce Albay Gorgur'un yarasını tedavi ederek Şeyh Mafrak'a getirmişlerdi.

Bedevi şefi albaya birkaç cümle söyledikten sonra nefretle arkasına dönmüştü. Sophia Nazzal olup biteni hemen Malko'ya aktarmıştı.

— Hadi intikam hakkını Mafrak'a devretmiş. Uzaktan kuzen olurlar...

Kralın danışmanı italyan Hastanesi'nde hâlâ ölümle mücadele ediyordu.

Albay Gorgur hemen işkence görmeye başlamıştı. General Sobak da oradaydı. Suratını asarak Malko'ya:

— Onu hiçbir zaman konuşturmayacağız, demişti.

Malko bu açıklamayı anlamadı.

—Neden sorgulamıyorsunuz onu?

Sobak başını salladı.

— O Bedevilere ait. Götürmeme izin vermezler. Onları tanımazsınız...

Ve çığlıklar başlamıştı...

Şeyh hayranlıkla Malko'yu seyrediyordu. Elini beline attı ve kuşağından gümüş kabzalı bir kama çıkardı.

Uzunca bir cümleyle bunu Malko'ya uzattı. Sophia söylenenleri hemen tercüme etti-

—Şeyh bu kamayı çocukluğundan buyana yanından hiç ayırmamış. Babası bu kamayla çok düşman öldürmüştü. Onu size hediye ediyor.

Duygularan Malko, kamayı kabul etmedi.

—Çok onur duydum, ama bunu alamam.

—Alın, dedi onu onurlandıracaksınız...

— Peki, söyleyin ona, kabul ediyorum ve onur duyuyorum.

Sophia tercüme etti.

* **

Şölen büyük bir coşkuyla devam ediyordu. Havaya silahlar atılıyor, herkes yiyip içip dans ediyordu.

Nihayet silahlar ve şamata sustu. Şeyh özür dileyerek dinlenmeye çekilmişti. Sessizliği tek bozan şey, Albay Gorgur'un feryatlarıydı.

—Ona ne yapıyorlar? diye sordu Malko.

Sophia hemen cevapladı.

—Şu an bir şey yaptıkları yok. İlk işkencenin devamı bu. Şeyh albayın gözlerini oydu. Sonra gözçukurlarınabirerkerafatmakoydu ve kabilenin kadınlarından birine gözkapaklarını diktirdi...

Malko tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Oturduğu yastıklardan kalkarak:

—Ben yatmaya gidiyorum, dedi Sophia'ya

—Ben biraz daha kalacağım.

Malko çadırdan çıktı.

Dışarda serin bir hava vardı.

Çadırına girdi, soyunup yatağına uzandı. Uykusu yoktu, ama yorgunluktan gözkapakları kapanıyordu.

*

**

Çadırın örtüsü aralandı ve içeri bir karaltı süzüldü. Malko hemen doğruldu.

Sophia Nazzal karşısındaydı.

Bir süre Malko'yu seyretti, sonra gülümseyerek üzerindeki elbiseyi çıkardı. Altında hiçbir şey yoktu. Usulca Malko'ya yaklaştı.

—Bana sahip olmak için on deve verir miydiniz?

—Elbette! dedi Malko.

Böyle mantıklı bir alışverişe kim hayır diyebilirdi?

Bu cevapla cesaretlenen Sophia, yatağın dibine diz çöktü ve Malko'ya doğru uzandı.

Malko ölü bir balık gibi hiç kıpırdamadı. Akli başka yerdeydi. Kulağında hâlâ Albay Gorgur'un çığlıkları vardı.

Sophia onu etkilemediğini anlamakta gecik-

medi. Öfkeyle doğruldu.

—Beni arzulamıyor musunuz?

Malko gülümsedi.

—Arzuluyorum. Neden sordunuz?

Bir an, kadının kendisini boğazlayacağını sandı.

—Neden mi?

Malko aldırmadı.

—Yorgun olmalıyım... Sizi çok güzel buluyorum...

—Benimle sevişmenizi istiyorum.

Tekrar Malko 'nun üzerine eğilerek onu hareketlendirmeye çalıştı, ama sonuç alamadı.

—Sizden nefret ediyorum... Burada benimle yatmak için öz kardeşlerini boğazlaya cak sürüyle adam var.. Oysa siz... Siz...

Sustu ve Arapça ile italyanca karışımı bir dizi küfür savurdu.

Sonra kalktı, elbisesini yerden aldı ve çirilçiplak çadırdan çıktı.

*

**

Malko sıçrayarak uyandı. Gözlerini açıp uzun süre etrafı dinledi.

Havanın serinliğine bakılırsa, saat sabahın beşi olmalıydı.

Yataktan kalkıp altına blucinini geçirdi ve çadırdan çıktı. Havanın soğuğu onu şaşırttı. Dişleri takırdamaya başladı. Ay ışığı çevreyi aydınlatıyordu. Bundan yararlanarak ilerledi.

On dakika sonra, Albay Gorgur'un bulunduğu yerdeki çadırın arkasına ulaştı, Gölgeye çömelerek çevreye bakındı.

Albay hâlâ aynı yerdeydi. Kol ve ayak bileklerinden kazıklara bağlanmış, kumun

XXIII. BOLUM

üzerinde yatıyordu. Malko gözleriyle nöbetçiyi aradı. O da biraz ilerdeki çadırın önünde uyukluyordu.

Malko gürültü yapmamaya dikkat ederek sürüne sürüne albaya doğru ilerlemeye başladı. Arada bir durup nöbetçiyi kontrol ediyordu.

Yere bağlı kurbanın yanına ulaşması hayli sürdü. Hareketsiz bedene yaklaştığında durup albayın soluk almasını dinledi. Solukları düzenliydi. Arada bir, göz yuvalarındaki karafatmalardan olacak, irkilip hafifçe inliyordu.

Malko dizlerinin üstünde doğrulup albayın yüzüne baktı. Sonra bir eliyle ağzını kapatarak dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

— Benim.. Prens Malko...

Albay ağzına konan elin soğuk temasıyla irkilmişti. Malko elini yavaşça çekti ve adamın kulağına amacını fısıldadıktan sonra:

— Kabul ediyorsanız elimi iki defa sıkın, dedi.

Albayın elini tuttu.

Adamın parmakları iki kez üst üste kasıldı.

Kabul etmişti...

Malko derin bir soluk aldı. Sağ elini beline atarak şeyhin vermiş olduğu kamayı çıkardı, ucunu kalbin üst kısmına dayadı ve var gücüyle bastırdı.

Albay Gorgur'un vücudu kasıldı ve hareketsiz kaldı.

Gümüş kabzalı kama Albay Gorgur'un göğsünde, kurumuş bir kan lekesinin ortasında duruyordu.

Cesedin başucunda hareketsiz dikilen Şeyh Matrak şaşkındı.

Kama, kendi kamasıydı!..

Şeyh adamlarının gürültüsüne uyanmıştı. Gözlerini ovuşturarak çadırından çıkmış ve adamlarıyla suçlunun bulunduğu yere gelmişti.

Gözünü kamasından ayıramıyordu .Bunu dün gece dokunulmaz konuğuna vermişti.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Adamlarının emir beklediğini biliyordu. Verilmesi gereken karar belliydi: Çöl yasasını bozan aynı şekilde ölüme mahkum edilirdi.

Ama şeyh tereddüt içindeydi. Bunu sarışın yabancının yaptığı belliydi. Yalnız, aklının almadığı bir şey vardı. Neden kamayı cesette bırakmıştı?.. Bunun birçok nedeni olabilirdi...

Birden, Şeyh Matrak kararını verdi. Suçluya bir soru soracaktı.

— Bana yabancıyı getirin! dedi.

Beş Bedevi koşarak uzaklaştı.

*

**

Şeyh Matrak'ın kara gözleri, Malko'nun üzerindeydi. SAS'ın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Onu artık ne Sophia, ne de CIA kurtarabilirdi.

Beş Bedevi çevresinde hareketsiz duruyordu.

Şeyh, Malko'ya doğru Arapça bir şeyler söyledi.

Sophia hemen tercüme etti:

— Kamayı hainin cesedinde bırakmanızın nedenini öğrenmek istiyor.

— Şeyh bana çok kıymet verdiği bir şeyi hediye etti. Güvenine ihanet ettiğim için bu hediyeyi yanımda alıkoyamazdım...

Sophia cevabı şeyhe aktardı.

Herkes şeyhin vereceği emri bekliyordu. Şeyh konuşmaya başladı. Malko hiçbir şey anlamıyordu, ama Bedevilerin yüz ifadelerinden bu belayı atlattığını sezdi.

Nitekim, Sophia'nın tercümesi de bunu doğruluyordu.

— Şeyh bu hareketinize çok üzülmüş, dedi. Eğer konuğu olmasaydınız, suçluya verilen* cezayı çekecektiniz. Hayatınızı bağışlıyor ve bundan sonra kendini size borçlu hissetmiyor. Kampı hemen ter kedin...

— Kendisine söyleyin. Konukseverliğini saygıyla anacağım. Hediyesini alıkoyamadığım için de üzgünüm.

Sophia tercüme etti. Şeyh cevap vermedi, döndü ve çadırına doğru uzaklaştı. Bedeviler teker teker onu taklit ederek uzaklaştılar.

Malko Sophia ile başbaşa kaldığında:

— Hadi sizi bulursa gözlerinizi oyar, dedi genç italyan. Bu adam böyle kolay bir ölümü hak etmemişti... Kralı öldürmeye kalktı o...

— Kimse hak ettiği biçimde ölmez! dedi Malko.

Sonra döndü ve uzaklaştı. Artık, Ürdün'ü bir an önce terketmekten başka bir şey düşünmüyordu. Alnı açık, elleri temizdi!..

*

**

Dışarda bir motor gürültüsü duyan Malko, çadırdan dışarı çıktı.

Toz bulutu içinde uzaklaşan bir Land-Rover gördü. Direksiyonda Dişi Aslan Sophia Nazzal vardı.

Düşünceli bir tavırla kampa geldiği Land-Rover'ına yürüdü. Şeyhe itimadı vardı, ama italyan dilberine yoktu. Amman'a kendisinden önce varırsa, durumu Hadi'ye anlatacağından emindi.

Amman küçük bir şehir, Hadi de sonsuz güçlü bir adamdı. Kını tüm engelleri yıkardı.

Malko onu bu zevkten "mahrum bırakmaya karar verdi. Land-Rover'a atladı ve kayıtsız Bedevilerin arasından geçerek yola koyuldu.

*

**

Amman'ın 350 km güneyindeki Akaba'da müthiş bir sıcak vardı ve Kızıldeniz'in suyu hamam suyu gibi ılıktı.

Malko, Akaba-Hotel'de bir oda tutmuş ve hemen kumsala inmişti. Biraz ilerdeki iskeleye, su kayağı yapacak müşterilere ayrılmış kiralık bir sürat motoru bağlıydı.

Malko iskelenin başındaki tahta barakaya yaklaştı.

— Denizde dolaşmak istiyorum, dedi. Suudi Arabistan'a kadar kıyı boyunca bir gezi olacak. Mümkün mü?

Mümkündü. Malko dört dinar kapora verip iskeleye yürüdü. Motorcunun yardımıyla tekneye geçti.

Uç dakika sonra, Akaba limanına doğru ilerliyorlardı. Denizde onlardan başka tekne yoktu. Bir çeyrek sonra Akaba gözden

kayboldu. Sahil ıssızdı.

Malko yerinden kalktı ve motorcunun arkasına yaklaştı.

Yassı tabancanın namlusunu bir karış yakınında gören Arap aptallaştı. Malko kibarca gülümsedi. Tabancanın namlusuyla denizi işaret etti.

—Jump!*

Arap gözlerini kırptırdı. Malko biraz daha sert bir ses tonuyla emrini tekrarladı:

—Jump or you are dead!*

Bu kez Arap anladı. Kıyı iki yüz metre mesafedeydi. Gerilip kendini suya bıraktı ve yüzmeye başladı. Malko adamın yüzme bildiğini görünce gaz kolunu çekti ve tekneye hız verdi. Rotasını batıya çevirdi. Altı kilometre ötede Sina Çölü vardı. Orada israililere ait Akaba'nın ikiz kenti Eilath bulunuyordu ve bu hızlı tekneyle sekiz dakikalık bir mesafeydi.

Her ihtimale karşı beyaz gömleğini çıkararak teknenin direğine astı...

Bir daha Ürdün'e ayak basmak değil, haritada bile yerine bakmayacaktı...

Atla!

Atla, yoksa ölürsün!